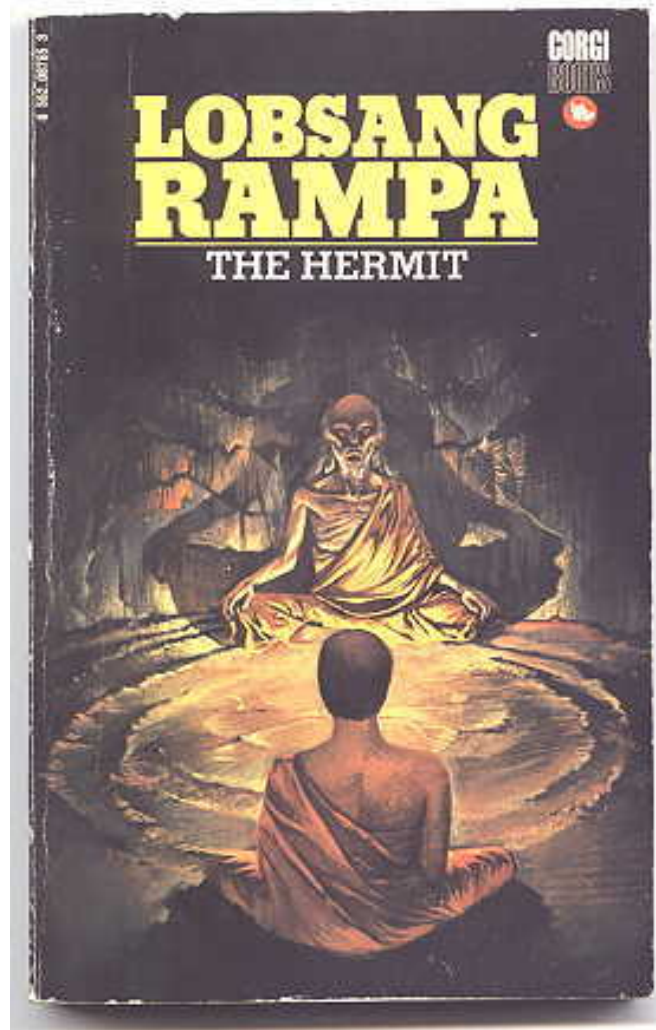


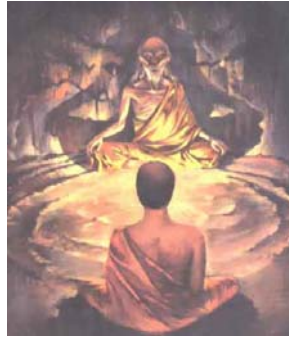
Den danske oversettelse av denne:



Lobsang Rampas bok:

## **"EREMITTEN"**

*(om bl a romfolksbaser i Tibets høyfjell for 140år siden!)*  
dansk utgave fra -70tallet



fra Lobsang Rampas bok:

## "EREMITTEN"

### FØRST EN KORT INNLEDNING:

Rampa sier selv at alt han har skrevet er den absolutte sannhet - og at fremtidens forskning og nye avsløringer vil bevise dette gjennom de mange kommende ti-år/århundrer.

Ettersom Rampa først skrev dette ned da han kom til vesten - er det klart at han her må ha modernisert og tilpasset språket etter det - i forhold til det som den gamle eremitt fortalte så mange årtier tidligere.

**Eremitten** - ja dette var altså tittelen på den danske oversettelse av Lobsang Rampas bok "The Hermit". Boken ble utgitt i DK tidlig på 70-tallet (originalen utkom 15 år før i England/Canada/USA), men inneholdt stoff som naturlig nok - for snart 50 år siden - ble sett på som ren fantasi - og slik ser de det vel fortsatt, de mange som ikke kjenner den logiske tråden i kosmos' utvikling. Rampa kom som ung munk til hulen til en gammel blind eremitt som grunnet sin ekstremt utviklede hukommelse var blitt utvalgt av en gruppe "utenomjordiske overvåkere" til å viderebringe spesielle kosmiske informasjonen.

Denne gamle og blinde mann levde på det som handelskaravanene gav ham i bytte mot hans velsignelser. De "kosmiske gartnere" som de kalte seg - fortalte ham at han langt senere ville bli oppsøkt av en ung munk, som skulle bringe denne spesielle informasjonen ut til verden - altså Lobsang Rampa. De fortalte bl.a. at de selv overvåket Jorden slik at atomvåpen ikke kom til utfoldelse.

Denne isolerte eneboer, nå "eremitten"- hadde som ung mann, bosatt i Lhasa i Tibet, blitt torturert og for livet blindet av kineserne, som prøvde å få ham til å røpe noen statshemmeligheter som han dog ikke kjente til. Det nøyaktige tidspunkt for hendelsen nevnes ikke, men ut fra boken kan det se ut som det iallefall skjedde etter år 1880. Det gis en meget livaktig beskrivelse av det ekstremt nøkterne liv som eneboere i østen levde den gang.

Denne blinde mannen (eremitten) ble tilsynelatende brakt til en underjordisk base som "de" den gang hadde et sted i Tibets enorme fjellverden. De fortalte ham at dette var i tilknytning til en utbrent gammel vulkan... Denne ET-base opererte de "utenomjordiske overvåkere" i det skjulte. "Eremitten" ble her bl.a. "satt kunstig/teknisk i stand" til å se - ved at de satte elektroder inn i hans hjerne og via et slags kamera kunne han da via dette "rent fysisk" se hva som ble vist ham der.

Senere ble hans bevissthet frigjort fra kroppen og gjennom sitt finstofflige ("åndelige/astrale") legeme - ble han brakt til nye opplevelser som bl a beskrives her i boken.

## Første kapitel

Udenfor skinnede solen. Dens stærke stråler ramte træerne, kastede sorte skygger bag de fremspringende klippestykker og sendte myriader af glitrende prikker op fra den dybblå Sø. Her i den dybe niche i den gamle eremits hule blev lyset dog filtreret gennem det nedhængende bregneløv; det var grønligt og undrende for trætte øjne, der var anstrengt af at have været udsat for det skærende skarpe sollys.

Den unge mand (Lobsang som ung) bukkede ærbødigt for den magre eremit, der sad rank på en sten; som tiden havde slebet til.

- Jeg er kommet for at blive belært af dig, Ærværdige, sagde han med lav stemme.  
- Sæt dig, befalede den ældre. Den unge munk i den murstensrøde kutte (kappe) bukkede igen og satte sig med korslagte ben på den hårdtstampede jord, et lille stykke fra den gamle munk.



Den gamle eremit sagde ikke mere, han skuede tilsyneladende ind i en uendelig fortid med sine tomme øjenhuler. Mange, mange år tidligere var han blevet overfaldet af kinesiske embedsmænd i Lhasa, som grusomt havde blindet ham, fordi han ikke gav dem oplysninger om nogle statshemmeligheder, han ikke kendte noget til. Torteret, lemlæstet og blindet var han bitter og desillusioneret vandret bort fra byen. Han gik om natten og næsten vanvittig af smerte og chok, som

han var, undgik han kontakt med mennesker. Han tænkte, tænkte hele tiden.

Han klatrede opad, bare opad, levede af det sparsomme græs og de urter, han kunne finde; bjergbækkenes rislen førte ham til vand, når han var tørstig, og han kunne på den måde lige netop holde sig i live. Hans værste sår heledes langsomt, og hans tomme øjenhuler dryppede ikke mere, men han klatrede stadig opad væk fra de mennesker, der pinte så vanvittigt og uden grund. Luften blev tynd. Der var ikke længere nogen grene, han kunne skrælle og spise barken fra. Han kunne ikke længere bare strække hånden ud og plukke græs. Nu måtte han kravle på hænder og knæ, slingrende og famlende, og håbe på, at han kunne få nok til at holde sultens smerter væk.

Luften blev koldere, vinden bed mere, men han kæmpede sig stadig opad, som om der var noget inde i ham, der tvang ham fremad. Uger før, dengang han havde begyndt sin vandring, havde han fundet en tyk gren, som han nu brugte som stok til at finde vej med. Nu slog hans søgende stav mod en forhindring, og hans famlende fingre kunne ikke finde nogen åbning.

Den unge munk så intenst på den gamle mand. Ikke den mindste bevægelse. Var han mon rask (dansk for frisk), tænkte den unge mand og trøstede sig så med tanken om, at de Ærværdige Gamle levede i fortiden og aldrig forhastede sig for nogens skyld.

Han så sig nysgerrigt omkring i den næsten tomme hule; der var virkelig næsten ingenting i den. Ved den ene væg lå en gulnet halmdyng, hans seng og ved den stod en skål. En safrangul kutte hang bedrøveligt slapt ned fra et fremspringende klippe-stykke, som om den var klar over, hvor falmet den var. Der var ikke andet. Intet.

Den gamle mand tænkte på fortiden, tænkte på smerten, da han var blevet torteret, - lemlæstet og blindet, dengang ham selv var lige så ung som den unge mand, der sad foran ham.

- I et skuffelsens raseri slog han sin stav mod den mærkelige forhindring foran ham. Forgæves prøvede han at se med de tomme øjenhuler. Til sidst faldt han om foran den mystiske barriere fuldkommen udmattet af sine stærke følelser. Den tynde luft sivede ind gennem det eneste stykke tøj, han havde på, og berøvede langsomt den udtærede krop både varme og livet.

Der gik et stykke tid, så lød der støj af bestøvlede fødder hen over klippen. Der blev mumlet nogle ord på et fremmed sprog, og den slappe krop blev løftet op og båret væk. Så lød det, som om en metaldør blev smækket i, og en ventende grib, der følte sig snydt for et måltid, fløj bort i kluntet flugt.

Det gav et sæt i den gamle mand, alt det var sket for længe siden. Nu skulle han undervise den unge mand, der sad foran ham og var så lig det, han havde været for, ja, hvor mange år var det siden? Tres (60)? Halvfjerds(70), eller mere? Det var lige meget, det lå i fortiden, sløret til af tidens tåge. Hvad betød årene i et menneskes liv, når han kendte verdens alder?

Tiden syntes at stå stille. Selv den svage brise, der havde raslet i bladene, holdt op med at hviske. Der hvilede en næsten uhyggelig forventningsfuld stemning over stedet, medens den unge munk ventede på, at den gamle eremit skulle begynde at tale. Da spændingen næsten var

blevet uudholdelig for den unge mand, begyndte den Ærværdige at tale.



**- Du er blevet sendt her op til mig, fordi du har en stor opgave i livet,-** sagde han, - og jeg skal fortælle dig om, hvad jeg ved, så du til en vis grad kommer til at kende din fremtidige skæbne. Han vendte ansigtet mod den unge munk, som vred sig af forlegenhed. Det var nu vanskeligt at sidde over-for blinde mennesker, tænkte han; de så uden at bruge øjnene, og man havde en følelse af, at de så alt. Det var en meget vanskelig situation.

Den tørre stemme, som næsten aldrig var blevet brugt,

fortsatte: Sultende, syg og bevidstløs blev jeg bragt til et ukendt sted og fik der instrukser som forberedelse til dette øjeblik. Når jeg har givet min viden videre til dig, har jeg fuldført min livsopgave, og jeg kan i fred drage til De Himmelske Enge. Et lykosaligt udtryk gled over det indsunkne, pergamentagtige ansigt, da han sagde dette, og han drejede ubevidst hurtigere på bedehjulet.

Udenfor krøb skyggerne langsomt hen over jorden. Vinden tog til i styrke og fik det tørre støv til at hvirvle rundt. Et sted udsendte en fugl en indtrængende advarsel. Dagens lys forsvandt næsten umærkeligt, og skyggerne blev stadig længere. Inde i hulen, hvor der nu var helt mørkt, sad den unge munk med hænderne presset mod maven og håbede på den måde at undertrykke sin sultne maves tiltagende rumlen. Sult- Lærdom og sult, tænkte han, de hører altid sammen- Et flygtigt smil gled over eremittens ansigt. - Åh! udbrød han, - så er det

rigtigt. Den unge mand er sulten- Den unge mand larmer som en tom tromme. Min meddeler sagde, at det ville være sådan, og gav mig noget imod det. Langsomt og besværligt med led, der knagede af alderdom, kom han på benene og stavrede ind i en indtil da uopdaget del af hulen. Da han kom tilbage, rakte han den unge munk en lille pakke. - Fra din ærede leder, forklarede han. - Han sagde, det ville forsøde undervisningen.

Kager, kager fra Indien som en afveksling fra den evindelige byg og tsampa, og lidt gedemælk til forandring fra vandet, altid vand. - Nej, nej! udbrød den gamle eremit, da han blev opfordret til at tage del i måltidet. - Jeg forstår de unges behov, og især hos en, der skal drage ud i verden over bjergene (de innvidde tibetanske lamaer viste allerede ved Lobsangs fødsel at han var en meget udviklet sjel "som kom tilbage" og at han havde som livsoppgave å bringe den tibetanske visdom ut til verden - dette ut fra deres metafysiske innsikter i samband med inngående studier av Lobsangs horoskop. R.Ø.anm.) Spis det og nyd det. Jeg, kun en uværdig person, prøver det symbolske sennepskorn, men du skal spise og sove, for jeg kan mærke, at natten er faldet på. Da han havde sagt det, vendte han om og gik ind i det godt skjulte rum i den inderste del af hulen.

Den unge mand gik ud til hulens indgang, der nu sås som en grå oval åbning inde fra hulens mørke. De høje bjergtoppe stod skarpt tegnede mod den næsten violette himmel. Pludselig voksede en sølvagtig stråleglans frem, da en enlig sort sky fjernede sig fra fuldmånen, den kom frem som om en gudehånd havde trukket nattens tæppe op for at vise den arbejdende menneskehed Nattens Dronning. Den unge munk blev der ikke længe, hans måltid var virkeligt sparsomt, og det ville have været fuldkomment uakceptabelt for en ung mand fra Vesten. Han vendte snart tilbage til hulen, borede med hoften en lille fordybning i det bløde sand og faldt i søvn.

Ved det første svage dagslys begyndte han at røre på sig. Han vågnede så med et ryk, sprang op og så sig skyldbevidst omkring I samme øjeblik kom den gamle eremit lidt vaklende gående ind i den største del af hulen. - Åh, Ærværdige, udbrød den unge munk nervøst. - Jeg har sovet over mig, og holdt ingen midnatsgudstjeneste. Så følte han sig lidt tåbelig, da han kom til at tænke på, hvor han var.

- Frygt ikke, unge mand, sagde eremitten smilende, - vi har ingen gudstjenester her. Når mennesket er tilstrækkeligt udviklet, kan han holde sin "gudstjeneste" inden i sig selv, hvor som helst, på hvilket som helst tidspunkt uden at skulle samles i en flok som yakokser, der ikke tænker selv. Lav nu din tsampa (en blanding av byg og smør af yak-ku-melk), spis dit måltid, for i dag har jeg meget at fortælle dig, **og du skal huske det hele**. Da han havde sagt det, gik han langsomt ud mod den gryende dag.

En time senere sad den unge mand foran den ældre og lyttede til en historie, der var lige så fængslende som den var mærkelig. En historie, som var grundlaget for alle religioner, alle eventyr og alle legender om verden. En historie, der er blevet holdt tilbage af magtsyge præster og "videnskabsmænd" fra den tid, da mennesker sluttede sig sammen i stammer.

Søgende solstråler sivede blødt ind gennem løvet ved hulens åbning og viste med skarpe glimt de metalårer, der var i klippevæggen. Luften blev lidt varmere, og en svag dis kunne ses over søen. Nogle få fugle kvidrede støjende, da de påbegyndte deres evige arbejde med at finde tilstrækkelig føde i det øde område. Højt oppe svævede en grib på en opadstigende luftstrøm, steg og faldt med udbredte, ubevægelige vinger, medens den med sine skarpe øjne afsøgte det golde terræn for døde eller døende. Da den havde forvisset sig om, at der ikke var noget, vendte den om med et surt skrig og fløj afsted til mere udbytterige steder.

Den gamle eremit sad rank og ubevægelig, hans udtærede skikkelse var knapt nok dækket af resterne af den gyldne kutte. "Gylden", nej, ikke mere, et solbleget stykke stof med gule striber, hvor folderne havde været. Huden lå stramt over hans høje, skarpe kindben, og den

havde den voksagtige, hvid-lige bleghed, som er så almindelig hos blinde mennesker. Han havde bare fødder, og han havde kun få ejendele, en skål, et bedehjul og en ekstra kutte, der var lige så laset som den anden. Intet andet, intet andet i hele verden.

Den unge munk, som sad foran ham, spekulerede over det. Jo mere åndeligt interesseret et menneske var, jo færre var hans jordiske ejendele. De store abbeder med deres guldindvirkede klæde, rigdomme og overdådige føde, DE kæmpede altid for politisk magt og levede kun for øjeblikket og hyklede overfor Skrifterne.

- Unge mand, brød den gamle stemme ind, - min tid er næsten forbi. *Jeg skal give min viden videre til dig, og så vil min ånd være fri til at drage til De Himmelske Enge.* Du er den, der skal bringe denne viden videre til andre, så du må lytte efter og gemme det hele i din hukommelse og SVIGT IKKE.

- Lær det, studér det! tænkte den unge munk, - livet er ikke andet end hårdt arbejde nu. Ingen drager, ingen stylter, ingen... Men eremitten fortsatte: - Du ved, hvordan jeg blev behandlet af kineserne, du ved, at jeg vandrede ud i ødemarken og tilsidst oplevede noget meget underligt. Det var et mirakel, for en indre trang førte mig af sted, til jeg faldt bevidstløs om ved indgangen til selve visdommens tempel. Jeg vil fortælle dig det. Min viden skal blive din vid en netop sådan, som den blev åbenbaret for mig, for selvom jeg var blind, så jeg alt. (Han fortæller senere om hvordan dette skjedde).

Den unge munk nikkede og glemte, at den gamle mand ikke kunne se ham, kom så i tanke om det og sagde: - Jeg lytter Ærværdige Herre, og jeg er blevet oplært til at huske alt. Han bøjede sig for den gamle munk, medens han sagde dette, rettede sig så op igen og ventede.

Den gamle mand tilkendegav sin tilfredshed med et smil og fortsatte: - Det første, jeg husker var, at jeg lå meget behageligt på en blød seng. Jeg var ung dengang, næsten som du er nu, og jeg troede, at jeg var blevet ført til De Himmelske Enge. Men jeg kunne ikke se, og jeg vidste, at hvis det havde været på den Anden Side, ville jeg have fået synet tilbage. Kort efter hørte jeg dæmpede fodtrin, der kom nærmere og standsede ved siden af mig. Jeg lå stille, da jeg ikke vidste, hvad der kunne ske. - Nå, sagde en stemme, som på en eller anden måde var anderledes end vore stemmer. - Nå! Du er kommet til bevidsthed. Føler du dig godt tilpas?

- Sikke ('slik et') et dumt spørgsmål, tænkte jeg, hvordan kan jeg føle mig godt tilpas, når jeg er ved at dø af sult. Ved at dø af sult? Men jeg følte ikke længere nogen sult. Jeg følte mig godt tilpas, meget godt tilpas. Forsigtigt bevægede jeg fingrene, følte på mine arme; de var ikke kun skind og ben mere. Jeg var normal igen, bortset fra at jeg ikke havde nogen øjne.

-Ja, jeg har det virkelig godt, tak, svarede jeg. Stemmen sagde: Vi ville have givet dig synet tilbage, men dine øjne var væk, vi kunne ikke. Hvil lidt, så vil vi senere tale mere med dig.

Jeg hvilede, jeg havde ikke noget valg. Kort efter faldt jeg i søvn. Hvor længe jeg sov, ved jeg ikke, men sød klokkeklang vækkede mig, klokkeklang, der var sødere og mere velklingende, end selv de fineste gongonger og de gamle sølvklokker kan frembringe, mere klangfulde end tempeltrompeterne. Jeg satte mig op og stirrede rundt, som om jeg kunne tvinge synet ind i mine tomme øjenhuler. En venlig arm lagde sig om min skulder, og en stemme sagde: - Rejs dig og kom med mig, jeg vil lede dig.

Den unge munk sad helt opslugt og spekulerede på, hvorfor sådanne ting aldrig hændte for ham, lidet anende at de ville komme til det. - Åh, fortsæt, Ærværdige Herre, fortsæt, udbrød han. Den gamle eremit viste sin glæde over tilhørersens interesse ved et smil, og han fortsatte.

- Jeg blev ført ind i et tilsyneladende stort rum, hvor der befandt sig en del mennesker - jeg kunne høre lyden af deres åndedrag, og deres klæder bevæge sig. Min fører sagde: - Sæt dig

her, og en mærkelig indretning blev skubbet ind under mig. Da jeg troede, at jeg skulle sidde på gulvet, som alle fornuftige mennesker gør, landede jeg temmelig tungt i den.

Den gamle eremit gjorde et øjeblik pause, og en tør klukken lød fra ham, da han tænkte på det, der var sket dengang.

Jeg følte omhyggeligt på den, fortsatte han, - den var blød og alligevel fast. Den stod på fire ben, og der var noget, som støttede min ryg. Min første slutning var, at de mente, at jeg var for svag til at sidde op selv. Så opdagede jeg tegn på undertrykt latter. Det var åbenbart den måde, de mennesker sad på. Det var mærkeligt og forekom mig meget usikkert at sidde på sådan en måde, og jeg indrømmer åbent, at jeg holdt godt fast på den polstrede platform. (husk at disse tibetanere den gang aldrig havde oplevd noe så hverdagslig som en stol eller sofa. Rø-anm).

Den unge munk prøvede at forestille sig en siddeplatform. HVORFOR skulle der være sådan nogle? HVORFOR opfandt mennesker unyttige ting? Nej, han afgjorde med sig selv, at jorden var god nok til ham, den var sikrere, der var ikke nogen risiko for at falde ned, og hvem var så svag, at de skulle have støtte i ryggen? Men den gamle mand talte igen -hans lunger arbejdede sandelig godt, tænkte den unge mand.

- Du spekulerer på, hvem vi er, sagde stemmen til mig, - og på, hvorfor du har det så godt. Sæt dig mere behageligt, for vi har meget at fortælle dig og vise dig.

Ophøjede, rettede jeg ham, - jeg er blind, mine øjne er væk, alligevel siger du, at du har meget at vise mig, hvordan kan det hænge sammen? - Vær blot rolig, sagde stemmen, - tid og tålmodighed vil kaste lys over det. Mine lægge var begyndt at gøre ondt, som de hang og dinglede i den uvante stilling, så jeg trak benene op under mig og prøvede at sidde i lotusstilling på den lille træplatform, der stod på fire ben og havde den mærkelige irriterende ting bagtil (rygstød). Jeg følte mig bedre tilpas, når jeg sad sådan, selvom der, jo kunne være fare for at jeg, blind som jeg var, kunne falde, jeg ved ikke hvor hen.

***- Vi er Jordens gartnere, sagde stemmen. - Vi rejser rundt i universerne og anbringer mennesker og dyr i de forskellige verdener. I jordboere har jeres legender om os, I omtaler os som Himlens Guder, I taler om vore flammevogne. Nu vil vi give dig oplysninger om livets oprindelse på Jorden, så du kan give den viden videre til en der skal komme efter dig og gå ud i verden og skrive om disse ting, for det er på tide, at menneskene kommer til at kende sandheden om deres guder, før vi begynder på andet stadie.***

- Der må være sket en fejltagelse, udbrød jeg ulykkelig, - jeg er bare en fattig munk, der af ukendt grund er klatret herop.

- Vi sendte gennem vor viden bud efter dig, mumlede stemmen - du er blevet udvalgt på grund af din enestående hukommelse, som vi endda vil gøre bedre. Vi ved alt om dig, og det er derfor, du er her.

\* \* \*



Udenfor hulen i det nu klare dagslys hørtes pludseligt en fugl skribe skarpt og skingert af rædsel. Et rasende skrig, og så blev lyden svagere, da fuglen straks, fløj væk fra stedet. Den gamle eremit løftede hovedet et øjeblik og sagde: - Det er ingenting, det var sandsynligvis en højtflývende fugl, der fik fat i et bytte. Den unge munk syntes, det var irriterende at blive revet ud af historien om de svundne tider, tider, som han underligt nok ikke fandt det vanskeligt at forestille sig. Ved søens rolige vand nikkede piletræerne søvnigt, kun forstyrret af tilfældige briser, som fik bladene til at bevæge sig og rasle i protest over, at deres hvile blev forstyrret. Nu ramte de tidlige solstråler ikke længere hulens indgang, og der var køligt derinde i det grønfarvede lys. Den gamle eremit satte sig bedre tilrette, ordnede sin lasede kutte igen og fortsatte.

- Jeg var bange, meget bange. Hvad kendte jeg til Jordens gartnere? Jeg var ikke gartner. Jeg vidste ikke noget om planter - eller om universer. Jeg ville ikke have noget med det at gøre. Med disse tanker strakte jeg benene ud over platformen og rejste mig op. Blide, men bestemte hænder skubbede mig tilbage igen, så jeg atter sad, på den tåbelige måde med benene hængende nedad og med ryggen presset mod noget bagved mig. - Planten giver ikke gartneren ordrer, mumlede en stemme. - Du er blevet bragt herop, og her skal du lære noget.

Som jeg sad der forvirret, men krænket, begyndte en stor diskussion rundt om mig på et fremmed sprog. Stemmer. Stemmer. Nogle høje og skarpe, som om de kom fra dværge. Nogle dybe, rungende, klangfulde eller lig yakoksens parringsbrøl ud over sletten. Hvad det end var, så varslede de noget dårligt for mig, en modvillig undersåt og ufrivillig fange. Jeg lyttede med nogen ærefrygt, medens den uforståelige diskussion fortsatte. Skarp piben, dyb brølen som en trompetfanfare i en bjergdal. Hvad var dog det for nogle mennesker, tænkte jeg, kunne et menneskes hals virkeligt spænde over så mange toner? Hvor var jeg? Måske var jeg et værre sted, end dengang jeg var i kinesernes hænder. Åh, bare jeg kunne se. Bare jeg havde øjne til at se det, der nu blev nægtet mig. Ville mysteriet blive opklaret, hvis jeg kunne se? Nej, som jeg senere fandt ud af, ville mysteriet blive større. Så jeg sad der modvillig og meget bange. Den tortur jeg havde været igennem hos kineserne, havde taget modet fra mig og fået mig til at føle, at jeg ikke kunne udholde mere, overhovedet intet. Så ville det være bedre, at de Ni Drager kom og åd mig nu, end at jeg skulle underkastes det ukendte. Jeg sad der altså, for der var ikke andet at gøre.

- De hævdede stemmer fik mig til at frygte for min sikkerhed. Hvis jeg havde haft øjne, ville jeg have gjort et desperat forsøg på at flygte, men et menneske uden øjne er særlig hjælpeløs, fuldkommen overladt til andres forgodtbefindende, udsat for alt: sten, der får én til at falde, en lukket dør, de ukendte forhindringer foran én, truende og frygtelige. Støjen steg endnu mere. Stemmer skingrede i de højeste registre, stemmer brølede, som om det var tyre, der kæmpede. Jeg frygtede volden, slagene der ville komme gennem det evige mørke omkring mig. Jeg tog et fast greb om sædet, slap det så hurtigt, da det faldt mig ind, at et slag ikke ville gøre mig meget skade, hvis jeg gav efter for det, og at det ville være hårdere, hvis jeg holdt fast.

- Frygt ikke, sagde den nu velkendte stemme, - det er bare et bestyrelsesmøde. Der vil ikke ske dig noget. Vi diskuterer bare indlæringsmetoden.

- Ophøjede, sagde jeg i nogen forvirring, - jeg er meget overrasket over, at så ophøjede væsener strides med ord lige som vore laveste yakhyrder (oksepassere). En munter klukken (latter) fulgte min kommentar. Det virkede, som om mine tilhørere ikke var utilfredse med min måske tåbelige ligefremhed.

- Husk altid dette, svarede han. - Ligegyldigt, hvor højt man kommer op, så er der altid diskussioner og uenighed. Der er altid én, der har en anden mening end de andre. Man bliver



nødt til at diskutere og holde fast ved sin egen mening, ellers bliver man en slave, en automat, der altid er rede til at acceptere andres ordre. En fri diskussion forekommer altid den uforstående tilskuer som begyndelsen til fysisk vold. Han klappede mig beroligende på skulderen og fortsatte: - Her er der ikke alene mennesker fra mange racer, men endog fra mange verdener. Nogle er fra dit eget solsystem, nogle er fra galakser langt borte. Nogle ville forekomme dig som tynde dværge, nogle er i sandhed giganter, mere end seks gange din størrelse. Jeg hørte hans fodtrin fjerne sig, da han gik hen for at slutte sig til hovedgruppen.

- Andre galakser? Hvad var alt det for noget? Hvad var "andre galakser"? Giganter, ja, - dem havde jeg som de fleste mennesker hørt om i eventyrene. Dværge, dem havde jeg sommetider set på markedspladserne. Jeg rystede på hovedet, det gik over min forstand. Han havde sagt, at der ikke ville ske mig noget, at det bare var en diskussion. Men ikke engang de indiske handelsmænd, som kom til Lhasa, skreg hylede og brølede sådan. Jeg besluttede mig til at sidde stille og afvente begivenhedernes gang. Der var alligevel ikke andet, jeg kunne gøre.

\*

I eremittens kølige hule sad den unge munk helt opslugt, fortryllet af denne fortælling om de mærkelige væsener. Men ikke så fortryllet, at han ikke havde lagt mærke til sin maves rumlen. Mad, lige med det samme, det var det, der betød noget nu. Den gamle eremit holdt pludselig op med at tale og mumlede: - Ja, vi må have en pause. Tilbered dit måltid. Jeg kommer tilbage senere. Han rejste sig og bevægede sig langsomt ind i den inderste hule.

Den unge munk skyndte sig ud. Et øjeblik stod han og stirrede ud over landskabet, gik så ned til søbredden, hvor det fine, brune sand glimtede indbydende. Frem fra kutten tog han sin træskål og dyppede den ned i vandet. Et lille sving og et kast med håndledet, så var den vasket. Han tog en lille pose malet byg frem, hældte en lille smule op i skålen og øste med omtanke søvandet i fra sin hule hånd. Han så dystert på massen. Intet smør her, og heller ikke noget the. Malet byg blandet til en stiv pasta med vand. Mad? Han stak fingrene ned i skålen og rørte rundt og rundt til det fik den rette konsistens, så brugte han to fingre på højre hånd som ske og spiste langsomt og uden begejstring massen.

Da han endelig var færdig, rensede han skålen i søvand og tog så en håndfuld fint sand. Han skurede energisk skålen både uden på og indeni, før han igen skyllede den og puttede den våd tilbage i kutten. Han knælede ned på sandet, bredte den nederste halvdel af kutten ud på jorden og skræbde sand op på den, indtil han ikke kunne løfte mere. Så rejste han sig besværligt op og vaklede tilbage til hulen. Lige indenfor lod han sandet falde og gik ud igen for at finde en nedfalden gren med mange kviste på. Inde i hulen fejede han omhyggeligt det hårdttrampede jordgulv, før han strøede et tykt lag friskt sand ud over det. Et læs var ikke nok, der skulle syv til, før han var tilfreds og med rolig samvittighed kunne sætte sig ned på sit lasede (slitte) sammenrullede yakuldstæppe.



Han lignede ikke nogen modemannequin fra noget land. Hans røde kutte var hans eneste klædningsstykke. Blankslidt og tynd var den, så man nogen steder næsten kunne se igennem den. Den var ikke nogen god beskyttelse mod den bidende vind. Ingen sandaler, intet undertøj. Intet andet end kutten, som blev taget af om natten, når han rullede sig ind i det ene

tæppe, han havde. Af udstyr havde han kun skålen, en lille pose byg og et gammelt medtaget amuletskrin, som for længe siden var blevet smidt (kastet) væk af en anden, i det havde han en enkelt talisman. Han havde ikke noget bedehjul. Det var for de mere velhavende; han og andre af hans lige måtte nøjes med de offentlige i templerne. Hans hoved var glatbarberet og viste ar efter manddomsmærkerne, brændemærker af røgelseslys, som han havde måtte lade brænde ned på sit hoved, da det skulle prøves, hvor dybt han hengav sig til den meditation, som skulle gøre ham immun over for smerte og lugten af brændt kød. Nu da han var blevet udvalgt til et specielt hverv, havde han vandret langt for at nå eremittens hule. Dagen skred fremad, skyggerne blev længere og luften koldere. Han sad og ventede på den gamle eremit.

Til sidst lød de slæbende fodtrin, den lange stavs banken og den gamle mands hvæsende åndedræt. Den unge munk så på ham med ny respekt, han havde været igennem meget. Han havde gennemgået store lidelser. Han virkede så klog. Den gamle mand kom hen og satte sig ned. Et øjeblik efter flængedes luften af et råb, der kunne få blodet til at fryse til is, og et kæmpestort håret væsen sprang ind gennem hulens åbning. Den unge mand sprang op og var parat til at møde sin død i et forsøg på at beskytte den gamle eremit. Han havde grebet to handfulde sand og skulle til at kaste dem i øjnene på den indtrængende, da den nyankommendes stemme standsede ham og fik ham til at falde til ro.

-Vær hilset, vær hilset, hellige eremit! brølede han, som om han råbte til en, der stod en kilometer væk. - Jeg vil gerne bede om din velsignelse, din velsignelse for rejsen, din velsignelse for natten, vi har slået lejr ved søbredden. Her, råbte han, - jeg har taget the og byg med. Din velsignelse, hellige eremit, din velsignelse. Han sprang op igen, og den unge munk blev atter bange, da han for hen til eremitten og kastede sig i sandet foran ham. - The og byg, her, tag det. Han skubbede to poser hen til eremitten.



- Handelsmand, sagde eremitten mildt irettesættelse, - du forskrækker en gammel, syg mand med din voldsomhed. Fred være med dig. Lad Gautamas velsignelse hvile over dig og i dig. Gid din rejse må blive sikker og hurtig og din forretning blomstre.

- Og hvem er du, din unge kamphane? brølede handelsmanden.

- åh udbrød han pludseligt, - undskyld, unge hellige fader, i mørket kunne jeg ikke se, at du tilhører præstestanden (av fargen på hans kappe).

- Hvilke nyheder har du, handelsmand? sagde eremitten med sin tørre, sprukne stemme.  
- Nyheder? sagde handelsmanden eftertænksomt. - Den indiske pengeudlåner har fået en omgang og er blevet bestjålet, og da han hylende gik til myndighederne, fik han en omgang til for at skælde dem ud. Prisen på yakokser er gået ned, prisen på smør er gået op. Den Lønligste Ene (navnet de omtalte sitt åndelige overhode med - altså Dalei Lama) er draget til Juvelpaladset.

Åh, hellige eremit, der er ingen nyheder. I nat slår vi lejr ved søbredden, og i morgen fortsætter vi vores rejse til Kalimpong. Vejret er godt. Buddha har våget over os, og djævlene har ladet os være i fred. Skal du have båret noget vand op eller en ny forsyning friskt sand til gulvet, eller sørger den unge hellige fader godt for dig?

Medens skyggerne bevægede sig mod nattens mørke, talte handelsmanden og eremitten sammen og udvekslede nyheder om Lhasa, Tibet og om Indien på den anden side af

Himalaya. Tilsidst sprang handelsmanden op og kiggede frygtsomt ud i det tiltagende mørke. - Åh! Unge hellige fader, jeg kan ikke gå alene i mørket - djævlene vil få fat i mig. Vil du følge mig tilbage til lejren? bønfuldt han.

- Jeg står under den Ærværdige Eremit's ledelse, svarede den unge mand. - Jeg vil gå med, hvis han giver mig lov. Min præstedragt vil beskytte mig mod nattens farer. Den gamle eremit klukkede da han gav sin tilladelse. Den tynde unge munk førte an ud af hulen. Den kæmpestore handelsmand fulgte efter, stinkende af yakuld og det der var værre. Lige ved indgangen kom han til at strejfe en løvrig gren. Der lød en skræppen, da en forskrækket fugl blev rystet af sin pind. Handelsmanden udstødte et forfærdet hvin - og faldt næsten besvimet om for fødderne af den unge munk.

Åh! Unge hellige fader, hulkede handelsmanden, - jeg troede, at nu havde djævlene fået fat i mig. Jeg bestemte mig næsten, men ikke helt, til at give den indiske pengeudlåner sine penge tilbage. Du frelste mig, du skræmte djævlene væk. Før mig sikker til lejren, og jeg vil give dig en halv mursten the og en hel pose tsampa. Det var for godt et tilbud at sige nej til, så den unge mand iscenesatte et særligt skuespil, opremsede bønner til de døde, uddrivelse af urolige ånder og en hymne til rejsens beskyttelse. Den larm dette lavede, for den unge munk var meget umusikalsk, skræmte alle de væsener væk, der stejfede om ved nattetide, hvad den så end gjorde ved de djævlene, der måske var tilstede.

Tilsidst nåede de frem til lejrrilden, hvor andre af deltagerne i handelsmandens karavane sang og spillede på instrumenter, medens kvinderne rev demursten og puttede det i en gryde med boblende vand. En hel pose fint malet byg blev rørt i, og så stak en gammel kone en klolignende hånd ned i en sæk og trak den op igen med en håndfuld yaksmør. Det kom ned i gryden, en til og endnu en, indtil fedtet skummede og perlede på overfladen.

Den varme ild var indbydende, handelsfolkene glæde var smittende. Den unge munk samlede pertentligt sin kutte om sig og satte sig værdigt ned. En gammel morlil, hvis næse næsten rørte ved hagen, rakte gæstfrit hånden ud, den unge munk gav hende forlegent sin skål og en god portion the og tsampa blev øst op i den. I bjergluften er kogepunktet ikke hundrede grader Celcius eller tohundred-ogtolv grader Fahrenheit, men noget munden kan udholde. Hele selskabet begyndte med fornøjelse at spise, og snart efter var der en vandring ned til søen for at vaske og skure skålene med det fine flodsand. Floden, der løb ned til søen, førte det fineste sand med sig fra de høje bjerge, sand der ofte glimtede af guldstøv.

Det var et muntert selskab. De fortalte mange historier og deres sange og musik gav afveksling i den unge mands temmelig triste tilværelse. Men månen steg højere på himlen og oplyste det øde landskab med en sølvagtig glans, og skyggerne stod skarpt. Gnisterne fra ilden steg ikke længere tilvejs i skyer, flammerne var ved at dø ud. Modvilligt rejste den unge munk sig og modtog med mange buk de gaver, som handelsmanden pressede ham til at tage, han var nemlig sikker på, at den unge munk havde frelst ham fra fortabelsen.

Tilsidst tumlede han belæsset med pakker afsted langs søen, til højre gennem den lille pilelund og videre til hulens mørke åbning. Han standsede et øjeblik ved indgangen og så op mod himlen. Langt, langt oppe som om den var på vej imod Gudernes dør, sejlede en flamme stille hen over himlen. En af Gudernes vogne eller hvad? Den unge munk spekulerede et kort øjeblik på det og gik så ind i hulen.

## Andet kapitel

Den unge mand blev vækket af yakokseres brølen og mænd og kvinders ophidsede stemmer. Han rejste sig, søvnt op, trak sin kutte sammen om sig og gik hen til hulens indgang, fast besluttet på ikke at gå glip af noget spændende. Nede ved søbredden løb mændene omkring og prøvede på at spænde seletøj på yakokserne, som stod ude i vandet og ikke kunne lokkes ind igen. Den unge handelsmand mistede tålmodigheden, for ud i vandet og faldt over en trærod under vandet. Med hvirvlende arme faldt han med ansigtet nedad med et mægtigt plask. Store vandskyer stod op, og yak okserne, som nå var blevet bange, luntede i land. Den unge mand kravlede dækket af mudder og med et tåbeligt udtryk i ansigtet i land fulgt af sine venners latterudbrud.



Snart var teltene rullet sammen og køkkengrejene, der var skuret godt med sand, pakket, og hele handelskaravanen bevægede sig langsomt bort ledsaget af seletøjets monotone knirken og mændenes råb, når de forgæves prøvede at få de tunge dyr til at gå hurtigere. Den unge munk stod bedrøvet og så efter dem med hånden over øjnene for at beskytte dem mod den opgående sols skarpe stråler. Bedrøvet stod han og stirrede ud i det fjerne længe efter, at lydene var forsvundet. Åh, hvorfor var han ikke handelsmand og

kunne rejse til fjernt-liggende steder? Hvorfor skulle HAN altid studere ting, som ingen andre skulle studere? Han ville gerne være handelsmand eller færgemand på Lykkens Flod. Han ville gerne omkring, tage til nye steder og se noget nyt. ***Lidet anede han, at han ville komme "til nye steder og se noget nyt", indtil hans krop krævede fred, og hans sjæl længtes efter hvile. Lidet anede han, at han skulle komme til at drage rundt på jordkloden og lide utrolige pinsler.*** (slik det berettes i boken *HISTORIEN OM RAMPA*. [Link](#). R.Ø.anm.)

Nu ville han bare være handelsmand, færgemand - bare noget, han ikke var. Langsomt med hængende hoved samlede han grenen med kvistene op og gik ind i hulen for at feje gulvet og strø friskt sand.

Den gamle eremit kom langsomt tilsyne. Selv den unge mands uerfarne øjne kunne tydeligt se, at han var dårligere. Han satte sig ned med en gispn og kvækkede: - Min tid nærmer sig, ***men nu kan jeg ikke drage afsted, før jeg har fortalt dig alt det, jeg ved.*** Her er nogle specielle, meget stærke urtedråber som jeg har fået af din meget berømte Leder netop til sådan en lejlighed. Hvis jeg skulle falde om, og du frygter for mit liv, så tving seks dråber ind i min mund, og jeg vil live op igen. Det er blevet forbudt mig at forlade min krop, før jeg har fuldendt mit hverv. Han fumlede i sin kutte og tog en lille stenflaske frem, som den unge munk tog i hånden med største varsomhed.

- Nu vil jeg fortsætte, sagde den gamle mand. - Du kan spise, når jeg er træt og må hvile mig. Hør nu efter og anstreng dig for at huske. Du må ikke lade din opmærksomhed svinge, for dette er af større værdi end dit og mit liv. Det er viden, der skal bevares og gives videre, når tiden er moden til det.

Efter at have hvilet nogle øjeblikke så han ud, som om han genvandt sin styrke, og lidt farve sås igen på hans kinder. Efter at have sat sig bedre tilrette, sagde han: - Du husker vel alt det, jeg har fortalt dig indtil nu? Lad os så fortsætte.

- Diskussionen fortsatte og var efter min mening meget ophidset, men tilsidst standsede samtalen. Jeg kunne høre lyden af mange fodtrin, små lette fodtrin som når en fugl prøver at fange en larve. Tunge fodtrin, der lød som når en tungtlastet yakokse går. Der var fodtrin, som interesserede mig meget, for nogle af dem syntes ikke at være frembragt af den slags mennesker, som jeg kendte. Men mine spekulationer om fodtrin fik en brat ende. En hånd greb mig i armen, og en stemme sagde: - Kom med os. En anden hånd greb min anden arm, og jeg blev ført op ad en sti, der føltes, som om den var af metal. Blinde mennesker udvikler andre sanser. Jeg følte det, som om vi gik i et metalrør, skønt jeg slet ikke kunne forestille mig, hvordan vi kunne det.

Den gamle mand standsede op for ligesom at fremmane billedet af den uforglemmelige oplevelse igen, så fortsatte han:

- Snart kom vi ind i et større rum, så vidt jeg kunne høre på det ændrede ekko. Der lød en glidende metallisk lyd foran mig, og en af de mænd, der førte mig, talte i en meget respektfuld tone til én, der tydeligvis var af meget højere rang. Hvad der blev sagt, havde jeg ingen mulighed for at vide, for det blev sagt på et særligt sprog med piben og kvinden. Jeg blev skubbet fremad, og metalmaterialet gled i bag mig med et blødt bump. Jeg stod der og følte, at en eller anden stirrede intenst på mig. Noget stof knitrede, og der lød en knirken, som jeg mente, kom fra et sæde magen til det, jeg havde siddet på. Så greb en tynd, benet hånd min højre hånd og førte mig fremad.

Eremitten gjorde en kort pause og lo lidt. - Kan du fore stille dig mine følelser? Jeg var et levende mirakel. Jeg vidste ikke, hvad der lå foran mig og måtte uden tøven stole på dem, der førte mig. Denne person talte tilsidst til mig på mit eget sprog.

- Sæt dig her, sagde han og skubbede mig blidt ned. Jeg gispede af skræk og rædsel, jeg følte det, som om jeg faldt ned i en fjerseeng. Så greb sædet, eller hvad det var, mig meget fortroligt, hvor jeg ikke var vant til, at nogen greb mig. I siderne var der stivere eller arme, som vel nok var beregnet til at forhindre en i at falde af, hvis man faldt i søvn i al denne blødhed. Personen, der sad overfor mig syntes at more sig meget over min reaktion. Jeg kunne høre det på en dårligt undertrykt latter, men mange mennesker morer sig over de blindes vanskeligheder.

- Du føler dig mærkelig og bange, sagde personen overfor mig. Det var bestemt at underdrive! - Vær ikke bange, fortsatte han, - for ingen vil gøre dig noget ondt. Vore prøver viser, at du har en meget eidetisk (utviklet) hukommelse, *du vil få oplysninger, som du aldrig vil glemme, og som du senere vil give videre til én, du vil møde.* Det lød alt sammen meget mystisk og skræmmende på trods af forsikringerne. Jeg sagde ikke noget, men sad tavs og ventede på de næste bemærkninger; det varede ikke længe, før de kom.

**Du skal se hele fortiden, fortsatte stemmen, - verdens fødsel, hvor "guderne" stammer fra, og hvorfor flammevogne krydser himlen til jeres store skræk.**

Ærede herre, udbrød jeg, du bruger ordet "se", men mine øjne er blevet fjernet, jeg er blind, jeg kan slet ikke se. Stemmen frem-mumlede en desperat bemærkning og svaret kom noget irriteret.

- Vi ved alt om dig, mere end du nogensinde vil vide. *Dine øjne er blevet fjernet, men synsnerven er der stadigvæk.* Vi kan med vor videnskab komme i forbindelse med synsnerven, og så vil du se det, vi vil have dig til at se.

Betyder det, at jeg vil få synet igen for altid? spurgte jeg.

- Nej, det gør det ikke, kom svaret. - Vi bruger dig til et formål. At give dig synet igen for altid, ville være at slippe dig løs i verden med en viden, der er langt forud for verdens, og det er ikke tilladt. Nu har vi snakket nok, jeg vil tilkalde mine assistenter.

- Kort efter lød der en sagte banken fulgt af en glidende metallisk lyd. Jeg kunne høre en samtale; der var tilsyneladende kommet to mennesker ind. Jeg kunne mærke mit sæde bevæge sig og jeg prøvede at springe op. Til min store skræk, følte jeg, at jeg var fuldkommen lammet. Jeg kunne ikke bevæge så meget som en finger. Ved fuld bevidsthed blev jeg så kørt afsted på dette mærkelige sæde, som syntes at glide let i alle retninger. Vi kom igennem lange gange, hvor genlyden gav mig en mærkelig fornemmelse. Tilsidst drejede sædet skarpt, og nogle underlige lugte ramte mine vibrerende næsebor. Vi standsede, da der blev mumlet en kommando, og hænder greb mig om ben og skuldre. Jeg blev løftet op, sidelæns og sænket igen. Jeg var bange, for ikke at sige skrækslagen. Min skræk blev større, da et stramt bånd blev anbragt rundt om min højre arm lige over albuen. Det blev strammet, så det følte, som om min arm svulmede op. Så følte jeg et stik i min venstre ankel, og jeg havde en underlig følelse af, at noget blev stukket ind i mig. Endnu en ordre blev givet, og jeg følte to iskolde skiver blive anbragt på mine tindinger. Der lød en summen som en bi, der summer i det fjerne, og jeg følte, at min bevidsthed langsomt forsvandt.

Klare flammer skød forbi mine øjne. Striber, grønne, røde, violette, alle farver. Så skreg jeg. Jeg kunne ikke se, jeg måtte derfor være til djævlens land, og de skulle til at prøve en ny tortur på mig. En skarp smerte - i virkeligheden kun et, nålestik - og min skræk forsvandt. Så var jeg bare ligeglad .

En stemme talte til mig på mit eget sprog: - Du skal ikke være bange, vi vil ikke gøre dig noget ondt. Vi er bare ved at indstille det, du skal se. Hvilken farve ser du nu? Jeg glemte, altså min frygt og sagde når jeg så rødt, når jeg så grønt og alle andre farver. Så skreg jeg op af forbavselse. Jeg kunne se, men det, jeg kunne se, var så mærkeligt, at jeg næsten ikke kunne fatte noget af det.

- Hvordan beskriver man det ubeskrivelige? Hvordan kan man udmale en scene for en anden, når der ikke findes nogen ord på ens eget sprog der kan bruges, når der ikke findes begreber, der kan anvendes om det tilfælde? Her i Tibet er vi velforsynede med ord og vendinger, der bruges om guderne, men når det drejer sig om gudernes eller djævlens værk, eller hvad det nu er, hvad kan man så gøre, hvad kan man sige, hvordan kan man fremstille det? Jeg kan kun sige, at jeg så. Men mit syn befandt sig ikke i min krop, og jeg kunne se mig selv. Det var en meget modbydelig oplevelse, som jeg ikke gerne ville prøve igen. Men lad mig begynde ved begyndelsen.

En af stemmerne bad mig om at sige, hvornår jeg så rødt, grønt og andre farver. Så kom der denne forfærdelige oplevelse, det fantastiske hvide lyn, og så fandt jeg ud af at jeg kunne se, for det er næsten det eneste ord der kan bruges om en scene, der var så meget anderledes end alt andet, jeg havde set. Jeg lå lænet tilbage halvt liggende, halvt siddende på en metalplatform, der stod på en enkelt pille, og jeg var et kort øjeblik bange for, at tingesten skulle vælte med mig. Der var så rent omkring mig, som jeg aldrig havde set det nogen steder før. Væggene, som var af noget skinnende materiale, var uden et plet. De havde en grønlig farve, meget behagelig og beroligende. Rundt omkring i dette mærkelige rum som efter min målestok var meget stort, stod der store maskiner, som jeg simpelthen ikke kan fortælle dig om, fordi der ikke er nogen ord, der kunne bruges til at beskrive, hvor mærkelige de var.

Men menneskene i det rum - ja, det gav mig et fantastisk chok der næsten fik mig til at skribe som en vanvittig, men så tænkte jeg, at det måske bare var en forvrængning, forårsaget af det kunstige syn, de havde givet - nej - lånt mig. Der stod en mand ved siden af en maskine.

Jeg tror, han var dobbelt så stor som vore vogtere. Han var vel lidt over fire meter, og han havde det mest mærkelige kegleformede hoved, som spidsede til ligesom et æg. Han havde ikke noget hår, og han var kæmpestor. Han havde en grønlig kutte på - de havde forresten allesammen grønt tøj på - og den nåede fra halsen helt ned til anklerne og tænk, den dækkede armene helt ned til håndleddene. Jeg blev forfærdet, da jeg fandt ud af, at han havde en slags glat skind på hænderne (altså hansker). Da jeg så fra den ene til den anden, fandt jeg ud af, at de alle havde hænderne dækket med dette mærkelige materiale, og jeg undrede mig over, hvilken religiøs betydning det kunne have, eller troede de at jeg var uren; og at de kunne blive smittet af mig?

- Mit blik vandrede fra denne gigant. Der var to, som jeg af deres skikkelser kunne se var kvinder. Den ene var meget mørk, og den anden var meget lys. Den ene havde krøllet hår, den anden havde glat lyst hår. Men jeg har aldrig haft nogen erfaring med kvinder, så det er et emne, vi ikke skal diskutere, og det skulle heller ikke interessere dig.

- De to kvinder så på mig, og så gjorde den ene en bevægelse i en retning, jeg endnu ikke havde set i. Der så jeg noget meget mærkeligt, en dværg, en gnom, en meget, meget lille krop, så stor som et femårs barns. Men hovedet, hovedet var kæmpestort, et stort kuplet kranium uden hår -- intet spor af hår var der på det væsen. Hagen var meget lille, meget lille, og munden var ikke af den slags vi har, den var mere en trekantet åbning. Næsen var lillebitte, ikke noget der stod

ud fra ansigtet, snarere en ridse. Det var tilsyneladende den mest betydningsfulde person, for de andre så med stor respekt i retning af ham.

- Men så bevægede kvinden hånden igen og en person, jeg ikke havde lagt mærke til før, talte på mit eget sprog og sagde: Se fremad! Kan du se dig selv? Derefter kom den talende indenfor min synsvidde. Han syntes at være den mest normale, han lignede næsten, hvis han fik samme tøj på, en indisk handelsmand, så kan du forestille dig, hvor normal han var. Han gik frem og pegede på noget meget skinnende. Jeg så på det, i det mindste tror jeg, jeg gjorde det, men mit syn befandt sig udenfor min krop. Jeg havde ingen øjne, så hvor havde de anbragt den ting, der så for mig? Og så så jeg det. På en lille platform, der var forbundet med den mærkelige lige metalbænk, jeg lå på, kunne jeg se en æske. Jeg skulle lige til at undre mig over, hvordan jeg kunne se tingen, hvis det var den jeg så med, da det faldt mig ind, at tingesten foran mig, det skinnende, måtte være en slags reflektor. Den mest normale mand bevægede reflektoren lidt, ændrede vinkelen eller hældningsgraden, og så udstødte jeg et råb af forfærdelse og forbavselse, fordi jeg kunne se mig selv ligge på platformen. Jeg havde set mig selv, før mine øje blev taget fra mig. Når jeg var gået ned til vandkanten for at drikke, havde jeg set min genspejling nede i den rolige strøm, derfor kunne jeg genkende mig selv. Men her i den skinnende ting så jeg en udtæret skikkelse, der så ud, som om den var ve gravens rand. Der var en rem rundt om den ene arm og en rem rundt om den ene ankel. Mærkelige rør stak ud fra disse remme, jeg kunne ikke se, hvor de gik hen. Men der stak også et rør ud fra det ene næsebor, og det gik op til en gennemsigtig flaske, der var bundet fast til en metalstang ved siden af mig.

s27

- Men hovedet, hovedet! Jeg kan næsten ikke tænke på det og bevare roen. Lige over panden stak nogle metalstykker frem med noget, der så ud som tråde, der kom fra disse fremspring. De fleste tråde førte hen til den æske, som jeg havde set på platformen ved siden af mig. Jeg forestillede mig, at det var en forlængelse af min synsnerve, der gik ned til den sorte æske, men jeg blev mere og mere bange og ville rive tingene væk fra mig og fandt så ud af, at jeg stadig ikke kunne bevæge mig. Jeg kunne slet ikke bevæge mig, ikke en finger kunne jeg røre. Jeg kunne bare ligge der og se på det mærkelige, der skete med mig.

- Den normale mand strakte hånden ud mod den sorte æske, og hvis jeg havde kunnet

bevæge mig, ville jeg være rykket tilbage. Jeg troede, at han stak fingrene ind i mine øjne, så fuldstændig var illusionen. Men i stedet flyttede han æsken lidt, og jeg kunne se noget andet. Jeg kunne se om på bagsiden af den platform, jeg lå på, og jeg kunne se andre personer. De så temmelig normale ud, den ene var hvid og den anden var gul, lige så gul som en mongol. De stod bare der og så på mig uden at blinke, uden at lægge mærke til mig. De så snarere ud, som om det hele kedede dem, og jeg kan huske, at jeg tænkte, at de sandelig ikke ville kede sig, hvis de havde været i mit sted. Stemmen talte igen:

- Denne vil i et kort stykke tid være dit syn. Disse rør tilfører dig føde, andre rør vil tømme dig og sørge for andre funktioner. Du vil ikke kunne bevæge dig, for vi er bange for, at du i vanvid skal komme til at gøre dig selv skade. Det er for at beskytte dig, at du ikke kan bevæge dig, men vær ikke bange, der vil ikke ske dig noget ondt. Når vi er færdige, vil du blive sendt tilbage til et andet sted i Tibet i en bedre helbredstilstand, og du vil være normal, bortset fra at du ikke vil have nogen øjne. Du kan nok forstå, at du ikke kan gå rundt med den her sorte æske. Han smilede lidt i retning af mig og trådte udenfor min synsvidde.

- Nogle af disse væsener gik rundt og så efter forskellige ting. Der var nogle mærkelige runde ting, der, var dækket af glas som små vinduer, men bagved glasset syntes der ikke at være noget af betydning bortset fra nogle små visere, der bevægede sig og pegede på nogle mærkelige tegn. Jeg kastede et flygtigt blik på det, men det var noget, jeg slet ikke kunne fatte, så jeg forkastede det som noget, jeg heller ikke kunne forstå.

Tiden gik, og jeg lå der uden at føle mig særlig frisk eller særlig træt, snarere i en stasetilstand, uden følelser. Jeg led ikke, og jeg var slet ikke så bekymret nu. Jeg syntes, at jeg kunne føle en smule ændring i min krop, og lige inden for den sorte æskes synsvidde kunne jeg se, at en person drejede på forskellige fremspring, som sad i en masse glasrør, der alle sad fast på en metalramme. Da personen drejede på disse -fremspring, pegede de små visere bag glasruderne på noget andet. Den mindste mand, som jeg troede var en dværg, men som tilsyneladende var den, der havde kommandoen, sagde noget. Så kom der én indenfor min synsvidde, der talte mit eget sprog, han fortalte mig, at de ville få mig til at sove i nogen tid, så jeg kunne blive frisk, og når jeg havde fået næring og søvn, ville de vise mig det, de havde at vise mig.

- Han var knap nok færdig, før min bevidsthed forsvandt igen, som om der var slukket for den. Senere fandt jeg ud af, at det virkelig var tilfældet; de havde en ting, der hurtigt og uden at gøre skade kunne gøre én bevidstløs på et øjeblik.

- Jeg ved ikke, hvor længe jeg sov eller var bevidstløs, det var måske en time måske en dag. Jeg vågnede lige så hurtigt, som jeg var faldet i søvn; det ene øjeblik var jeg bevidstløs, det næste var jeg helt vågen. Til min store fortrydelse var mit nye syn ikke i funktion. Jeg var lige så blind som før. Mærkelige lyde ramte mine ører, raslen af metal mod metal, kirren af glas og så hurtige fodtrin, der fjernede sig. Så lød den glidende metalliske lyd, og alt var roligt et kort stykke tid. Jeg lå og tænkte, undrede mig over de mærkelige begivenheder, der havde ændret mit liv. Netop som frygten og angsten var på sit højeste, kom der en afledning.

- Klaprende fodtrin, korte og staccato, kunne høres. Der var to sæt ledsaget af en fjern mumlen. Lyden blev stærkere og kom ind i mit værelse. Igen den metallisk glidende lyd, og de to kvinder, for det havde jeg fundet ud af, at det var, kom hen til mig, medens de stadig talte med høje skingre stemmer. De snakkede begge to på samme tid, eller sådan forekom det mig. De standsede på hver sin side af mig, og rædsler over alle rædsler, så slog de hurtigt det eneste stykke tøj tilbage, der dækkede mig. Jeg kunne ikke gøre noget som helst. Magtesløs, uden at kunne bevæge mig, lå jeg der, prisgivet de to kvinder. Nøgen, nøgen som den dag jeg blev født. Nøgen for ukendte kvinders blikke. Jeg, en munk, som intet kendte til kvinder, som (må jeg tilstå) var skrækslagen for kvinder.

Den gamle eremit holdt op med at tale. Den unge munk stirrede forfærdet på ham, medens han tænkte på det forfærdeligt uværdige i en sådan begivenhed. Den stramme hud på



eremittens pande var helt dækket af sved, medens han genoplivede den forfærdelige tid. Med rystende hænder rakte han ud efter sin skål med vand. Efter at have drukket et par gange, satte han forsigtigt skålen tilbage ved sin side.



Men det skulle blive endnu værre, fortsatte han med tøvende, rystende stemme, - de unge kvinder rullede mig over på siden og tvang et rør ind i en unævnelig del på min krop. Væske flød ind i mig, og jeg følte det som om jeg skulle sprænges. Så

blev jeg uden videre løftet og en meget kold beholder blev anbragt under mig. Jeg må af blufærdighed afstå fra at fortælle, hvad der skete foran de to kvinder. Men det var kun begyndelsen, de vaskede min nøgne krop over det hele og viste et skammeligt kendskab til den mandlige krops intimeste dele. Jeg blev varm over det hele og blev yderst forlegen. Spidse metalstænger blev skubbet ind i mig og røret i min næse blev hevet ud og et nyt blev ublidt skubbet ind. Så blev der trukket et klæde ned over mig fra hals til fødder. De var stadig ikke færdige. Jeg følte det, som om noget blev revet af mit hoved, og mange uforklarlige ting hændte, før en klistret, meget irriterende masse blev puttet på.

s30

Alt imens pludrede og fnisede de unge piger, som om djævlene havde taget deres hjerner fra dem.

- Lang tid efter gled metaldøren igen op, tungere fodtrin nærmede sig, og kvinderne holdt op med at pludre. Stemmen talte til mig på mit eget sprog: - Hvordan har du det nu?

- Forfærdeligt, svarede jeg heftigt. - Jeres kvinder klædte mig af og behandlede min krop på en så chokerende måde, at jeg ikke kan fortælle det. Han syntes at more sig meget over mine bemærkninger. Ja, for at være helt oprigtig, så brølede han nærmest af latter, hvilket ikke gjorde mine følelser blidere.

- Vi skulle jo have dig vasket, sagde han, - vi skulle have din krop rensset for affaldsstoffer, og vi måtte give dig næring på samme måde. Så skulle de forskellige rør og elektriske forbindelser erstattes af steriliserede. Indsnittet i din hjerneskal skulle ses efter og forbindes igen. Der vil kun blive nogle små ar, når du tager herfra.

\*

Den gamle eremit bøjede sig fremad mod den unge munk.

- Se, sagde han, - her på mit hoved er der fem ar. Den unge munk rejste sig og stirrede med stor interesse på eremittens hoved. Ja, mærkerne var der, de var cirka fem centimeter lange og kunne stadig ses som kridhvide fordybninger. Hvor frygteligt var det ikke, tænkte den unge mand, at være udsat for sådan en behandling fra kvinders side. Han gøs uvilkårligt og satte sig hurtigt ned, som om han frygtede et angreb bagfra.

\*

Eremitten fortsatte: - Jeg blev ikke blødgjort af disse forsikringer, i stedet for spurgte jeg: - Hvorfor blev jeg mishandlet af kvinder, er der ikke nogen mænd, hvis det er nødvendigt med en sådan behandling?

- Min fangevogter, for sådan betragtede jeg ham, lo igen og svarede: - Min kære mand, vær nu ikke så forfærdelig snerpet. Din nøgne krop, som sådan, betød ikke noget for dem. Her

går vi alle nøgne det meste af tiden, når vi ikke er i tjeneste. Kroppen er overjegets tempel, og er som sådan ren. De, der er snerpede, har lystne tanker. Med hensyn til de kvinder, der passer dig, så er det deres job, de er sygeplejersker og har lært det arbejde.

- Men hvorfor kan jeg ikke bevæge mig? spurgte jeg, - og hvorfor kan jeg ikke få lov til at se? Det er TORTUR det her!

- Du kan ikke bevæge dig, sagde han, - for hvis du kunne, ville du måske trække elektroderne ud og gøre dig selv skade. Eller du kunne måske ødelægge udstyret. Vi vil ikke vænne dig til at '*kunne se*' igen, for når du tager herfra, vil du være blind igen, og jo mere du bruger synet heroppe, des mere vil du glemme sanserne, berøringssanserne, som de blinde udvikler. Det ville være tortur, hvis vi gav dig synet tilbage, indtil du tog afsted, for så ville du være hjælpeløs. Du er her ikke for din fornøjelses skyld, men for at høre **og se og være et opbevaringssted for viden til en anden**, som vil komme og tage den viden fra dig. Normalt ville en sådan viden blive skrevet ned, men vi er bange for, at der skal komme en ny fanatisk galskab med de her "Hellige Skrifter" og "Den Hellige Bog". Af den viden, som du vil suge til dig og give videre, vil dette her blive skrevet ned. Husk imidlertid på, at du er her for vores skyld, ikke for din egen.

\*

I hulen var der helt stille; den gamle eremit gjorde en pause, før han sagde: - Lad mig holde lidt. Jeg må hvile en stund. Du skal hente vand og gøre hulen ren. Der skal males byg.

- Skal jeg gøre rent i den inderste hule først, Ærværdige? spurgte den unge munk.

- Nej, det vil jeg gøre, når jeg har hvilet mig, men hent noget ekstra sand til mig og læg det her. Han rodede lidt i en lille fordybning i klippevæggen. - Efter at have spist tsampa i mere end firs (80) år, sagde han lidt længselsfuldt, - så føler jeg en mærkelig lyst til bare én gang at smage noget andet mad, før jeg drager derhen, hvor jeg ikke har behov for den slags. Han rystede på sit gamle hvide hoved. - Sandsynligvis ville chokvirkningen af anden føde slå mig ihjel. Så gik han ind i sin egen private del af hulen, en del, den unge munk endnu ikke havde været inde i.

Den unge munk hentede en tyk splintret gren fra hulens indgang og begyndte energisk at løsne det stampede gulv i hulen. Han skrabede den hårde overflade af, fejede det kan skrabede af udenfor og spredte det et stykke fra indgangen, for at det ikke skulle være i vejen. Træt travede han igen og igen fra søbredden til hulen med lige så meget sand på sin kutte, som han kunne bære. Han strøede, omhyggeligt det friske sand ud over gulvet og stampede det til. Seks ture til ned til søbredden, og han havde sand nok til den gamle eremit også.

I den inderste ende af hulen var der en glat klippe, hvor vandet havde slidt et hul for mange århundreder siden. Han øste to håndfulde byg op i hulningen. Den tunge glatte runde sten var tydeligt nok det redskab, der blev brugt til formålet. Da han med nogen anstrengelse løftede den, undrede den unge munk sig over, hvordan så gammel en mand som eremitten, blind og svækket af mangel på tilstrækkelig føde, kunne klare det arbejde. Men byggen, der allerede var ristet, skulle males. Han lod stenen falde ned med et dunk og drejede den en halv omgang frem og tilbage, før han hævdede stenen til endnu et slag. Han fortsatte rytmisk, stødte byggen og drejede stenen for at male kornet finere, skrabede det pulveriserede mel ud og lagde nyt korn i. Dunk, dunk, dunk. Til sidst var han med smertende arme og ryg tilfreds med mængden. Han tørrede klippen og stenen af for at få det sidste korn med og fyldte så omhyggeligt det malede ned i den gamle kasse, der blev brugt til det formål og bevægede sig træt hen til hulens indgang.

I den sene eftermiddag skinnede solen varmt. Den unge munk lå på en klippe og rørte langsomt i sin tsampa)\* med pegefingern for at blande den. På en gren sad en lille fugl med hovedet på skrå og så interesseret og uden frygt på alt, hvad der foregik. En stor fisk sprang op af søens rolige vand i et heldigt forsøg på at fange et lavtflyvende insekt.

)\* tsampa=blanding af slik byg og smør av laget av yak-melk.

Tæt ved foden af et træ rodede en gnaver rundt helt uden at lægge mærke til den unge munks tilstedeværelse. En sky gik for solens varme stråler, og den unge mand rystede i den pludselige kølighed. Han sprang op, skyllede sin skål og skurede den med sand. Fuglen fløj væk, skræppende af skræk, og gnaveren vimsede om på den anden side af træstammen og kiggede frem med klare perleagtige øjne. Han stak skålen indenfor kutten og skyndte sig op til hulen.

Den gamle eremit sad inde i hulen, ikke længere rank, men lænet op ad klippevæggen. - Jeg ville gerne igen føle et bålts varme, sagde han, -for jeg har ikke kunnet lave et bål til mig selv i de sidste tres (60) år eller mere. Vil du tænde et bål for mig, så kan vi sidde ved hulens indgang?

- Selvfølgelig, svarede den unge munk, - har du flint og fyrsvamp?

- Nej, jeg har ikke andet end min skål, bygkasse og mine to kutter. Jeg ejer ikke engang et tæppe. Den unge mand anbragte sit eget lasede tæppe rundt om hans skuldre og gik udenfor.

Et lille stykke fra hulen havde en klippelavine spredt sten og træstumper ud over jorden. Her udvalgte den unge munk omhyggeligt to runde flintesten, som passede godt i hans hænder. Han slog dem forsøgsvis sammen med en skrabende bevægelse, og fik til sin tilfredshed frembragt en tynd stribe gnister ved første forsøg. Han puttede de to stykker flint inden for kutten og gik hen til et gammelt dødt, hult træ, som for længe siden var blevet ramt af lynet. I det hule indre famlede han rundt, skrabede og rev tilsidst hele håndfulde hvidt, knastørt træ ud, der næsten var ved at smuldre. Han puttede det forsigtigt inden for kutten og samlede så nogle tørre grene op, der lå rundt om træet. Belæsset med så meget han overhovedet kunne slæbe, gik han langsomt tilbage til hulen og lod glad sin byrde falde udenfor.

Han skrabede en lille hulning i sandjorden og med sine to flintsten ved siden af sig og de tørre grene brækket i stykker, lagde han først nogle små kviste på kryds og tværs og dækkede dem med det rådne træ, som han først rullede og drejede mellem sine fingre, indtil det var blevet næsten mel-agtigt; Han bøjede sig forover, greb de to flintesten, en i hver hånd og slog dem sidelæns sammen, så den lille strøm af gnister kunne lande i træet. Han prøvede igen og igen, indtil en minimal flamme til sidst kom tilsyne. Han bøjede sig længere ned, til hans bryst næsten rørte jorden, og omhyggeligt og meget forsigtigt blæste han hen mod den dyrebare gnist. Den blev langsomt klarere. Den lille plet voksede, så den unge mand til sidst kunne strække hånden ud og anbringe nogle tørre kviste rundt om og nogle henover stedet. Han pustede og pustede og kunne til sidst med tilfredshed se en rigtig flamme gro op og bevæge sig mellem grenene.

Ingen moder kunne have givet sin førstefødte mere omsorg, end den unge mand gav det lille bål. Endelig kunne han triumferende anbringe større og større grene på ilden, som begyndte at brænde klart. Han gik ind i hulen til den gamle eremit.

- Ærværdige, sagde den unge munk, dit bål er rede, må jeg hjælpe dig. Han gav den gamle mand en tyk stav i hånden og hjalp ham omhyggeligt hen til en plads ved bålet, væk fra røgen. - Jeg går ud for at samle noget mere træ til natten, sagde den unge munk, - men først vil jeg lægge flintestenene og fyrtræet ind i hulen, så det ikke bliver vådt. Han lagde tæppet bedre tilrette om den gamle munks skuldre, satte vand ved siden af ham, tog flintestenene og fyrtræet med sig ind i hulen og lagde det ved siden af bygkassen.

Før den unge munk forlod hulen, lagde han mere træ på ilden og forvissede sig om, at den gamle mand var i sikkerhed for flammerne. Så drog han afsted i retning af det sted, hvor handelsmændene havde slået lejr. Han tænkte, at de måske havde efterladt noget træ, men de havde overhovedet ikke efterladt noget. Til gengæld var der noget, der var bedre end træ; de havde overset en metalbeholder. Den var tilsyneladende faldet ubemærket af, da yakokserne var blevet læsset, eller da de begyndte at gå.

Måske havde en anden yakokse stødt til den, så den var faldet af og ned bag ved en klippeblok. Den var nu virkelig en skat for den unge munk. Nu kunne der, varmes vand. Der lå en stor nagle nedenunder dåsen. Hvad den skulle bruges til, vidste den unge munk ikke, men han var sikker på, at den kunne bruges på en eller anden måde.

Han støvede energisk rundt i den lille lund og havde snart en pæn lille stabel træ. Han tog tur efter tur tilbage til hulen trækkende på grene, bærende på stokke. Han ville endnu ikke fortælle eremitten om sine fund, for fuldt ud at kunne nyde den gamle mands glæde over at kunne få varmt vand. The havde han, for handelsmanden var kommet med noget, men der havde ikke været noget at varme vand i før nu.

Det sidste las med træ var for lille, det ville næsten have været en overflødig tur. Den unge munk gik rundt for at finde en passende gren. I et krat ved vandkanten så han pludselig en bunke gamle klude. Hvordan de var kommet dér, kunne han ikke sige. Forbavselsen veg for ønsket om at få fat i dem. Han gik hen for at samle kludene op og sprang næsten en halv meter i vejret, da de stønnede. Da han bøjede sig ned, så han at "kludene" var en mand, en mand der var så tynd, at man næsten ikke kunne tro det. Om halsen havde han en slags transportabel gabestok, der på hver led var cirka halvfjerds (70) centimeter. Den var delt i to halvdele, i den ene side blev den holdt sammen af et hængsel, i den anden af en krog og en lås. Midt i træet var der lavet et hul til bærerens hals. Manden var et levende skelet.

Den unge munk lod sig falde ned på knæ, og skubbede det nedhængende løv til side, så rejste han sig op, skyndte sig ned til vandet og fyldte sin skål. Hurtigt vendte han tilbage til den liggende mand. og dryppede vand ned i den let åbne mund. Manden rørte på sig og åbnede øjnene. Han sukkede af tilfredshed, da han så munken stå bøjet over sig.



- Jeg prøvede at drikke, mumlede han, - og så faldt jeg i. Jeg flød afsted med brættet og var lige ved at drukne. Jeg lå i vandet i flere dage, og det er først lige lykkedes mig at komme op af det. Han gjorde en pause, helt udmattet. Den unge mand gav ham noget mere vand og så vand blandet med bygmel.

- Kan du få den her tingest af? spurgte manden. - Hvis du kan få låsen sidelæns ned mellem to sten, springer den op.

Den unge munk rejste sig og gik ned til søbredden efter to store Sten. Han kom tilbage og anbragte den ene sten under låsen og slog hårdt til med den anden sten. - Prøv den anden side, sagde manden, - og slå der, hvor pinden går igennem. Træk så hårdt nedad. Den unge munk vendte forsigtigt låsen om og gav den et ordentligt slag. Da han bagefter trak den nedad, blev han belønnet med en rusten knagen - og låsen gik fra hinanden. Forsigtigt fik han træstykkerne fra hinanden og fik mandens hals fri. Huden var slidt helt af, og blodet piblede frem.

- Vi brænder den her, sagde den unge munk, - det er en skam at lade den gå til spille.

## Tredje kapitel

Et stykke tid sad den unge munk med den ene hånd under den syge mands hoved og prøvede at give ham små mængder tsampa med den anden. Så rejste han sig op og sagde: - Jeg bliver nødt til at bære dig op til eremittens hule. Han løftede manden op og fik ham lagt over den ene skulder med hovedet nedad, bøjet som en sammenrullet tæppe. Væklende under vægten banede han sig vej ud af den lille lund og gik op ad den stenede vej til hulen. Turen forekom ham at være endeløs, men endelig nåede han bålet. Han lod blidt manden glide ned på jorden. - Ærværdige, sagde han, jeg fandt denne mand i krattet ved søen. Han havde en gabestok rundt om halsen og er meget syg. Jeg har fjernet gabestokken og båret ham herhen.

<sup>s37</sup>

Den unge munk rodede med en gren op i ilden, så gnisterne stod op, og luften fyldtes med en dejlig duft af brændende træ. Han kom lidt mere træ på ilden og gik så hen til den gamle eremit. - Nå, gabestokken? sagde han. - Det betyder, at han er straffefange, men hvad laver en straffefange her? Det er ligegyldigt, hvad han har gjort, hvis han er syg, må vi gøre, hvad vi kan. Måske kan manden tale?

- Ja, Ærværdige, mumlede manden svagt. - Jeg er for ødelagt til at kunne hjælpes fysisk, jeg behøver åndelig hjælp, så jeg kan dø i fred. Må jeg tale med dig?

- Selvfølgelig, svarede den gamle eremit. - Fortæl, vi lytter. Den syge mand vædede sine læber med det vand, den unge munk gav ham, rømmede sig og sagde: - Jeg var en dygtig sølvsmed i Lhasa. Forretningen gik godt, der kom endda også ordrer fra lamaklostrene. Så kom plagen over alle plager, indiske handelsmænd, og de bragte billige varer fra de indiske basarer på markedet. Ting de kaldte masseproduceret. Dårligt og sjusket. Noget jeg ikke ville røre. Min forretning gik dårligere. Der var ikke mange penge. Min kone kunne ikke klare modgangen, så hun gik til en andens seng. Til en rig handelmands seng, som havde gjort kur til hende, før jeg giftede mig med hende. Han var endnu ikke blevet berørt af de indiske konkurrenter. Jeg havde ikke nogen til at hjælpe mig. Ingen til at drage omsorg for mig, ingen jeg kunne drage omsorg for.

Han standsede, overvældet af sine bitre tanker. Den gamle eremit og den unge munk forholdt sig tavse og ventede, til han havde fattet sig. Så fortsatte han: - Konkurrencen blev hårdere, der kom en mand fra Kina, som bragte endnu billigere varer med sig på yakokser, i læssevis. Jeg fik ikke mere arbejde. Jeg havde ikke andet end mine små lagre, som ingen var interesserede i. Til sidst kom der en indisk forretningsmand og tilbød mig en fornærmelig lav pris for mit hjem og alt, hvad der var i det. Jeg sagde nej. Han lo hånligt af mig og sagde, at han snart ville få det gratis. Jeg var sulten og meget nedtrykt, så jeg mistede besindelsen og smed ham ud af døren. Han landede med hovedet forrest ude på vejen og fik tindingen slået ind på en sten, der tilfældigvis lå der.

Den syge mand standsede igen, overvældet af sine tanker. De andre forholdt sig igen tavse, medens de ventede på, at han skulle fortsætte.

- Jeg var omgivet af en stor skare mennesker, nogle angreb mig, andre forsvarede mig. Jeg blev slæbt for dommeren, og historien blev fortalt. Nogle talte for mig, og nogen talte imod mig. Dommeren overvejede kun sagen i kort tid, før han dømte mig til at bære gabestokken et år. Tingesten blev hentet og låst fast om, halsen på mig. Med den på kunne jeg ikke spise og drikke selv, men var altid afhængig af andres velvilje. Jeg kunne ikke arbejde og måtte gå rundt og tigge ikke alene om mad, men også om nogen ville made mig. Jeg kunne ikke ligge ned, men måtte altid stå eller sidde.

Han blev endnu blegere og så ud, som om han var lige ved at besvime. - Ærværdige, sagde den unge munk, - jeg fandt en beholder nede ved handelsmændenes lejrplads. Jeg vil hente den, og så kan jeg lave the i den. Han rejste sig op og skyndte sig afsted ned ad stien til det sted, hvor han havde efterladt beholderen, naglen og gabestokken. Han søgte lidt mere på lejrpladsen og fandt en krog, der tydeligt nok hørte til beholderen. Han var snart tilbage og

kastede glad den tunge gapestok på ilden. Gnisterne stod op, røgskyer bølgede, og en tyk flamme viste sig i hullet i midten af gabestokken.

Den unge munk for ind i hulen og kom ud med de pakker, handelsmanden for nylig havde givet ham. Murstensthe, en stor fast kage yaksmør, støvet og temmelig harsk, men det *var* smør. En sjælden godbid, en lille pose brunt sukker. Udenfor ved ildstedet stak han forsigtigt en glat stok gennem dåsens hank og placerede den midt på ilden. Han trak stokken ud igen og lagde den omhyggeligt ved siden af. Themurstenen var allerede, gået i stykker flere steder, så han valgte nogle af de mindre klumper ud og puttede dem ned i vandet, som nu var begyndt at blive varmt. En fjerdedel af smørret blev hakket af ved hjælp af en skarp flad sten. Det kom i det nu boblende vand, smeltede og spredte sig som et tykt gult lag på overfladen. En klump boraks, en del af en større klump i theposen, kom så i for at forbedre smagen, og så, sikke en fest, en hel håndfuld brunt sukker. Den unge munk greb en gren, han lige havde pillet barken af og rørte energisk i blandingen. Nu dampede det fra hele overfladen, så han stak stokken ind under hanken og løftede dåsen ud.

Den gamle eremit havde fulgt det, der gik for sig, med stor interesse. Lydene havde holdt ham underrettet om, hvor langt den unge munk var kommet. Nu rakte han uden at blive spurgt sin skål ud. Den unge munk tog den, skummede snavs, kviste og skum af blandingen og fyldte den gamle mands skål halvt, før han gav ham den tilbage. Straffefangen hviskede, at han havde en skål i sine læser. Da han havde taget den ud, blev han tilbudt en hel skålfuld the, han kunne se og ville ikke spilde noget. Den unge munk fyldte sin egen skål og lænede sig tilbage for at drikke den med et suk af tilfredshed, som man hører fra den, der har arbejdet for noget. Der var stille et stykke tid, medens de hver især var opslugt af deres egne tanker. Fra tid til anden rejste den unge munk sig for at fylde sin egen, og de andres skåle.

Aftenen blev mørkere, en kølig vind sukkede gennem træerne og fik bladene til at hviske i protest. Vandet i søen steg, krusedes, bølgerne hvislede og brusede hen over småstenene på bredden. Den unge munk tog blidt den gamle eremit ved hånden og førte ham ind i den nu mørke hule, så vendte han tilbage efter den syge mand. Han vågnede op af sin søvn, da den unge munk løftede ham op.

- Jeg må tale, sagde han, -for der er ikke ret meget liv tilbage i mig.

- Den unge munk bar ham indenfor i hulen, skrabe en fordybning til hans hofteben og lavede en lille bunke til hans hovede. Så en tur ud for at strø noget sandholdigt jord på ilden for at dæmpe den og holde gløderne i live hele natten. Om morgenen ville asken stadig være rød, og det ville være let at få ilden til at blusse op igen.

Da de tre mænd, en gammel, en midaldrende og en, der var lige ved at nå sin manddomsalder, sad eller lå tæt sammen, begyndte straffefangen igen at tale. - Min tid er kort, sagde han. - Jeg kan føle, at mine forfædre er parat til at hilse på mig og byde mig velkommen hjem. I et år har jeg lidt og sultet. I et år har jeg vandret fra Lhasa til Phari og tilbage igen, søgende efter føde og hjælp. Søgende. Jeg har mødt store lamaer, der har været ligeglade med mig, og andre, der var venlige. Jeg har set de fattige give mig noget, selv om de selv skulle sulte for det. I et år har jeg vandret rundt som den fattigste nomade. Jeg har kæmpet med hunde om deres madrester - og så fundet ud af, at jeg ikke kunne nå op til min mund. Han standsede og tog en tår af den kolde the, der stod ved siden af ham, nu helt tyk af stivnet smør.

- Men hvordan kom du her til os? spurgte den gamle eremit med sin rystende stemme.

- Jeg bøjede mig ned mod vandet for at drikke henne i den anden ende af søen, og gabestokken gjorde, at jeg fik over-balance og faldt i. En hård vind blæste mig så langt tværs over vandet, at jeg så nat og dag og natten og dagen, der fulgte efter og dagen efter. Fugle kom og satte sig på gabe stokken og prøvede at hakke mine øjne ud, men jeg råbte op og skræmte dem væk. Til sidst drev jeg så hurtigt, at jeg mistede bevidstheden, og jeg vidste ikke længere, hvor langt jeg drev. Tidligere i dag rørte mine fødder ved bunden, og det vækkede

mig. Over mig kredsede en grib, så jeg kæmpede mig op, kravlede i land og landede med hovedet forrest i det krat, hvor den unge fader fandt mig. Jeg er blevet overanstrengt, min styrke er væk, og jeg vil snart drage til De Himmelske Enge.

- Hvil nu for natten, sagde den gamle eremit. – Nattens ånder er ude. Vi må foretage vores astralrejser, før det bliver for sent.

Ved hjælp af sin tykke stav kom han op at stå og humpede ind i den inderste del af hulen. Den unge munk gav den syge lidt tsampa, anbragte ham mere behageligt, lagde sig så ned for at tænke over dagens begivenheder og faldt i søvn. Månen steg op til sin fulde højde og bevægede sig majestætisk hen over himlen. Nattens lyde skiftede fra time til time. Her summedo og svirrede insekter, langt borte hørtes en nattefugls forskrækkede skrig.

Bjergkæden slog revner, da klipperne blev afkølet og trak sig sammen i natteluften. Tæt ved sendte et klippeskred torden gennem natten, og klippestykker og småsten rumlede nedover bjergsiden for endelig at tromme mod den hårdt sammenpressede jord. En gnaver kaldte indtrængende på sin mage, og ukendte væsener krøb henover det hviskende sand. Gradvist falmende stjernerne, og de første stråler, der meldte den ny dags ankomst, kunne ses på himmelen.

Pludselig, som om han havde fået et elektrisk stød, sad den unge munk lige ret op og ned. Lysvågen sad han der, stirrede forgæves, prøvede på at trænge igennem hulens sorte mørke. Han holdt vejret og koncentrerede sig om at lytte. Ingen røvere ville komme her, tænkte han, alle vidste, at den gamle eremit ikke havde noget. Den gamle eremit! Var han syg? spekulerede den unge munk. Han rejste sig og følte sig forsigtigt frem til den inderste hule. - Ærværdige! Har du det godt? råbte han.

Han kunne høre, at den gamle mand rørte på sig. - Ja, måske er det vores gæst? Den unge munk følte sig lidt dum, fordi han helt havde glemt straffefangen. Han vendte sig om og skyndte sig hen til hulens indgang, som kunne ses som en grå flade. Ja, det godt beskyttede bål var stadig i live. Den unge munk greb en gren, stak den ind i midten af det røde område og pustede regelmæssigt. Der kom en flamme til syne, og han dyngede nogle flere grene på den vågnende ild. Nu var der godt ild i den første gren. Han greb den og skyndte sig ind i hulen.

Den brændende fakkell fik underlige skygger til at danse på væggene. Den unge munk for sammen, da en skikkelse pludselig kom indenfor rækkevidde af faklens svage lys. Det var den gamle eremit. Ved den unge munks fødder lå straffefangen sammenkrøben med benene trukket op mod brystet. Faklen spejlede sig i hans vidtåbne øjne, så det så ud, som om han blinkede. Munden stod åben, og en tynd stribe blod løb fra mundvigene ned over hans kinder og dannede en lille pøl ved ørerne. Pludselig lød der en boblende gurglen, og kroppen vred sig i krampe, rejste sig i en spændt bue og faldt så sammen med en sidste voldsom udånding. Det knagede i kroppen, og man hørte en gurglende lyd af væsker. Lemmerne blev slatne, og ansigtstrækkene slappe.

Den gamle eremit og den unge munk istemte sammen gudstjenesten for de bortdragende ånders udfrielse og gav telepatiske meddelelser om hans færd til De Himmelske Enge. Udenfor hulen blev lyset stærkere. Fuglene gav sig til at synge, som om en ny dag var blevet født, men her herskede døden.

Du må flytte liget, sagde den gamle eremit. - Du må skære det i stykker og tage indvoldene ud, så gribbene kan foretage en fuldstændig begravelse.

- Vi har ikke nogen kniv, Ærværdige, protesterede den unge munk.

- Jeg har en kniv, svarede eremitten. - Jeg gemmer den, så jeg selv kan få en rigtig død. Her er den. Gør din pligt og kom så tilbage med kniven.

Modvilligt samlede den unge munk den døde krop op og bar den ud af hulen. Lige ved klippeskredet lå der en stor flad sten. Med stort besvær fik han løftet liget op på den jævne overflade og fjernede så de tilsmudsede laser. Højt oppe hørtes lyden af tunge vingeslag; den første grib havde lugtet døden.

Gysende stak den unge munk knivspidsen ind i den tynde mave og trak den nedad. Indvoldene hulede ud af det gabende sår. Han greb hurtigt de slimede snoninger og trak dem ud. Han lagde hjerte, lever, nyrer og mave ud på stenen. Med hug og vridninger skar han arme og ben af. Med sin nøgne krop dækket af blod skyndte han sig væk fra den forfærdelige scene og for ned til søen. Han sprang ud i vandet, skrubbete og skrubbete sig med håndfulde af fint vådt sand. Han vaskede omhyggeligt den gamle eremits kniv og skurede den ren med sand.

Nu rystede, han af kulde og sindsbevægelse. Vinden blæste iskoldt hen over hans nøgne krop. Vandet, der trillede ned over ham, følte næsten, som om det var dødens fingre, der trak streger på hans gysende hud. Han sprang hurtigt op af vandet og rystede sig som en hund. Han satte i løb og fik på den måde noget varme tilbage i kroppen. Ved hulens indgang samlede han sin kutte op og tog den på; han havde tidligere kastet den tilside, for at den ikke skulle blive tilsølet ved berøringen med det sønderlemmede lig. Lige som han skulle til at gå ind i hulen, huskede han på, at hans hverv ikke var fuldendt. Han gik langsomt tilbage til stenen, hvor gribbene stadig kæmpede om de bedste bidder. Den unge mand var forbavset over, hvor lidt der var tilbage af liget. Nogle gribbe sad mætte på klipper i nærheden og ordnede roligt deres fjer, andre hakkede håbefuldt ind mellem ligets ribben, som nu kunne ses. De havde allerede fjernet al huden fra hovedet, så hjerneskallen lå blottet.

Han, tog en tung sten op og ramte med knusende styrke kraniet. Det gik i stykker som en æggeskal, og hjernemassen var tilgængelig for de altid sultne gribbe. Så greb han den døde mands laser og hans skål, for tilbage til bålet og kastede begge dele ind midt i flammerne. I den ene side lå metaldelene fra, gabestokken stadig rødglødende, og de sidste og de eneste rester af, hvad der engang havde været en velhavende håndværker, en dygtig mand med kone og flere huse. Den unge munk vendte sig om og gik ind i hulen, medens han tænkte dybt over sagen.

Den gamle eremit sad og mediterede, men vågnede op da den unge munk kom ind. - Mennesket er noget midlertidigt. Mennesket er svagt, sagde han. - Livet på jorden er kun en illusion, og der ligger en større virkelighed hinsides det. Vi vil bryde vor faste og fortsætte med at overføre viden, for før jeg har fortalt dig det hele, kan jeg ikke forlade min krop, og så vil jeg gerne have, at du gør det samme for mig som du lige har gjort for vores ven, straffefangen. Men lad os nu spise, for vi må gøre alt for at holde vores styrke vedlige. Vil du hente vand og varme det. Når min død er så nær, kan jeg nok tillade mig at forkæle min krop lidt.

Den unge munk tog dåsen op, gik ud af hulen og ned til søbredden. Han undgik omhyggeligt det sted, hvor han havde vasket den døde mands blod af. Han skurede dåsen indeni og udenpå. Omhyggeligt skurede han eremittens og sin egen skål. Han fyldte dåsen med vand og bar den i venstre hånd, medens han trak en tyk gren afsted med den højre. En enkelt grib fejede nedover for at se, hvad der skete. Den landede tungt, hoppede et par gange og flaksede så i luften igen med et vredt skrig over, at den var blevet narret. Længere oppe prøvede en forædt grib forgæves at komme i luften. Den løb, hoppede og slog energisk i luften med de hvirvlende vinger, men den havde spist for meget. Tilsidst gav den op, stak hovedet under vingen og faldt i søvn, medens den ventede på, at naturen skulle formindske dens vægt. Den unge munk kluklo, tænk at selv en grib kunne æde for meget. Han spekulerede vemodigt på, hvordan det ville være bare at have muligheden for at spise for meget. Han havde som de fleste munke aldrig fået nok, han var altid lidt sulten.

Men theen skulle laves. Tiden stod ikke stille. Han stillede dåsen ind i ilden for at varme vandet og gik så ind i hulen for at hente the, smør, boraks og sukker. Den gamle eremit ventede forventningsfuldt.

Men man kan ikke sidde og drikke the, når livets ild brænder svagt, og når en gammel



mands livskraft langsomt ebber ud. Den gamle eremit satte sig snart efter til rette, medens den unge munk ordnede bålet.

”Den Gamles” dyrebare bål efter mere end tres år uden ild, kolde år, sultens år, selvfor-nægtelsens år, som kun døden kunne udfri ham fra.

År, hvor eremittens ellers fuldkomne indholdsløse tilværelse var blevet forsødet af, at han vidste, at han havde en opgave. Den unge munk kom ind i hulen igen. Han lugtede af frisk røg. Han satte sig hurtigt ned foran den gamle mand.

\*

”Der - langt borte hvilede jeg på den mærkelige metalplatform. Manden, min fangevogter, var ved at gøre mig det klart, at jeg ikke var der for min fornøjelses skyld, men for deres, for at jeg skulle være et opbevaringssted for viden, sagde den gamle mand.

- Jeg sagde: - Men hvordan kan jeg være virkelig interesseret, hvis jeg bare bliver holdt fangen, en modvillig, usamarbejdsvillig fange, som ikke ved, hvad det drejer sig om, eller hvor han er? Hvordan kan jeg være virkelig interesseret, når I betragter mig som det rene skidt? Jeg er blevet behandlet værre, end vi behandler et lig; der bliver givet til gribbene. Vi viser de døde og de levende respekt. I behandler mig som noget kasseret, som skal kastes ud på marken uden videre, og alligevel hævder du, at I er civiliserede, hvad det så end betyder.

- Manden var tydeligt nok rystet og ikke så lidt imponeret over mit udbrud. Jeg hørte ham gå op og ned i rummet. Fremad og så en skrabende lyd, når han drejede. Tilbage og frem igen. Pludselig standsede han ved siden af mig og sagde:

- Jeg vil tale med min overordnede. Han fjernede sig hurtigt og tog en hård genstand op. Den sagde whirr, whirr og så hrr, hrr. Så lød der et skarpt metallisk klik, og en stakkatolyd kom ud af den. Jeg regnede med at det var nogen, der talte. Manden, der var hos mig, talte længe, han frembragte de samme underlige lyde. Det var helt sikkert, at der blev diskuteret i flere minutter. Klik, bang lød det fra maskinen, og manden kom tilbage til mig.

- Først vil jeg vise dig dette rum, sagde han, - jeg vil fortælle dig om os, hvad vi er, hvad vi laver, og jeg skal prøve på at få dig til at hjælpe, når du forstår. Først får du synet tilbage.

Der kom lys, og jeg kunne se. Det var noget meget mærkeligt, jeg så. Jeg så nedefra op under en mands hage og op i hans næsebor. Synet af hårene i næseborene morede mig af en eller anden grund meget, og jeg begyndte at le. Han bøjede sig ned, og et af hans øjne fyldte hele mit synsfelt. Åh, ud-brød han, - der er nogen, der har vendt kassen på hovedet. Verden hvirvlede rundt om mig, det vendte sig i min mave, jeg følte kvalme og svimmelhed.

- Åh, undskyld, sagde manden. - Jeg skulle have slået kassen fra, før jeg drejede den. Skidt med det, du får det bedre om et øjeblik. Det sker jo en gang imellem.

- Nu kunne jeg se mig selv. Det var en forfærdelig oplevelse at se min krop ligge der så bleg og hvid med så mange rør og tråde, der førte hen til den. Det var virkelig et chok at se mig selv og se, at mine øjenlåg var lukket helt i. Jeg lå på noget, der lignede en tynd metalplade, kun støttet af en pille. På den pille var der flere pedaler, henne ved siden af mig stod der et stativ med flere glasflasker, fyldt med farvede væsker. Disse stod på en eller anden måde i forbindelse med mig.

- Du ligger på et operationsbord, sagde manden. - Med disse pedaler, sagde han og rørte ved dem, - kan vi anbringe dig i den stilling, vi ønsker. Han trådte på en, og bordet svingede rundt. Han trådte på en anden, og bordet skrånede så meget, at jeg var bange for, at jeg skulle falde af. Endnu én og bordet kørte opad, så jeg kunne se undersiden af det. En meget uhyggelig oplevelse, som forårsagede en meget mærkelig fornemmelse i min mave.

Væggene var tydeligt nok af metal og havde den mest behagelige farve. Jeg havde aldrig før set sådan noget fint materiale, glat og uden en fejl, og det var klart, at der var brugt en eller anden speciel metode til at føje det sammen, for man kunne ikke engang se, hvor vægge, gulv eller loft begyndte eller endte. Man kan næsten sige, at væggene flød over i gulvet og i loftet.

Der var ikke nogen kantede hjørner, ikke nogen skarpe kanter. Så gled en sektion af væggen til side med den metalliske rumlen, jeg havde lært at kende. Et mærkeligt hoved kom til syne, kiggede sig hurtigt omkring og trak sig så tilbage. Væggen gled i igen.

- På væggen foran mig var der en række små vinduer; nogen af dem var så store som en håndflade. Bag dem stod viserne på bestemte røde eller sorte mærker. Nogle store rektangulære vinduer tiltrak sig min interesse, for der strålede en næsten mystisk blå glans ud fra dem. Mærkelige lyspletter hoppede og dansede i et mønster, jeg ikke kunne fatte, medens en brunrød streg i et andet vindue bølgede op og ned i mærkelige rytmiske former, næsten som når en slange danser, tænkte jeg.

Manden - jeg vil kalde ham min fangevogter - smilede over min interesse.

- Alle disse instrumenter har med dig at gøre, sagde han, - og de viser ni bølger fra din hjerne. Ni adskilte sinusbølger, som din hjerneelektricitet kontrollerer. De viser at du har en superhjerne. De viser, at du har en speciel god evne til at huske. Det er derfor, du egner dig til denne opgave.

- Han drejede meget forsigtigt på synskassen og pegede på nogle mærkelige glas, som indtil da havde været udenfor min synsvidde.

- Disse, forklarede han, - tilfører dig til stadighed føde, ind gennem dine årer og fjerner affaldsstoffer fra dit blod. De andre fjerner andre affaldsstoffer fra din krop. Vi er ved at forbedre dit helbred, så du vil være stærk nok til at holde til det chok du ganske givet vil få over alt det, vi vil vise dig. Du vil få et chok, for ligegyldigt om du regner dig selv for en veluddannet præst, er du, sammenlignet med os, den laveststående og mest uvidende vildmand. Og hvad der er hverdagsagtigt for os, vil forekomme dig som mirakler, man næsten ikke kan tro på, og den første introduktion til vores videnskab vil forårsage et alvorligt fysisk chok. Men vi må risikere det, og der er en risiko, skønt vi gør os enhver anstrengelse for at formindske den.

Han lo og sagde:

- I jeres tempelgudstjeneste lægger I meget vægt på kropslydene. Ja, jeg ved alt om jeres gudstjenester, men har I virkelig hørt nogen kropslyde? Hør!

Han vendte sig om, gik hen til væggen og trykkede på en skinnende hvid knap. Straks kom der ud af en mængde små huller nogle lyde, som jeg genkendte som kropslyde. Smilende drejede han på en anden knap, og lydene blev højere og fyldte hele rummet. Dunk, dunk, lød hjertelydene så højt, at glassene bag mig klirrede. Han rørte ved knappen igen, hjertelydene forsvandt, og man kunne i stedet høre kropsvæskerne gurgle, men det var lige så højt som en bjergbæk, der løber nedover et stenet leje, ivrig efter at nå ud til havet, der ligger så langt væk. Der lød et suk af luftarter som en storm, der farer gennem mægtige træers grene og blade. Plump og plask som om store kampesten blev skubbet ned i en dyb, dyb Sø.

- Din krop, sagde han, - dine kropslyde. Vi ved alt om din krop.

- Men, uværdige fangevogter, sagde jeg. - Dette er ikke noget under. Dette er ikke noget mirakel. Vi stakkels uvidende i Tibet kan gøre det lige så godt. Vi kan også forstærke lyde, ikke så meget, det er rigtigt, men vi kan gøre det. Vi kan også løsne sjælen fra kroppen og bringe den tilbage igen.

- Kan I? Han så på mig med et forundret udtryk og sagde:

- Du bliver ikke let bange, hva? Nå, du betragter os som fjender, som fangevogtere?

- Du har ikke vist mig noget venskab endnu, I har ikke givet mig nogen grund til, at jeg skulle stole på jer eller samarbejde med jer. I har holdt mig som en lammet fange, som nogle hvepse holder deres bytte. Der er nogle iblandt jer, der ser ud som djævlene. Vi har billeder af sådan nogle, og vi spotter dem som mareridtsskikkelser fra en helvedesverden.

s49

- Udseendet kan vildlede, svarede han. - Nogle af dem er de venligste mennesker man kan forestille sig. Andre, som ser ud som helgener, vil nedværdige sig til den mest lavsindede

handling, deres perverse sind kunne finde på. Men du, du vildledes som alle primitive mennesker af en persons ydre.

Mit svar lød: - Jeg skal afgøre om jeres interesser ligger til den gode eller den dårlige side. Kun hvis de er gode, og jeg er blevet overbevist, kun da vil jeg samarbejde. Ellers vil jeg bruge alle midler til at mddarbejde jeres mål, ligegyldigt hvad det vil koste mig.

- Jamen, lød det noget gnavne svar, - det er da helt sikkert, at du vil give os ret i, at vi frelste dit liv, da du sultede og var syg, ikke?

Jeg tog min mest dystre mine på, da jeg svarede: - Frelste mit liv, til hvad? Jeg var på vej til De Himmelske Enge, da I trak mig tilbage. Intet, I kan gøre nu, kan blive så uvenligt. Hvad betyder livet for en blind mand? Hvordan kan en, der er blind, studere? Mad, hvordan skal jeg nu få mad? Nej! Der var ingen venlighed i at forlænge mit liv, og du slog selv fast før, at jeg ikke er her for min fornøjelses skyld, men for jeres. Hvor er venligheden i det? I har bundet mig her, og jeg har været til spot for jeres kvinder. Er det godt? Hvor er alt det gode, du taler om?

- Han stod og så på mig med hænderne i siden. - Ja, sagde han tilsidst, - fra dit synspunkt har vi ikke været venlige, vel? Måske kan jeg alligevel overbevise dig, og så vil du virkelig være til nytte. Han vendte sig og gik over til væggen. Denne gang så jeg, hvad han gjorde. Han stod ud for en firkant med små huller; så trykkede han på en sort plet. Lys skinnede ovenover firkanten og blev til en lysende tåge. Dér formede der sig til min store forbavselse et ansigt og et hoved i levende farver. Min fangevogter talte længe på det mærkelige udenlandske sprog og holdt så op. Jeg var forstenet af forbavselse, da hovedet drejede sig i retning af mig, og de buskæde øjenbryn blev løftet. Et lille smil lå i hans mundvige.

Så smeldede en kort og klar sætning ud i luften, og lyset forsvandt. Tågen hvirvlede rundt og så ud, som om den blev suget ind i væggen. Min fangevogter vendte sig om med alle tegn på tilfredshed. - Nå, min ven, sagde han, - du har vist, at du har en stærk karakter, at du ikke er så ligetil at have med at gøre. Nu har jeg fået tilladelse til at vise dig noget, som intet andet medlem af din verden, har set.

Han vendte,, sig om mod væggen igen og trykkede hårdt på den sorte plet. Tågen kom igen, denne gang med hovedet af en ung kvinde. Min fangevogter talte til hende; det var tydeligt, at han gav hende ordrer. Hun nikkede, stirrede nysgerrigt i retning af mig og falmede væk.

- Nu skal vi bare vente et par minutter, sagde min fange vogter. - Jeg får en speciel maskine bragt herind, og jeg vil vise dig nogle steder i din verden. Verdens byer. Har du nogle ønsker om, hvad du vil se?

- Jeg kender ikke noget til verden, svarede jeg. - Jeg har ikke rejst rundt.

- Ja, men du har da hørt om en eller anden by, ikke? sagde han utålmodigt.

- Jaaa, lød mit svar. - Jeg har hørt om Kalimpong.

- Nå, Kalimpong? En lille indisk grænselandsby. Kan du ikke tænke på et bedre sted? Hvad med Berlin, London, Paris eller Cairo? Du må da ville se noget, der er bedre end Kalimpong?

- Ja, svarede jeg, - men jeg interesserer mig ikke for de steder, du har nævnt. De navne siger mig intet, udover at jeg har hørt handelsmænd nævne dem; de siger mig intet, og de interesserer mig heller ikke. Selvom jeg så nogle dejlige billeder fra de steder, ville jeg ikke kunne sige, om de var ægte eller ikke. Hvis jeres vidunderlige indretning kan, hvad du siger den kan, så vis mig Lhasa. Vis mig Phari. Vis mig Vest-porten, Katedralen eller Potala. Dem kender jeg, og så kan jeg sige, om din maskine virkelig duer, eller det bare er et snedigt trick.

s51

- Han så på mig med et mærkeligt udtryk i ansigtet. Ha så ud, som om han var helt målløs. Så tog han sig sammen med et synligt ryk og udbrød: - Skal jeg virkelig belæres om mit arbejde af en ubelæst barbar? Og fyren har oven i købe ret. Der er alligevel noget i denne primitive snedighed. Selvfølgelig skal han have noget at sammenligne med, ellers vi han slet

ikke blive imponeret. Udmærket. Ja.

- Det glidende panel blev rykket hårdt tilside og fire mænd kom tilsyne. De styrede en stor kasse, der så ud som om den svævede i luften. Kassen må have vejet temmelig meget, for selvom den syntes at svæve vægtløs, så krævede det megen kraft at sætte den i bevægelse og at ændre dens retning eller at standse den. Kassen blev lidt efter lidt kantet ind i det rum, hvor jeg lå. I et stykke tid var jeg bange for, at de skulle komme til at vælte mit bord, medens de skubbede og trak. En mand stødte ind i synskassen, og de resulterende svingninger gav mig kvalme og gjorde mig svimmel et stykke tid. Men til sidst blev kassen efter megen diskussion anbragt op ad væggen lige foran mig. Tre af mændene trak sig tilbage og lukkede paneldøren efter sig.

Den fjerde mand og min fangevogter begyndte en livlig diskussion, medens de gestikulerede ivrigt med armene. Til sidst vendte min fangevogter sig om mod mig og sagde:

- Han siger, at vi ikke kan få Lhasa ind, fordi det ligger for tæt ved, vi skal være længere væk for at kunne fokusere.

- Jeg sagde ingenting, lod som om jeg slet ikke hørte det. Da min fangevogter havde ventet lidt, sagde han: - Vil du se Berlin? Bombay? Calcutta?

- Mit svar lød: - Nej, jeg vil ikke, de ligger for langt væk fra mig.

- Han gik igen hen til den anden mand, og det var næsten et skænderi, der fulgte efter. Den anden mand så ud, som om han var lige ved at græde, han gestikulerede fortvivlet med hænderne og faldt tilsidst i desperation på knæ foran kassen.

Forsiden gled tilside, og jeg så på noget, der bare lignede et stort vindue og intet andet.

Så tog manden nogle små stykker metal fra sit tøj og kravlede om bag ved den mærkelige kasse. Underlige lys skinnede i vinduet, og farvehvirvler uden form dannede sig langsomt. Billedet flakkede utydeligt og hvirvlede rundt. Der var et øjeblik, hvor de skygger, der dannede sig, måske kunne have været Potala, men det kunne ligeså godt have været røg.

- Manden kravlede frem fra kassens bagside, mumlede noget og skyndte sig ud af værelset. Min fangevogter så meget misfornøjet ud og sagde:

- Vi er for tæt på Lhasa til at fokusere. Det er ligesom at se gennem et teleskop, når man er tættere på, end instrumentet kan fokusere. Det er udmærket på afstand, men der er ikke noget teleskop, der kan fokusere tæt på. Vi har det samme besvær her. Er det klart?

- Du taler om ting, svarede jeg, - som jeg ikke forstår. Hvad er det teleskop, du taler om, for noget? Jeg har aldrig set et. Du siger, at Lhasa er for tæt på, jeg vil sige, at det er meget langt at gå i meget lang tid. Hvordan kan det være for tæt på?

- Et forpint udtryk sås i min fangevogters ansigt. Han rev sig i håret, og et øjeblik troede jeg, at han ville give sig til at danse rundt på gulvet. Han gjorde så en stor anstrengelse for at blive roligere og sagde:

- Dengang du havde dine øjne, havde du da aldrig noget så tæt på, at du ikke kunne se det klart? Så tæt på at dine øjne ikke kunne fokusere? Det er det, jeg mener. VI KAN IKKE FOKUSERE PÅ DENNE KORTE AFSTAND!!

s52

## Fjerde kapitel

- Jeg så på ham eller følte i det mindste, at jeg så på ham for det er en af de vanskeligste oplevelser, en mand kan komme ud for; at hans hoved er ét sted, og hans syn er nogle meter væk, og ligesom kommer et stykke fra. Jeg så i hvert tilfælde på ham og tænkte på, hvad det kunne være for noget underligt noget. Manden siger, at han kan vise mig byer på den anden side af jorden, men han kan alligevel ikke vise mig mit eget land. Jeg sagde så til ham: - Vil du sætte noget foran synkassen, så jeg selv kan bedømme det her med at fokusere?

- Han nikkede straks og så sig et øjeblik omkring, som om han spekulerede på, hvad han skulle gøre. Så tog han under mit bord et gennemsigtigt ark af et eller andet stof, hvorpå der var skrevet nogle mærkelige tegn; det var tegn jeg aldrig havde set før. Det skulle nok være skrift, men han bladrede gennem et par ark og kom så til noget, som tilsyneladende gjorde ham yderst tilfreds, for han smilede glad. Han holdt det bag ved ryggen, medens han kom hen mod min synskasse.

- Nå, min ven, udbrød han, - lad os se, hvad vi kan gøre for at overbevise dig. Han lod noget glide hen foran synkassen. Det var meget tæt på, og til min store forbavselse kunne jeg kun se noget utydeligt noget; der var intet, der stod klart. Der var forskel, noget var hvidt og utydeligt og noget var sort og utydeligt, men jeg kunne ikke få noget ud af det, over-hovedet ikke noget. Han smilede over mit udtryk - jeg kunne ikke se ham smile, men jeg kunne "høre" ham smile; når man er blind, har man andre sanser. Jeg kunne høre hans ansigt og muskler knirke, og da han havde smilet så tit før, vidste jeg, at den knirken betød, at han smilede.

- Aha, sagde han, - kan jeg nu endelig få dig til at forstå det? Se nu nøje efter. Fortæl mig, hvornår du kan se, hvad det er. Meget langsomt førte han arket foran mig bagud, gradvist blev det klarere for mig, og jeg så til min store forbavselse, at det var et billede af mig. Jeg kan ikke sige, at jeg ved, hvordan dette billede var blevet fremstillet, men det forestillede faktisk mig liggende på bordet, medens jeg så på de mænd, der bar den sorte kasse ind. Min mund åbnede sig af forbavselse. Jeg må virkelig have set ud som en bondeknold, sådan følte jeg mig ihvert fald. Jeg blev varm over det hele, og mine kinder brændte af skam. Der lå jeg, udstyret med alle de ting, der stak ud af mig, der lå jeg og så på de fire mænd, der styrede kassen, og det forbavsende udtryk på mit ansigt var noget, jeg virkelig kunne forstå.

- Nå, sagde min fangevogter, - du kan åbenbart fatte det. For at få det helt ind, så lad os gå det igennem endnu en gang. Han holdt billedet, så jeg kunne se det og bevægede det langsomt hen mod synkassen. Det blev langsomt uklart, indtil jeg kun kunne se noget hvidt, og sort utydeligt og intet andet. Han snuppede det væk, og jeg kunne se resten af rummet igen. Han gik nogle skridt tilbage og sagde: - Du kan selvfølgelig ikke læse det her, men kig. Der er nogle trykte ord. Kan du se dem klart?

- Ja, jeg kan se dem klart, svarede jeg. - Jeg kan se dem meget klart.

- Så førte han det tættere hen til synkassen, og det blev atter uklart. - Nu kan du forstå vort problem, sagde han.

- Vi har en maskine eller en indretning, kald det hvad du vil, som er et modstykke til denne her synskasse i en meget større målestok, men princippet i det ville du slet ikke kunne forstå. Det er imidlertid sådan, at vi kan se alt over hele jorden, men vi kan ikke se noget, der er femoghalvfjerds (85) kilometer væk. Det er for tæt på, ligesom du, hvis jeg satte det her nogle få centimeter foran synkassen, ikke ville kunne se det. Jeg vil vise dig Kalimpong. Så vendte han sig om og drejede på nogle håndtag på væggen.

s55

Lysset i værelset blev svagere, det blev ikke slukket, men det blev så svagt, at det lignede det, der følger efter en solnedgang bag Himalaya. Kølgt og lidt uklart, som når månen endnu ikke er stået op, og solen ikke helt ha trukket alt sit lys tilbage. Han gik om bagved den stor kasse, og hans hænder rørte ved noget, jeg ikke kunne se øjeblikkelig strålede lyset i kassen.

Langsomt dannede de sig et landskab. Himalayas høje bjergtoppe og en karavane af handelsmænd. De gik over en lille træbro; under den truede en brusende flod med at opsluge dem, hvis de skulle snuble. De nåede den anden side, og fulgte en sti gennem det ujævne græsland.

- I nogle minutter så vi på dem; det var sådan som en fugl ville se det, og som om en af himlens guder holdt synskasser og fløj stille hen over det stadig øde område. Min fangevogter bevægede hænderne, og det blev helt uklart, noget kom til syne og forsvandt igen. Min fangevogter bevægede sine hænder den modsatte vej, og billedet stod stille, men - ***nej, det var ikke et billede, det var den virkelige ting. Dette var ikke noget billede, dette var virkeligheden, dette var sandheden.*** Dette var, som at se ned gennem et hul i himlen.

Nedenunder så jeg husene i Kalimpong, jeg så gaderne, der myldrede med handelsmænd. Jeg så lamaklostre, lamaer i gule kutter og munke i røde kutter gå omkring. Det var meget mærkeligt alt sammen. Jeg havde noget besvær med at lokalisere de forskellige steder, for jeg havde kun været i Kalimpong én gang, og det var, da jeg var en stor dreng, og den gang havde jeg set Kalimpong nede på jorden, hvor en lille dreng ser det fra. Nu så jeg det - ja, jeg tror, jeg så det derfra, hvor fuglene ser det.

- Min fangevogter iagttog mig nøje. Han skruede på nogle forskellige ting, og billedet eller landskabet, eller hvad man skal kalde en så underlig ting, blev uklart, da det gled hurtigt forbi, og stod så stille igen. - Her, sagde manden, - er Ganges, som du ved er Indiens hellige flod.

Jeg vidste en masse om Ganges. Sommetider bragte handelsmænd fra Indien illustrerede blade med sig. Vi kunne ikke læse ordene i de blade, men det var noget andet med billederne. Her foran mig var uden tvivl den virkelige Gangesflod. [Jeg blev helt forstenet af overraskelse, da jeg fandt ud af, at jeg hørte så vel som så. Jeg kunne høre hinduerne synge, og så så jeg hvorfor. Der lå en død i ligklæde på en afsats ved vandkanten, og de sprøjtede helligt vand fra Gangesfloden å liget, før det skulle lægges på ligbålet.

- Det myldrede på floden; det var meget forbausende, at det kunne være så mange mennesker i verden, ja i en flod. På flodbredden klædte kvinder sig af på den mest skamløse måde, men det gjorde mændene også. Jeg blev varm over det hele. Men så tænkte jeg på deres templer. Templerne i flere etager, grotterne og kolonnaderne; jeg kiggede, og jeg var forbløffet. Dette var virkeligheden, og jeg begyndte at blive forvirret.

- Min fangevogter - for jeg må stadig huske, at han var min fangevogter - min fangevogter skruede på noget, billedet blev uklart og satte i bevægelse. Han stirrede intenst ind i vinduet, og så standsede det uklare med et ryk.

- Berlin, sagde han. Ja, jeg vidste, at Berlin var en by et eller andet sted i vesten, men alt det var så fremmed for mig, at det ikke sagde mig særligt meget. Jeg så ned og tænkte, at det måske var det nye syn, der forvrængede det hele. Her var alle bygningerne høje og mærkeligt ensartede i størrelse og form. Jeg havde aldrig set så meget glas i hele mit liv, der var glasvinduer alle steder. På noget, der så ud til at være en meget hård landevej, var der anbragt to metalstænger nede i selve vejen. De skinnede, og der var samme afstand mellem dem overalt. Jeg kunne slet ikke forstå det.

- Rundt om et hjørne og indenfor min synsvidde kom to heste, den ene bag den anden. Jeg kan næppe forvente, at du vil tro på dette, men de trak noget, der lignede en metalkasse på hjul. Hestene gik mellem metalstængerne, og metalkassens hjul kørte på dem. Kassen havde vinduer, vinduer hele vejen rundt, og da jeg kiggede ind, kunne jeg se mennesker, mennesker inden i kassen, mennesker der blev trukket afsted.



(jf. Wikipedia var heste-sporvogn i brug i Berlin ca år 1870-1910, så det må ha vært i den tidsperioden at 'Eremitten' oplevede dette. Rø-anm.)

Lige foran min synskasse (jeg var lige ved at sige "lige foran mine øjne", så vant var jeg nu blevet til synskassen) holdt (no; stanset) tingesten. Mennesker kom ud af kassen, og andre steg ind. En mand gik hen foran den første hest og rodede rundt på jorden med en anden stang. Så gik han tilbage ind i metalkassen og kørte, og kassen drejede til venstre, væk fra det første sæt stænger og over på et andet.

Jeg var så forbløffet, at jeg ikke kunne se på noget andet, jeg havde ikke tid til noget andet. Kun denne mærkelige kasse på hjul med mennesker i. Så så jeg ud i vejsiderne, hvor der var mennesker. Mændene havde noget påfaldende tætsiddende tøj på. De havde klæder på benene, der så meget stramme ud og fulgte benenes konturer. På hovedet havde de en yderst mærkelig skålformet tingest, den var vendt om, og der var en tynd kant rundt om den. Det morede mig noget, fordi de så så underlige ud, men så så jeg på kvinderne.

- Jeg har aldrig set noget lignende. Nogle af disse kvinder havde næsten ikke noget på overkroppen, medens den underste del af kroppen var fuldkommen viklet ind i noget, der lignede et sort telt. De så ud, som om de ikke havde nogen ben, man kunne ikke en gang se deres fødder. De greb med den ene hånd om denne sorte teltlignende ting, og tilsyneladende anstrengte de sig for at undgå, at den nederste del slæbte i støvet. Jeg så mere. Jeg så på bygningerne, og nogle af disse var virkelig fine bygningsværker. Ned ad gaden, det var en meget bred gade, kom en gruppe mænd. Der lød musik fra den første gruppe mænd. Der var meget der skinnede, og jeg spekulerede på, om det var guld- og sølv-instrumenter, de havde med, men da de kom nærmere, kunne jeg se, at instrumenterne var af messing, og nogle var bare af værdiløst metal. Det var store mænd med røde ansigter, og de var allesammen klædt i en militæragtig uniform. Jeg brast i latter over den spankulerende måde, de gik på. De løftede knæet så højt, det var i lige linie med låret.

- Min fangevogter smilede til mig og sagde: - Ja, det er en meget mærkelig march, men det er den tyske strækmarch, som den tyske hær bruger ved parader. Min fangevogter bevægede hænderne igen, det blev uklart igen, og tingene bag vinduet blev til uformelig tåge, standsede så og var noget.

- Rusland, sagde min fangevogter, - zarenes land. Moskva.

Jeg kiggede, der lå sne over landet. Her havde de også mærkelige køretøjer, køretøjer jeg aldrig har forestillet mig kunne eksistere. Der var en hest spændt foran noget, der lignede en stor platform, med sæder på. Den store platform var hævet et stykke fra jorden af noget, der lignede metalstrimler. Hesten trak denne tingest afsted, og når den bevægede sig, efterlod den aftryk i sneen.

Alle havde pelse på, og deres ånde, så ud som frossen damp, når den kom ud af mund og næsebor. De var helt blå af kulde. Så så jeg på nogle af bygningerne og tænkte på, hvor forskellige de var fra de andre, jeg havde set. De var mærkelige, det var store vægge, der stod op, og ovenover var der nogle kugler næsten ligesom løg, der lå med rødderne opad.

- Zarens palads, sagde min fangevogter.

Så fangede mine øjne et glimt af vand, og jeg tænkte på vor egen Lykkens Flod, som jeg

ikke havde set så længe.

- Det er Moskvafloeden, sagde min fangevogter. - Det er en meget vigtig flod. Der sejlede mærkelige fartøjer på den, som var lavet af træ med store sejl hængende ned fra pæle. Der var kun lidt vind, så sejlene hang roligt ned, og menneskene havde andre pæle med flade ender, som de dyppede i vandet og på den måde drev fartøjet frem.

- Men alt dette - ja, jeg kunne ikke se formålet med det, så jeg sagde til manden: - Jeg har set store undere, som uden tvivl ville interessere mange, men hvad er formålet med det, hvad prøver du at bevise for mig?

- En pludselig tanke faldt mig ind. Der var noget, der havde ligget i baghovedet i nogen tid, og på en eller anden måde blev det mig nu helt klart. - Hr. fangevogter, udbrød jeg. - Hvem er du? Er du Gud?

- Han så tankefuldt på mig, som om han var bragt ud af fatning ved et spørgsmål, der tydeligvis ikke var ventet. Han gned sin hage, rodede sig i håret og trak let på skuldrene. Så svarede han: - Du ville ikke forstå det. Der er nogle ting, som man ikke kan forstå, medmindre man er nået til et vist stadium. Lad mig svare dig ved at stille dig et spørgsmål,. Hvis du var i et lamakloster, og en af dine pligter var at passe en flok yakokser, ville du så svare en yakokse, det spurgte, hvem du var?

- Jeg tænkte over det og sagde så: - Jeg ville helt sikkert ikke forvente, at en yakokse ville stille mig sådan et spørgsmål, men hvis den stillede mig sådan et spørgsmål ville jeg betragte det som et bevis på, at det var en intelligent yakokse, og jeg ville gøre mig nogen umage for at prøve på at forklare den, hvad jeg var.

Du spørger mig, hvad jeg ville gøre hvis en yakokse stillede mig et spørgsmål, og jeg svarer dig, at jeg ville give den yakokse så godt et svar, som jeg kunne. Under de betingelser, som du nævner, ville jeg sige, at jeg var en munk, at jeg var blevet udpeget til at passe på disse yakokser, og at jeg betragtede dem som mine brødre og Søstre., skønt vi var forskelligt skabt. Jeg ville forklare yakoksen, at vi munke troede på reinkarnation. Jeg ville forklare, at vi kom her på jorden for at gøre det, der var bestemt for os og lære de ting, der var bestemt for os, så vi i De Himmelske Enge kunne forberede Os på en rejse til endnu højere ting.

- Godt talt, munk, godt talt, sagde min fangevogter. - Jeg beklager meget, at en, der tilhører en lavere klasse skal give mig sans for perspektiv. Ja, du har ret, du har forbløffet mig meget munk, ved din opfattelsesevne, og jeg må sige at du i din stejle holdning har været meget hårdere, end jeg ville

have været hvis jeg havde været så uheldig at blive anbragt i lignende omstændigheder.

- Jeg følte mig modig nu, så jeg sagde: - Du taler om mig som en fra en lavere klasse. Før omtalte du mig som en barbar, uciviliseret, uden kultur, en som ikke ved noget. Du lo af mig, da jeg indrømmede sandheden, at jeg ikke vidste noget om de store byer i verden. Men jeg fortalte sandheden, jeg indrømmede min uvidenhed; men jeg prøver på at gøre denne uvidenhed mindre, og du hjælper mig ikke.

Jeg spørger igen; man har gjort mig til fange helt mod min vilje, man har taget sig store friheder med min krop, min sjæls tempel, man har ladet underlige begivenheder ske, øjensynlig for at imponere mig. Jeg ville måske blive mere imponeret, hvis du svarede på mit spørgsmål, for jeg ved hvad jeg gerne vil vide. Jeg spørger igen - hvem er du?

I et stykke tid stod han bare der og så forlegen ud. Så sagde han: - I din terminologi er der ingen ord, ingen begreber, der ville sætte mig i stand til at forklare situationen. Før et emne kan diskuteres, er den første betingelse, at begge parter skal kunne forstå de samme termer og skal kunne blive enige om visse rettesnore. Nu kan jeg kun fortælle dig, at jeg kan sammenlignes med jeres lægelamaer i Chakpori. Jeg har fået ansvaret for at passe på dit fysiske legeme og skal forberede dig, så du kan fyldes med viden, når jeg synes du er rede til at modtage den viden. Indtil du bliver fyldt med den viden, vil enhver diskussion om hvem eller hvad jeg er være formålsløs: Du må bare i øjeblikket godtage, at det vi gør, bliver gjort



for andres bedste, og skønt du måske bliver meget vred over at vi efter din mening tager os store friheder over for dig, så vil du skifte mening, når du kender vores formål. Når du ved hvad vi er, og når du ved hvad du og dit folk er.

Så slukkede han for mit syn, og jeg hørte ham gå ud af rummet. Jeg så igen i blindhedens mørke nat og var alene med mine tanker. Blindhedens mørke nat er virkelig mørk. Da jeg var blevet blindet, da mine øjne var blevet presset ud af kinesernes snavsede fingre; da havde jeg følt smerte, og selv om mine øjne var væk, så jeg, eller var det, som om jeg så klare lyn hvirvlende lys uden form. Det forsvandt i løbet af de følgende dage, men nu havde jeg fået at vide, at en maskine var blevet sat i forbindelse med min synsnerve, og jeg kunne tro på det, jeg havde al mulig grund til at tro på det. Min fangevogter havde slukket for mit syn, men der var stadig et minde om det. Jeg havde igen denne underlige modstridende følelse af, at mit hoved var følelsesløst og snurrede på samme tid. Det forekommer måske absurd at tale om følelsesløshed og snurren på samme tid, men sådan følte jeg det; jeg blev efterladt med min følelsesløse snurren og alle de hvirvlende lys.

- I et stykke tid lå jeg der og tænkte over, hvad der var sket med mig. Det faldt mig ind, at jeg måske var død eller vanvittig, og at alle disse ting kun var et fantasifoster, frem-bragt af et sind der var ved at forlade den bevidste verden. Min træning som præst kom mig til hjælp. Jeg brugte den ældgamle disciplin til at rette mine tanker mod andre ting. - Jeg standsede fornuften og lod mit overjeg tage herredømmet. **Dette var ikke fantasi, det var virkelighed.**

Jeg blev brugt af højere magter til højere formål. Min frygt og panik forsvandt. Roen faldt atter over mig, og i et stykke tid lod jeg mit sind køre i samme rytme som mit hjerte. Kunne jeg have gjort noget andet? spekulerede jeg. Havde jeg udvist al den forsigtighed jeg kunne i min tilnærmelse til de nye begreber? Ville den Store Trettende have handlet anderledes, hvis han havde været i en lignende situation. Min samvittighed var ren. Det var klart, hvad min pligt var. Jeg måtte fortsætte med at handle som en god tibetansk præst, og så ville alt være godt. Roen gennemstrømmede mig, en følelse af veltilpashed svøbte sig om mig som et varmt yakuldstæppe, der beskytter mod kulden. På en eller anden måde, på et eller andet tidspunkt flød jeg ind i en drømmeløs, fredelig søvn.

- Verden bevægede sig. Alt syntes at stige og falde. En stærk følelse af bevægelse og så en metallisk raslen rev mig pludselig ud af min søvn. Jeg bevægede mig, mit bord bevægede sig. Der lød en ringen og klemten ligesom musik fra alle glassene, som flyttede med. Så vidt jeg huskede, havde alle disse ting været forbundet med bordet. Nu var det hele i bevægelse. Stemmer omgav mig. Høje stemmer, dybe stemmer. Jeg frygtede, at de diskuterede mig. Men sikke nogle mærkelige stemmer, så helt forskellige fra dem, jeg kendte. Mit bord bevægede sig uden en lyd. Ingen glidende eller skærende lyde. Det flød bare af sted. Det må være sådan en fjer føler sig, når den føres afsted af vinden, tænkte jeg. Så skiftede bordet retning. Jeg blev tilsyneladende styret ned gennem en korridor. Vi kom snart ind i noget, der helt klart var en stor hal. Der var genlyd på nogen afstand, en ret betydelig afstand. Et sidste temmelig kvalmende fejende sving og mit bord raslede ned på noget, min erfaring fortalte mig var et klippegulv; men hvordan kunne det ske? Hvordan kunne jeg pludselig befinde mig i noget, mine sanser fortalte mig var en hule? Min nysgerrighed forsvandt snart eller blev den større? Jeg har aldrig været helt sikker.

- Der lød en stadig snakken, alt sammen på et sprog, der var fuldkommen fremmed for mig. Da mit metalbord med en raslende lyd ramte klippegulvet, rørte en hånd ved min skulder, og min fangevogters stemme sagde: - Nu vil vi give dig synet, du skulle have fået tilstrækkeligt med hvile nu. Der lød en skrabende lyd og et klik. Farver hvirvlede rundt omkring, lys blinkede, blev svagere og faldt til ro i et mønster. Det var ikke et mønster jeg forstod, ikke et mønster, der sagde mig noget. Jeg lå der og spekulerede på, hvad det hele drejede sig om. Der var en forventningsfuld stilhed. Jeg kunne føle, at mennesker så på mig. Så blev et kort skarpt spørgsmål smeldet ud. Min fangevogters fodtrin kom hurtigt hen til mig.

- Kan du ikke se? spurgte han.  
- Jeg kan se et underligt mønster, svarede jeg, - jeg kan se noget, der ikke har nogen mening for mig, et mønster af bølgende streger og farver og blinkende lys. Det er alt, hvad jeg ser. Han mumlede noget og gik hastigt væk. Der var nogen, der talte dæmpet sammen og lyden af metalgenstande der rørte ved hinanden. Lys glimtede og farver flammede

op. Alt hvirvlede rundt i vanvittige fremmede mønstre, og så så jeg.  
- Det var en kæmpemæssig hule, over halvtreds (50) meter høj. Jeg kunne ikke bedømme dens længde og bredde, det forsvandt i uklart mørke langt uden for min synsvidde. Stedet var kæmpestort, og der var noget i det som jeg kun kan sammenligne med et amfiteater; sæder - og de var fyldt med - - hvad skal jeg kalde dem? - skabninger, som kun kunne være kommet fra en billedsamling af guder og djævle. Disse ting var mærkelige, men en endnu mærkeligere genstand hang stille midt i arenaen. En kugle, som jeg fandt ud af var verden, hang foran mig og drejede langsomt rundt, medens et lys skinnede på den et stykke derfra, som solens lys skinner på Jorden.

Der var nu stilhed. De mærkelige skabninger stirrede på mig. Jeg stirrede tilbage, skønt jeg følte mig lille og ubetydelig foran denne store skare. Der var små mænd og kvinder, tilsyneladende fuldenkte i enhver detalje, som så ud som guder. De udstrålede en aura af renhed og ro. Der var andre, der også så ud som mennesker, men havde et helt utrolig fuglehoved komplet med skæl og fjer og med hænder, der skønt de havde menneskelig form, alligevel var dækket af disse forbavsende skæl og fjer. Der var også giganter. Umådeligt store væsener, som ragede op som statuer og helt stillede de mindre tilstedeværende i skygge. Disse var ubestndeligt mennesker, men de var af en sådan størrelse, at det overvældede én. Mænd og kvinder eller mandlige og kvindelige. De andre kunne enten være det ene eller det andet. De sad og så på mig, indtil jeg blev ubehagelig tilmode under deres vedvarende stirren.

På den ene side sad et gudelignende væsen, rank og med et strengt udtryk i ansigtet. I fantastiske farver sad han der, rolig og kongelig som en gud i sin himmel. Så talte han igen på et ukendt sprog. Min fangevogter skyndte sig hen til mig og bøjede sig over mig.

- Jeg vil putte de her ind i dine ører, sagde han, - og så vil du være i stand til at forstå hvert ord, der bliver sagt her. Vær ikke bange. - Han greb om mit øres øverste kant og trak opad med den ene hånd. Med den anden satte han en lille indretning ind i øreåbningen. Så lænede han sig længere fremover og gjorde det samme ved mit andet øre. Han drejede på et lille håndtag, der var forbundet med kassen ved siden af mit hoved, og jeg hørte lyd. Det gik langsomt op for mig, at jeg kunne forstå det mærkelige sprog, som tidligere havde været uforståeligt. Der var ikke tid til at undre sig over dette vidunder, jeg måtte lytte til stemmerne rundt om mig, stemmer som jeg nu forstod.

- Stemmer som jeg nu forstod, et sprog som jeg nu forstod. Ja, men ideernes storslåethed lå helt uden for min begrænsede fantasi område. Jeg var en fattig præst fra noget, der var blevet beskrevet som "barbarernes land", og min fatteevne var ikke god nok til at forstå meningen med dét, jeg nu hørte, og som jeg havde troet var til at forstå.

Min fangevogter så, at jeg havde vanskeligheder og skyndte sig hen til mig.

- Hvad er der? hviskede han.

- Jeg er for dårligt uddannet til at forstå andet end de mere simple ords betydning, hviskede jeg tilbage. - De ting, jeg har hørt, har ingen mening for mig; jeg kan ikke fatte så højtflyvende tanker. Med et meget bekymret udtryk i ansigtet gik han hen til en højtstående embedsmand, der klædt i pragtfulde klæder stod tæt ved Den Ophøjedes trone. De førte en hviskende samtale, så gik de begge to langsomt henimod mig.

Jeg prøvede at følge med i det, der blev sagt rundt om mig, men det lykkedes slet ikke for mig. Min fangevogter lænede sig ind over mig og hviskede: - Forklar adjudanten dine vanskeligheder.

- Adjudant? sagde jeg til ham, - jeg ved ikke engang, hvad det ord betyder. Aldrig før havde jeg følt mig så utilstrækkelig, så uvidende og så opgivende. Aldrig havde jeg følt mig ude på så dybt vand. Adjudanten smilede ned til mig og sagde: - Forstår du det, jeg siger til dig?

- Ja, det gør jeg skam, svarede jeg, men jeg er komplet uvidende om, hvad det er Den Ophøjede taler om. Jeg kan ikke fatte selve emnet, begreberne overstiger min fatteevne. Han nikkede og svarede: - Det er nok vores automatiske oversætter vi kan give skylden, den er ikke tilpasset din mebolisme eller dit hjernemønster. Det gør ikke noget, general-lægen, ham vi mener du omtaler som din fangevogter, - vil tage sig af sagen og forberede dig til det næste møde. Det er kun en mindre forsinkelse, og jeg skal forklare admiralen det.

- Han nikkede venligt til mig og gik hen til Den Ophøjede.

Admiral? Jeg spekulerede på, hvad en admiral var. Hvad var en adjudant? For mig var der ingen mening i de ord. Jeg stillede mig tilfreds med at afvente begivenhedernes gang. Ham, der var blevet omtalt som adjudant, nåede hen til Den Ophøjede og talte stille med ham. Det virkede altsammen meget roligt og skete uden hastværk. Den Ophøjede nikkede, og adjudanten gav tegn til ham, der blev kaldt general-lægen eller min fangevogter. Han gik derhen, og de havde en livlig diskussion. Til sidst tog min fangevogter sig til hovedet med den mærkelige bevægelse, som jeg før havde lagt mærke til, vendte sig om mod mig og gik raskt hen imod mig, medens han på samme tid gjorde tegn til en der tilsyneladende var uden for min synsvidde.

- De talte stadig. Der havde ikke været nogen afbrydelse. En stor mand stod op, og jeg havde indtrykket af, at han talte om fødevarerforsyninger. Et mærkeligt kvindeligt væsen sprang op og svarede et eller andet. Det var tilsyneladende en kraftig protest mod noget, manden havde sagt. Så satte hun sig pludselig ned igen, rød i hovedet - af vrede?

Manden fortsatte uforstyrret. Min fangevogter nåede hen til mig og sagde lavt: - Du har vanæret mig, jeg sagde jo, at du var en uvidende barbar. Han vred gnavent dimserne ud af mine ører. Med en hurtig fejende bevægelse gjorde han noget, som øjeblikkeligt berøvede mig synet. Jeg følte, at jeg steg opad, og at mit bord bevægede sig væk fra den kæmpestore hule. Mit bord og udstyr blev skubbet ned ad en gang på en ikke særlig forsigtig måde, der lød en hvinen og raslen af metal, en pludselig ændring af retningen og en ubehagelig følelse, som om jeg faldt. Mit bord ramte gulvet med noget af et brag, og jeg gættede mig til, at jeg atter var tilbage i metal-værelset, som jeg kom fra. Uvenlige stemmer, knitren af tøj og fødder, der gik henover gulvet. Så gled metaldøren i igen, og jeg var alene med mine tanker. Hvad drejede det hele sig om? Hvem var admiralen? Hvad var en adjudant, og hvorfor blev min fangevogter kaldt generallæge? Hvad var det for et sted? Det hele lå langt uden for min fatteevne. Jeg lå der med brændende kinder og følte mig varm over det hele. Jeg var så såret, at jeg næsten ikke kunne holde det ud, over at jeg havde kunnet forstå så lidt. Det var helt afgjort, at jeg havde opført mig som en uvidende barbar, de måtte have tænkt det samme, som jeg ville have tænkt, hvis jeg havde betragtet en yakokse som en person med forstand og havde tiltalt den uden at få noget svar. Jeg kom til at svede over det hele, da jeg tænkte på, hvordan jeg havde bragt skam over min præstestand ved min manglende evne til at forstå. Jeg følte mig forfærdeligt tilpas.

- Der lå jeg hensunket i fortvivlelse, et bytte for de mørkeste og mest uværdige tanker med en stærk mistanke om, at vi alle var barbarer for dette ukendte folk. Jeg lå der - og svedte.

Døren gik op med en hvinende lyd, og en fnisende, pludrende støj fyldte rummet. De forfærdelige kvinder igen. Rask rev de igen mit eneste lagen af, og jeg lå der så nøgen som et nyfødt barn. Uden videre blev jeg rullet om på siden, et koldt lagen af noget klamt stof blev skubbet ind under mig hele vejen ned, og jeg blev rullet ublidt over på den anden side. Med et hårdt ryk blev lagnet trukket længere ind under mig, og i et øjeblik var jeg bange for, at jeg ville blive skubbet ned af bordet. Kvindelige hænder greb mig og skurede mig grundigt med sviende opløsninger. Jeg blev ublidt gnubbet tør med noget, der føltes som sækkelærred. Der

blev prikket og stukket til mine mest intime dele, og der blev indført mærkelige instrumenter.

- Tiden slæbte sig afsted. Jeg blev tirret, så det næsten ikke var til at holde ud, men der var ikke noget jeg kunne gøre. Der var sørget for at jeg slet ikke kunne bevæge mig netop for sådan et tilfældes skyld. Men så begyndte de sådan et angreb på mig, at jeg først var bange for, at jeg blev torteret. Kvinderne greb fat i mine arme og ben og bøjede og drejede dem i alle retninger. Hårde hænder gravede sig ned i min krops muskler og æltede mig, som om jeg bare var en dejgklump. Knoer lavede aftryk i mine organer, og jeg lå og gispede efter vejret. Mine ben blev vredet fra hinanden og de ustandseligt snakkende kvinder trak lange uldne ærmer op over mine fødder, næsten op på lårene. Jeg blev løftet og bøjet fremover, et eller andet klædningsstykke blev anbragt rundt om min overkrop og bundet rundt om maven og brystet.

Noget mærkeligt ildelugtende skum ramte min hovedbund, og der lød straks en raslende summen. Det, der frembragte den summen, rørte mig og fik mine tænder til at rasle, de få jeg havde tilbage, efter at kineserne havde slået de fleste af dem ud. Så en underlig følelse, der mindede mig om yakokserne, når de bliver klippet. Så blev jeg tørret så ublidt, at jeg næsten var sikker på, at huden måtte ryge med af, og en anden slags tåge landede på mit forsvarsløse hoved. Døren gled til side igen, og jeg hørte lyden af mandsstemmer. Den ene genkendte jeg, min fangevogters. Han kom hen til mig og sagde på mit eget sprog: - Vi vil blotlægge din hjerne, der er ikke noget at være bekymret for. Vi vil sætte elektroder direkte ind i din ... Ordene havde ingen mening for mig, udover at de tydede på, at der ville ske noget, ubehageligt, og at jeg ikke kunne gøre noget som helst ved det.

Luften fyldtes med mærkelige lugte. De pludrende kvinder tav stille. Al samtale hørte op. Metal stødte mod metal. Væsker boblede, og jeg følte et pludseligt hårdt prik i min venstre overarm. Nogen greb hårdt om min næse og en rør-lignende tingest blev skubbet op i næsen og ned i halsen. Jeg følte en række skarpe prik rundt om på min hjerneskal, som straks blev følelsesløs. Så lød der en skinger hvinen, og en forfærdelig maskine rørte ved min hjerneskal og kravlede hele vejen rundt om den. Den savede toppen af mit hoved af. Denne forfærdelige, malende vibration gennemtrængte hvert eneste atom af min krop; det var ligesom hvert eneste ben i hele min krop vibrerede i protest. Til sidst, og det kunne jeg sagtens føle, var hele den øverste del af mit hoved skåret af bortset fra et lille stykke kød, der som et hængsel holdt min isse fast på det sted. Jeg var nu skrækslagen, en mærkelig form for skræk, for skønt jeg var rædselsslagen, var jeg alligevel fast besluttet på, at selv ikke døden ville få mig til at sige noget.

- Jeg blev nu overvældet af ubeskrivelige følelser. Uden nogen påviselig grund udstødte jeg pludseligt et langt -Ahhhhhhhhhh. Så begyndte mine fingre at krumme sig sammen. En stikkende fornemmelse i mine næsebor gjorde, at jeg absolut måtte nyse, men jeg kunne ikke nyse. Men det skulle blive endnu værre. Pludselig stod min bedstefar foran mig. Han var klædt på som regeringsemedsmand. Han talte til mig med et venligt smil. Jeg så på ham, men så kom jeg til at tænke på noget: jeg så jo ikke på ham. Jeg havde ingen øjne. Hvad var dette for noget magi? Da jeg kom med et forbavset udbrud, hvorunder min bedstefars spøgelse forsvandt, bøjede min fangevogter sig ned over mig. - Hvad er der? spurgte han. Jeg fortalte ham det. - Ah, det betyder slet ikke noget. Vi stimulerer bare forskellige centre i din hjerne, så du lettere kan fatte; Vi kan se, at du har evnen, men at du har været lammet og hæmmet af overtro, og at du ikke vil give dig selv lov til at åbne dit sind. Vi gør det for dig.

En kvinde skruede de små øredimser ind i mine ører. Af den voldsomhed, hvormed hun gjorde det, kunne man have troet, at hun var ved at stikke en teltpløk i jorden. Der lød et klik, og jeg kunne forstå det udenlandske sprog, og jeg kunne også fatte det. Det var nu klart for mig, hvad ord som cortex, medulla oblongata, psychosomatisk og andre vendinger betød og implicerede. Min intelligenskvotient var blevet større, og jeg vidste, hvad det hele betød. Men det var en prøvelse. Det var udmattende. Tiden syntes at stå stille. Folk syntes at gå rundt i det uendelige. Deres tomme snak lød uophørligt. Det hele blev uendeligt kedeligt. Jeg længtes

efter at være ude, væk fra dette sted, hvor det øverste af mit hoved var blevet skåret af som toppen af et hårdkogt æg. Jeg havde godt nok aldrig set et hårdkogt æg, det var kun noget for handelsmændene og dem, der havde penge, ikke for fattige præster, der levede af tsampa.

Fra tid til anden stillede de mig spørgsmål om, hvordan jeg havde det? Havde jeg smerter? Syntes jeg, at jeg så noget? Hvilken farve troede jeg, at jeg så? Min fangevogter stod ved siden af mig et stykke tid og fortalte mig om de forskellige centre der blev stimuleret, og at jeg under behandlingen ville have følelser der ville forskrække mig. Forskrække mig. Jeg havde været forskrækket hele tiden, sagde jeg til ham. Han lo og sagde henkastet, at jeg på grund af den behandling, jeg nu fik, skulle leve et helt liv i ensomhed som eremit, **fordi min opfattelsesevne var blevet så meget større**. Jeg skulle aldrig bo sammen med nogen, sagde han, før næsten til slut, da der skulle komme en ung mand og modtage al den viden jeg havde, og bringe den videre og til sidst fremstille den for en vantro verden.

Endelig, efter noget der forekom mig at være en evighed, blev min hårde hjerneskal sat på plads igen. Mærkelige metalclips blev sat i for at få de to halvdele til at sidde sammen. Et stykke klæde blev viklet rundt og rundt om mit hoved, og alle gik ud bortset fra en kvinde, som sad ved siden af mig. Papir raslede, og det var tydeligt, at hun læste i stedet for at passe sine pligter. Der lød et blødt bump af en bog der faldt, og så rytmisk snorkende lyde fra kvinden. Jeg besluttede, at jeg også ville falde i søvn.

s70

## Femte kapitel

Inde i hulen holdt den gamle eremit pludseligt op med at tale og lagde hænderne med spredte fingre på den sandede jord. De følsomme fingre rørte let ved jorden. Han sad et øjeblik koncentreret og sagde så:

- Vi får en gæst om lidt. Den unge munk så målløs på ham. Gæst? Hvilken gæst ville komme her? Og hvordan kunne han være så sikker? Der havde ikke været en lyd, naturens stemmer uden for hulen havde ikke ændret sig. De sad forventningsfulde i næsten ti minutter.

Pludselig blev den klartegnede oval, der var hulens indgang, utydelig.

- Er du derinde, eremit? hylede en skinger stemme. - Føj. Hvorfor bor eremitter altid på sådan nogle mørke og utilgængelige steder? En lille meget fed munk vraltede ind i hulen med en sæk over skulderen. - Jeg er kommet med noget the og byg til dig, sagde han. - Det var til eneboerhulen længere oppe, men de får ikke brug for det mere, og jeg slæber ikke alt det her tilbage. Med et tilfreds gisp svingede han sækken ned fra skulderen og lod den falde ned på jorden. Han sank selv ned, som om han var træt, og satte sig op ad en væg. Hvor sløset tænkte den unge munk, hvorfor sidder han ikke rigtigt som vi gør? Han fandt ud af svaret, den anden munk var for fed til at sidde behageligt i lotus-stilling.

Den gamle eremit sagde mildt: - Nå, hvad nyt, sendebud? Fungerer Det Store Udenfor? Munken stønnede og pustede.

- Jeg ville ønske, at du ville give mig noget mod det her fedt, sagde han. - De siger i Chakpori, at jeg har en kirtelsygdom, men de giver mig ikke noget for det.

Hans øjne, som nu havde vænnet sig til hulens mørke efter det klare solskin, så rundt. - Åh, jeg kan se, at du har den unge mand her, sagde han. - Jeg hørte, at han skulle komme. Hvordan klarer han sig? Er han lige så klog, som de siger?

Uden at vente på svar fortsatte han. - Der var et klippe-skred længere oppe for nogle få dage siden. Ham, der passede eneboerhulen længere oppe, blev ramt af en kampesten og faldt ud

over klippen. Nok gribbemad nu, ikke? Han lo, så det rungede ved tanken. - Eremitten inde i hulen døde af tørst, fortsatte han, - der var kun vogteren og Den Evige Eremit, og han er muret inde. Intet vand - intet liv, ikke?

Den unge munk sad tavs og tænkte på de isolerede eremitter. Mærkelige mænd som fik "et kald" til at isolere sig fra alle og afbryde al kontakt med menneskets verden. Sammen med en frivillig munk ville en sådan »isoleret« drage af sted op ad bjerg siden og finde en forladt eneboerhule. Han ville så gå ind i det inderste rum, som ikke havde noget vindue. Hans frivillige vogter ville så bygge en mur, så eremitten aldrig kunne komme ud af rummet. I muren ville der bare være en lille åbning, der lige var stor nok til, at en skål kunne komme ind igennem. Gennem dette hul ville der hver anden dag komme en skål vand fra en bjergkilde i nærheden og kun en håndfuld korn. Der ville aldrig komme en eneste lysstribe ind i eremittens hule, så længe han levede. Han ville aldrig mere tale eller blive talt til. ***Her sad han, så længe han levede, i meditation, befriede det astrale legeme fra det fysiske og rejste langt i de astrale planer.***

Hverken sygdom eller fortrydelse kunne få ham ud derfra. Kun døden kunne. Uden for det forseglede rum levede vogteren; han levede sin egen tilværelse og skulle altid passe på, at ingen lyd nåede ind til den indemurede eremit. Hvis vogteren blev syg og døde, eller faldt ud over klippen, så måtte eremitten også dø, sædvanligvis af tørst. I det lille rum, som altid var uopvarmet, ligegyldigt hvor kold vinteren var, levede eremitten. En skål vand hver anden dag. Koldt vand, aldrig varmt, ingen the, kun det koldeste kolde vand fra kilden, der kom direkte ned fra de isbelagte bjergskrånninger. Ingen varm mad.



bilde fra filmen SAMSARA om en ung mann som en tid er eremitt i en hule og der hår og negler vokste seg lange. [Link](#) å finne filmen på youtube

Kun en håndfuld korn hveranden dag. I begynnelsen ville sultsmerterne være forføderlige, medens maven skrumpede ind. Tørsten ville plage endnu værre. Kroppen ville tørre ind, næsten blive sprød. Musklerne ville svinde ind af manglen på føde, vand og motion. De normale kropsfunktioner ville næsten gå i stå, fordi han indtog mindre vand og føde. Men eremitten ville ikke forlade rummet, alt måtte gøres der, alt det naturen tvang ham til at gøre måtte gøres i et hjørne af rummet, hvor tiden og kulden ville reducere affaldet til frossent støv.



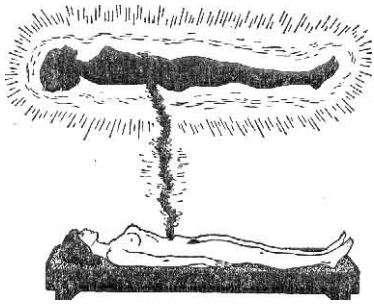
de to bilder her er fra samme filmen SAMBARA – der en ung mann en tid lever som eremitt- og på bildet øverste blir han vekket fra sin 'søvn' og bildet under er der han tas vekk fra eremitt-hulen og gravis vekkes tilbake til 'dagsbevisstheten' og fraktes tilbake til 'sivilisasjonen' og han igjen går ut i samfunnet og finner senere en ektefelle.

Synsevnen ville forsvinde. Først ville han forgæves prøve at se i det evige mørke. Fantasien ville på de tidlige stadier få ham til at tro, at han så mærkelige »lys« og næsten autentiske veloplyste »scener«. Pupillerne ville udvide sig, og øjenmusklerne ville svinde ind, så hvis en lavine skulle ødelægge taget, ville sollyset brænde hans syn væk lige så sikkert, som hvis han var blevet ramt af et lyn.

Hans hørelse ville blive unormal skarp. Det ville være, som om fantasilyde ville komme ind for at pine eremitten. Brud-stykker af samtaler ville pludselig opstå i den tynde luft og forsvinde, når eremitten prøvede at høre efter. Ligevægtssansen ville så forsvinde. Han ville mærke, at han væltede sidelæns, forlæns og baglæns. Snart ville han kunne høre, når han nærmede sig væggen. Den mindste forstyrrelse i luften ved at løfte en arm ville lyde som en storm. Inden længe ville han høre sit hjerteslag som en kæmpemaskine, der dunkede. Så ville han høre kropsvæskernes høje klukken, organer, der stødte deres sekreter ud, og efterhånden som hans hørelse blev endnu skarpere, ville han kunne høre den svage lyd af muskelvæv, der gned mod muskelvæv.

Hjernen ville spille kroppen underlige puds. Erotiske billeder ville plage kirtlerne. Det ville være, som om væggene i det mørke rum var ved at falde ind over ham, eremitten ville have en meget stærk følelse af, at han var ved at blive knust. Det ville blive vanskeligt og anstrengende at ånde, efterhånden som luften ville blive dårlig. Kun hveranden dag blev stenen fjernet fra den lille åbning, så en skålfuld vand, en håndfuld byg og den livgivende luft kunne komme ind. Så ville de blive lukket til igen.

Når han havde besejret kroppen, når alle følelser var blevet overvundet, ville det astrale legeme flyde frit ud, ligesom røg der stiger op fra et bål. Det fysiske legeme ville ligge på ryggen på det snavsede gulv, og søvlænken ville være det eneste, der ville forbinde de to.



Det astrale ville passere igennem stenvægge. Ned ad stejle stier ville det vandre, medens det nød glæden over at være fri for kødets lænker. Det ville krybe ind i lamaklostre, og telepatiske og clairvoyante lamaer ville samtale med det. Hverken nat eller dag, varme eller kulde kunne holde det tilbage, og de stærkeste døre var heller ikke nogen hindring. Verdens råds- forsamlinger ville altid være tilgængelige, og der var ikke noget syn eller nogen oplevelse, som den astrale rejsende ikke kunne være vidne til.

Den unge munk spekulerede på dette og tænkte så på eremitten, der lå død i den gamle eneboerhytte fem hundrede meter oppe. Den fede munk sagde noget.

- Vi må bryde muren ned og hive ham ud. Jeg gik ind i hulen og hen for at kalde på ham ved den åbning, han får mad igennem. Føj for en stank! Han var virkelig meget død. Vi kan ikke efterlade ham dér. Jeg er på vej til *Drepung* for at hente hjælp. Jah, gribbene vil nok være glade, når vi får ham ud, de kan lide deres kød godt mørt, og de sidder over det hele på hulen og skriger for at få fat i ham. Nå, jeg må se at komme op på min gamle hest og lunte tilbage, jeg har ikke en skikkelse, der egner sig til bjerg-udflugter.

Den fede munk viftede slapt med hånden og gik hen mod hulens indgang. Den unge munk rejste sig stift, en benskade fik ham til at mumle nogle »ord« for sig selv. Han fulgte nysgerrigt munken ud af hulen. En hest stod og nippede til den sparsomme vegetation. Den fede munk vraltede over til den, og med nogen anstrengelse fik han et ben op over hestens ryg.

s75

De bevægede sig langsomt bort, ned mod søen, hvor der ventede nogle flere mænd på hesteryg. Den unge munk stod og stirrede på dem, indtil hele flokken var ude af syne. Han sukkede bedrøvet, vendte sig om og så op ad den lodrette klippevæg, som rejste sig mod himlen. Langt oppe strålede eneboerhulens mure - hvide og røde i sollyset.

I et helt år havde en eremit og hans hjælper for længe siden arbejdet hårdt for at bygge hulen af sten, der lå spredt rundt omkring. De havde bakset med de store sten for at få dem på plads, muret sten på sten og bygget et indre rum sådan, at der overhovedet ikke kunne komme noget lys ind. De havde arbejdet et helt år, indtil de var tilfredse med grundstrukturen. Så kom fremstillingen af hvid tekalk af sten fra området og så skulle det smøres på i et blændende hvidt lag. Derefter skulle der knuses okker, og det skulle blandes med vand fra kilden i nærheden. Det skulle males på murene, der ragede ud over en femhundrede meter dyb kløft. De skulle dekorere det, så det blev et varigt minde om en mands fromhed. Al den tid ville eremitten og hans hjælper ikke veksle et ord. Så kom den dag, da den nye eneboerhule var færdig og indviet. Eremitten stod og så ud over sletten ved Lhasa, så for sidste gang ud over menneskets verden. Han vendte sig langsomt for at gå ind i hulen og faldt død om for fødderne af sin hjælper.

Gennem årene havde der været andre eremitter. De havde levet indemuret i det inderste rum, var døde der og var så blevet gravet ud af stenrummet og givet som foder til gribbene, som altid var rede. Nu havde endnu en mødt sin død der. Død af tørst. Hjælpeløs. Når hjælperen var væk, var der ikke noget håb, ingen måde at få det livsvigtige vand på, der var intet andet at gøre end at lægge sig ned og dø.

Den unge munk vendte blikket bort fra eneboerhulen og fulgte det spor, klippeskredet havde lavet. Tydelige afskrabninger ned ad bjergsiden. Et år ned gennem lav og småbuskads, slidt ned i selve klippen. Dernede, hvor bjergsiden holdt op, lå en ny dyngne klippestykker. Under klippestykkerne et lig.

Tankefuld gik den unge mand ind i hulen, tog dåsen og gik ned til søen efter friskt vand. Da dåsen var blevet skuret og fyldt med vand, var han rede til en ny opgave. Han så sig omkring



og rynkede så forfærdet panden. Der var ikke nogen nedfaldne grene at se. Han måtte gå længere omkring i sin søgen efter brændsel. Han gik ind i lunden. Små dyr standsede deres evige søgen efter føde, stillede sig på bagbenene og stirrede nysgerrigt på den, der brød ind på deres domæne. Her var der ingen frygt, her frygtede dyrene ikke mennesket, for her levede mennesket i harmoni og sympati med dyrene.

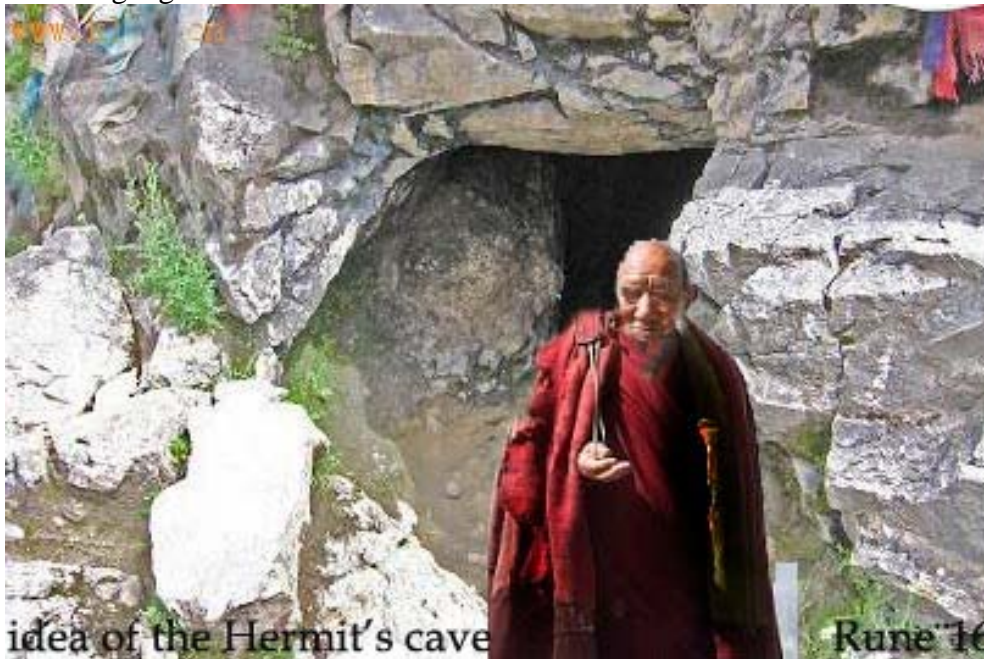
Til sidst nåede den unge munk et sted, hvor et lille træ var væltet. Han brækkede de største grene af han kunne, og trak dem så én for én tilbage til hulens indgang. Så hentede han vandbeholderen, og snart havde han the og tsampa klar. Den gamle mand nippede taknemmeligt til sin varme the. Den unge munk var fascineret af hans måde at drikke. på. I Tibet holder man alle fødevarebeholdere som kopper og skåle med begge hænder for at vise respekt overfor den føde, der nærer. Den gamle eremit holdt skålen med begge hænder, så en finger på hver hånd lå ind over kanten på indersiden. Hvis der skulle være nogen chance for at spilde, fordi han ikke kunne se væskens hældning, ville en finger på en af siderne blive våd, og det ville advare den gamle mand. Nu sad han tilfreds der og var lykkelig for den varme the efter årtier med koldt vand.

- Det er mærkeligt, at jeg efter mere end tres (60) års liv i største strenghed nu føler en meget stærk trang til varm the. Jeg føler også stærk trang til at mærke bålet's varme behagelige gløden. Har du lagt mærke til, hvor det varmer luften her i hulen?

Den unge munk så medfølelse på ham. Så små ønsker, så få behageligheder.

- Går du aldrig ud, Ærværdige? spurgte han.

- Nej, aldrig, svarede eremitten. - Her kender jeg hver sten. Her hæmmer det mig ikke særligt at jeg ikke kan se, men at gå udenfor hvor der er kampesten og kløfter, det er en anden sag. Jeg kunne endda gå ned på bredden og falde i søen; jeg kunne forlade hulen og så ikke finde tilbage igen.



- Ærværdige, sagde den unge munk med lidt usikker stemme, - hvordan kom du til denne afsides, utilgængelige hule? Fandt du den ved et tilfælde?

- Nej, det gjorde jeg ikke, svarede den gamle mand. - Da mændene fra den anden verden var færdige med mig, tog de mig med hertil. De LAVEDE DENNE HULE SPECIELT TIL MIG.

- Han lænede sig tilbage med et tilfreds smil, vel vidende hvilken virkning det ville have på hans tilhører. Den unge munk vippede næsten bagover, så stor var hans forbløffelse.

- LAVEDE den til dig? stammede han, - men hvordan kunne de skære et hul som det her ind i bjerget?

Den gamle mand kluklo triumferende. - To mænd bragte mig hertil, sagde han, - de bragte mig hertil på en platform, der fløj gennem luften, som fugle flyver. Den var lydløs, mere lydløs end fuglene fordi de knirker. Jeg kan høre deres vingespidses pibe, når de rammer luften. Jeg kan høre deres fjer, når vinden hvisler igennem dem. Det jeg kom i, var fuldkommen lydløst, lige så stille som en skygge. Det steg til vejrs uden anstrengelse, der var ingen træk, ingen fornemmelse af fart. De to mænd lod den lande her.

- Men hvorfor netop her, Ærværdige? spurgte den unge munk.

- Hvorfor, svarede den gamle mand. - Hvorfor! Tænk på fordelene. Det er kun cirka halvtreds (50) meter fra karavane vejen, og handelsmændene kommer til mig for at få råd eller velsignelser, og de betaler mig ved at give mig byg. Det er nær ved de stier, der fører til de to lamaklostre og de syv eneboerhuler. Jeg behøver ikke at sulte her. Jeg får nyheder.

***Lamaer besøger mig, de kender min mission, og de kender DIN.***

- Jamen, vedblev den unge munk, - det må da have vakt meget opsigt, da de forbipasserende fandt en dyb hule her, hvor der ikke havde været nogen før.

- Unge mand, kluklo eremitten. - Du har været rundt omkring her. Har du lagt mærke til nogen huler mellem dette sted og vandet? Nej? Der er ikke mindre end ni! Du var ikke interesseret i huler, så du lagde ikke mærke til dem.

- Men hvordan blev denne hule lavet af to mænd, det må have taget måneder! Den unge mand var helt forvirret.

- Ved den magi, de kalder atomvidenskab, svarede den gamle eremit tålmodigt. - Den ene mand sad på den flyvende platform og holdt vagt for det tilfældes skyld, at der (ikke) skulle være tilskuere. Den anden holdt en lille maskine i hånden, der lød en brølen som af sultne djævlé, og så - det var hvad jeg fik at vide - fordampede klippen, og der var så disse to rum.

I mit inderste rum drypper vandet ned ganske langsomt, og det fylder min skål hveranden dag. Rigeligt for mig. Det blev ordnet på den måde, fordi jeg ikke kunne gå ned til søen. Hvis jeg ikke har noget byg, og det er sket fra tid til anden, så spiser jeg det lav, der vokser i den inderste hule. Det er ikke særligt velsmagende, men det holder mig i live, til jeg igen får byg.

Den unge munk rejste sig og gik hen til hulens væg tættest ved åbningen og lyset. Ja, klippen så rigtig nok noget mærkelig ud, den lignede næsten hulerne i de udslukte vulkaner, han havde set i Changtang Højlandet. Klippen så ud, som om den var blevet smeltet, havde dryppet og så var blevet afkølet til en glashård overflade uden ujævnheder og fremspring. Overfladen var ligesom gennemsigtig; gennem den kunne man se striberne i den oprindelige klippe med guldårer, der glimtede hist og her. Et sted så han, at guldet var smeltet, og at det var begyndt at løbe ned ad væggen som tyk sirup og var så blevet dækket med glas, der var frem-kommet, fordi siliciumdioxyden ikke var krystaliseret under afkølingen. *Hulen havde altså naturlige glasvægge.*

Men der var pligter, der skulle udføres i hulen, al tiden kunne ikke bruges til snak. Gulvet skulle fejes, vand hentes, og brændet (veden) skulle brækkes i passende stykker. Den unge munk greb fejegrenen og gik i gang uden påfaldende begejstring; han fejede omhyggeligt, medens han bevægede sig hen mod udgangen. Hans fejegren stødte mod en lille forhøjning i gulvet; han fik den flyttet og afdækkede der en grøn-brun genstand. Gnavent standsede den unge munk og bøjede sig ned for at fjerne den irriterende sten, mens han undrede sig over, hvordan den var kommet dér. Han greb om genstanden og sprang med et råb tilbage. Det var ikke en sten, det var - hvad? Han så forsigtigt på tingen og prikkede til den med en gren. Den rullede klirrende over på den anden side. Han samlede den op og skyndte sig hen til den gamle eremit med den. - Ærværdige, råbte han. Jeg har fundet en mærkelig ting på det sted, hvor straffefangen lå.

Den gamle mand kom tumlende ud fra sit indre rum

- Beskriv den for mig, beordrede han.

- Jah, sagde den unge munk, - det er en pose så stor som begge mine knyttede hænder. Den

er af læder eller en slags dyreskind. Han fumlede ved den. - Og der er en snor rundt om toppen. Jeg henter en skarp sten. Han skyndte sig ud af hulen og samlede en skarp flintesten op. Da han kom tilbage, begyndte han at save i det, der var rundt om posens top.

- Meget sejt, lød hans kommentar. - Den er helt slimet af fugt og dækket af mug, men åh, jeg har skåret den over. Han åbnede forsigtigt posen og lod indholdet falde ud på en flig af sin kappe. - Guldmønter, sagde han, - jeg har aldrig set penge før, kun billeder af dem. Skinnende stumper farvet glas. Hvad mon de er til? Og her er fem guldringe med små stykker glas i.

Lad mig mærke på dem, beordrede eremitten. Den unge

munk løftede sin kutte og ledte sin overordnedes hånd hen til den lille bunke.

- Diamanter, sagde eremitten. - Rubiner - det kan jeg mærke på deres vibration ..... Den gamle mand tav stille, medens han langsomt lod fingrene glide hen over stenene, ringene og mønterne. Til sidst trak han vejret dybt og sagde:

- Vores straffefange må have stjålet disse ting, jeg kan mærke, at det er indiske mønter. Jeg kan føle ondskab i dem. De er mange penge værd. Han tænkte et øjeblik i tavshed, og sagde så meget pludseligt:

- Tag dem, tag dem og kast dem så langt ud i den dybeste del af søen, som du kan. De vil bringe ulykke, hvis vi beholder dem her. Der er lyst, mord og ulykke i dem. Tag dem HURTIGT! Så vendte han sig om og slæbte sig langsomt ind i det inderste rum. Den unge munk hældte tingene tilbage i posen og gik ud af hulen ned mod søen. Ved vandkanten spredte han tingene ud på en flad klippe og undersøgte dem nysgerrigt, så tog han en guldmønt mellem tommel- og pegefinger og kastede den med en sådan kraft, at den hoppede fra den ene lille bølge til den anden, indtil den med et sidste plask sank ned i vandet. Mønt efter mønt fulgte efter. Så ringene og stenene, indtil der ikke var nogen tilbage.

Han rensede sine hænder, vendte sig om og smilede, da han så at en stor fiskeædende fugl var fløjet væk med den tomme pose stærkt forfulgt af to andre fugle. Han nynnede et vers af hymnen til de døde, vendte sig om og gik tilbage til hulen - og husarbejdet.

Men husarbejde varer ikke evigt. Den tid kom, da den unge munk kunne sætte den slidte gren han brugte som kost, til side. Den tid kom, da han kunne se sig tilfreds omkring, se rent sand på gulvet, en stabel brænde ved bålet, en fuld vandbeholder, og da han kunne gnide sig i hænderne som et tegn på at husarbejdet var forbi for den dag. Nu kom den tid da de unge årvågne hukommelses-hjerner celler var rede til at modtage og oplagre oplysninger.

81

Den gamle eremit kom med slæbende skridt ud fra det inderste rum. Selv den unge munks uerfarne øjne (kunne) tydeligt se, at han var svagere. Han satte sig langsomt ned på jorden og lagde kutten tilrette om sig. Den yngre mand tog skålen, der blev holdt hen imod ham, og fyldte den med vand. Han stillede den omhyggeligt ved siden af den gamle og ledte hans hånd hen til dens kant, så han kunne vide nøjagtigt, hvor den stod. Så satte han sig og så ned og ventede på, at eremitten skulle tale.

\*

I et stykke tid var der tavshed, mens den gamle mand prøvede på at ordne sine tanker i den rigtige rækkefølge. Efter en del harken og rømmen sig begyndte han: - Kvinden sov, og jeg sov, men jeg sov ikke ret længe. Hun snorkede forfærdeligt, og det dunkede i mit hoved. Det føltes, som om min hjerne svulmede op og prøvede på at skubbe den øverste del af hjerneskallen af. Det hamrede i blodkarrene i min hals, og jeg følte det, som om jeg var lige ved at besvime. Så ændredes snorkel-lydenes tempo, fødder rørte sig, og pludselig sprang kvinden op med et højt udbrud og fór hen til mig. Så lød der en klirren og raslen, og der kom en ny rytme i de væsker der cirkulerede inde i mig. Et øjeblik efter holdt det op med at dunke i min hjerne. Trykket i min hals holdt op, og knoglekanterne kørte ikke mere skærende mod hinanden.

Kvinden havde travlt med at flytte rundt på ting og fik glas til at klirre mod glas og metal til at rasle mod metal. Jeg hørte, at hun knagede, da hun bøjede sig for at samlede bogen op. Et møbel hvinede, da det blev skubbet i en ny stilling hen over gulvet. Så gik hun over til væggen, og jeg hørte døren glide op og det lille bang, da døren lukkedes i efter hende. Så kunne jeg høre hendes fodtrin fjerne sig ned ad gangen. Jeg lå der og tænkte på alt det der var hændt mig. Jeg blev nødt til at ligge der, for jeg kunne ikke bevæge mig. Det var helt afgjort, at de havde gjort noget ved min hjerne. Jeg var mere årvågen, jeg kunne tænke klarere. Før havde der været så mange uklare tanker som jeg, fordi jeg ikke kunne indstille skarpt på dem, havde skubbet tilbage i min hjernes dunkle baggrund. Nu var alle tanker så klare som en bjerg- bæk.

Jeg kunne huske, da jeg blev født. Mit første glimt af den verden, jeg var blevet kastet ind i. Min moders ansigt. Et indskrumpet ansigt, der tilhørte en gammel kvinde, som hjalp til ved fødslen. Senere min fader, der holdt på mig, den nyfødte, som om han var bange for mig, den første nyfødte, han havde set. Jeg husker hans forfærdede udtryk og hans ængstelse ved synet af et så rødt og rynket ansigt. Så huskede jeg episoder fra min tidlige barndom. Det havde altid været mine forældres ønske at få en søn, som ville blive præst og bringe familien ære. Skolen. Vi var en hel flok, der sad på gulvet og øvede os i at skrive på skiferplader. Munkelæreren, der gik fra den ene til den anden og uddelte ros eller ris, sagde til mig at fordi jeg klarede mig godt, skulle jeg blive der længere så jeg kunne lære noget mere.

**Min hukommelse var fuldkommen.** Jeg kunne uden besvær genkalde mig billeder, der havde været i blade, som indiske handelsmænd havde haft med, og endda billeder, som jeg ikke engang vidste, jeg havde set. Men hukommelsen er et tveægget sværd, jeg huskede i alle detaljer den tortur, jeg havde været udsat for i kinesernes hænder. Fordi kineserne havde set mig bringe papirer ud fra Potala, antog de at det var statshemmeligheder, og de kidnappede mig derfor og torterede mig for at få mig til at afsløre dem. Mig, der bare var en ydmyg præst, hvis hemmeligste viden var hvor meget lamaerne spiste.

- Døren gled op med en metallisk hvislen. Hensunken i mine tanker havde jeg ikke lagt mærke til fodtrin ude på gangen. En stemme spurgte:

- Hvordan har du det nu? og jeg følte min fangevogter stå ved siden af mig. Medens han talte, gav han sig til at kigge på det mærkelige apparat, jeg var sat i forbindelse med. - Hvordan har du det nu? Spurgte han igen.

Nogenlunde, svarede jeg, - men jeg er ulykkelig over de mange mærkelige ting, som er sket mig. Jeg føler mig som en syg yakokse på en markedsplads. Han lo og gik hen i den anden ende af rummet, og jeg kunne høre papir rasle, den umiskendelige lyd af sider, der blev vendt.

Så sagde jeg:

- Hvad er en admiral? Det har jeg spekuleret på. Og hvad er en adjutant?

Han lagde den tunge bog ned, eller det lød i det mindste som en bog, og kom over til mig. - Ja, svarede han med medfølelse i stemmen, - vi har vel nok ud fra dit synspunkt behandlet dig dårligt. Han flyttede sig, og jeg hørte ham trække et af de mærkelige metalsæder hen til sengen. Da han satte sig på det, knirkede det faretruende. - En admiral, sagde han eftertænksomt. - Jah, det er en temmelig lang forklaring, som du vil få senere, men lad os mindske din øjeblikkelige nysgerrighed. Du er på et fartøj, som rejser gennem rummet, et rumhav, som vi kalder det. På grund af den fart vi rejser med, støder vi så hurtigt ind i den sparsomme substans i rummet, at det føles som et vandhav. Kan du følge mig? spurgte han.

- Jeg tænkte over det - ja - jeg kunne følge med ved at tænke på vores Lykkens Flod og skindbådene, der sejlede over den. ( bilde under)



- Ja, jeg kan, svarede jeg.

- Ja, altså, fortsatte han, - vores skib er en del af en gruppe. Det er det mest betydningsfulde af dem. Hvert skib, også dette, har en kaptajn, men en admiral er, ja lad os sige kaptajnen for alle kaptajnerne. Vort ord for det er »admiral«. Foruden vore rum-marinere har vi soldater ombord, og det er almindeligt, at man har en af de ældste senior soldater-officerer som admirals hjælper. Vi kalder sådan en hjælper for en adjutant. For at bruge nogle ord du kender. En abbed har en præst under sig, som gør alt det almindelige arbejde og overlader de store beslutninger til sin overordnede.

- Det var klart nok for mig, og jeg lå bare og spekulerede over det da min fangevogter bøjede sig ned over mig og hviskede:

- Og vær så venlig ikke at omtale mig som din fangevogter, jeg er overlæge på dette skib. Hvis JEG igen skal henvise til noget du kender, så kan jeg sammenlignes med den overordnede lægelama i Chakpori. Kald mig doktor, ikke fangevogter!

Det morede mig virkelig at vide, at selv så store mænd havde deres svagheder. At en mand som han skulle være plaget af at en uvidende barbar (som han kaldte mig) kaldte ham "fangevogter". Jeg besluttede at føje ham, så jeg svarede spagfærdigt:

- Ja, doktor. Min belønning var et behageligt overrasket blik og et tilfreds nik.

- I et stykke tid kiggede han nøje på nogle instrumenter, som tilsyneladende stod i forbindelse med mit hoved. Han lavede mange justeringer, væsker flød anderledes, og andre mærkelige ting som fik det til at snurre i mit hoved. Efter nogen tid sagde han: - Du skal hvile i tre dage. Til den tid vil knoglerne være vokset lidt sammen, og den kunstigt frem-drevne sammenvoksning vil være godt i gang. Forudsat du så har det så godt som vi håber, vil vi bringe dig ned i rådsalen igen og vise dig mange ting. Jeg ved ikke om admiralen vil tale med dig, men hvis han vil, så vær ikke bange. Tal bare med ham som du taler med mig. Som en lille eftertanke kom det lidt sarkastisk: - Eller lidt mere høfligt. Han gav mig et lille klap på skulderen og forlod rummet.

- Jeg lå der ubevægelig og tænkte på min fremtid. Fremtid? Hvilken fremtid var der for en blind mand? Hvad skulle jeg gøre, hvis jeg nogensinde kom ud fra dette sted i live, eller havde jeg overhovedet lyst til at komme ud i live. Skulle jeg tigge til livets opretholdelse som tiggerne, der vrimlede rundt ved Vestporten? De fleste af dem var alligevel svindlere. Jeg spekulerede på, hvor jeg skulle bo, og hvor jeg skulle få føde fra. Vi har jo et hårdt klima, og det var ikke stedet for en mand, som ikke havde noget hjem, intet sted at læne sit hoved til. Plaget og udmattet af alle begivenhederne og bekymringerne faldt jeg i en urolig søvn. Nu og da sansede jeg, at døren gled op, og at mennesker kom ind.

Måske for at se, om jeg stadig var i live. Klik og raslen kunne ikke på nogen måde bedømme, hvor lang tid der gik. Under normale omstændigheder bruger vi vores hjerteslag til at måle minutter der går, men dette var timer, timer, hvor jeg ikke var ved bevidsthed.

Efter hvad der forekom mig som en lang pause, hvor det var som om jeg svævede mellem

materiens og åndens verden, blev jeg ublidt rusket over i fuldkommen vågen tilstand De forfærdelige kvindemennesker var igen slået ned på mig som gribbe på et lig. Deres fnisende pludren var mig imod. Deres frække friheder med min forsvarsløse krop var mig endnu mere imod. Men jeg kunne ikke tale deres sprog og ikke engang bevæge mig. Det forekom mig underligt at kvinder som disse, der tilhørte det såkaldt svagere køn, kunne have så hårde hænder og endnu hårdere følelser. Jeg var ud-tæret, svag og i en særdeles dårlig tilstand, alligevel flyttede disse kvinder rundt med mig så hjerteløst, som om jeg havde været en sten. Jeg blev oversmurt med salver, ildlugtende olier blev gnedet ind i min runkne hud, rør blev hevet ud af mine næsebor og andre steder og blev lige så ublidt erstattet med nye. Jeg gøs i ånden og spekulerede på ny hvilken djævelsk skæbne, der havde bestemt at jeg skulle udholde sådanne ydmygelser...

Da de forfærdelige kvinder var gået, var der ro og fred, men kun et kort stykke tid. Så gled døren op, og min fange-vogter, nej, jeg må huske at sige ”Doktoren” - kom ind og lukkede døren efter sig.

- Godmorgen, nå du er vågen, kan jeg se, sagde han venligt.

- Ja, hr. doktor, svarede jeg noget irriteret/ vrantent, - det er ikke muligt at sove når de kaglende kvinder falder over mig som pesten. Det syntes at more ham meget. Nu var han sandsynligvis begyndt at kende mig bedre, han behandlede mig mere som et menneske, skønt kun som et halvåndsvagt menneske.

- Vi må bruge vores sygeplejersker, sagde han, - så du kan blive passet, holdt ren og lugte rigtigt dejligt. Du er blevet pudret, parfumeret og gjort klar til endnu en dags hvile.

- *Hvile, hvile.* Jeg ville ikke hvile, jeg ville ud. Men hvor kunne jeg gå hen? Medens lægen stod og undersøgte operationsstedet på mit hoved, tænkte jeg igen på alt det han havde fortalt mig, hvornår var det nu? I går? Eller dagen før? Jeg vidste det ikke. Jeg vidste derimod, at der var noget, jeg spekulerede meget på. - Doktor, sagde jeg, - du fortalte mig, at jeg var ombord på et rumfartøj. Har jeg forstået det rigtigt?

- Ja, selvfølgelig, svarede han. - Du er ombord på flagskibet i denne tilsynsførende flåde. Nu ligger vi på et bjerg-plateau i Tibets højland. Hvorfor?

- Da jeg var i den sal, svarede jeg, - foran alle de forbavsede mennesker, så jeg at vi befandt os i en klippesal (’fjell-hall’), hvordan kan der være en klippesal ombord på dette fartøj?

- Han lo, som om jeg havde sagt en god vittighed. Han kluklo stadig ind imellem, da han sagde: - Du er kvik, meget kvik. Og du har ret. *Det klippeplateau, dette fartøj hviler på, er en tidligere vulkan. Der er dybe gange og kæmpemæssige kamre, som den smeltede lava for mange år siden flød igennem. Vi bruger de gange, og vi har øget kamrenes omfang til vort formål. Vi bruger dette sted; meget forskellige skibe bruger det. Du blev bragt ud af skibet og ned i en klippesal.*

- ”Bragt ud af skibet og ned i en klippesal...” Det forklarede det mærkelige indtryk, jeg havde fået af at komme fra en metalgang ind i en klippesal.

- Doktor, udbød jeg, - jeg kender noget til gange og klippehuler, der er en stor skjult hule inde i Potalabjerget, der er også en sø.

- Ja, svarede han, - vore geofysiske fotografier har vist os den. Vi vidste dog ikke, at I tibetanere også havde fundet den. Han fortsatte med at nusse rundt, jeg kunne tydeligt mærke at han ændrede på væskerne, der løb gennem rørene og ind i min krop. Jeg kunne mærke, at min kropstemperatur ændrede sig, og uden at jeg bevidst prøvede på det, ble min vejtrækning langsommere og dybere.

- Doktor, sagde jeg ivrigt. - Vi kender jeres rumskibe, vi kalder dem gudernes, flammevogne. Hvorfor søger I ikke kontakt med vore ledere? Hvorfor fortæller I ikke åbent, at I eksisterer? Hvorfor må I bortføre sådan en som mig i hemmelighed?

- Jeg kunne høre, at han trak vejret dybt, og der var en pause, før han endelig svarede.

- Jah, øh, jeg vil sige, stammede han, hvis jeg fortæller dig grunden til det, vil det fremkalde nogle meget syrlige bemærkninger fra dig, og det vil ikke være godt for nogen af os.

- Nej, doktor, svarede jeg, - jeg er jeres fange på samme måde, som jeg var kinesernes, jeg kan ikke tillade mig at provokere jer. Jeg prøver på min uciviliserede måde at forstå det hele, og det er antagelig også det du ønsker.

- Han skrabede lidt med fødderne, og det var tydeligt, at han bestemte sig til, hvad der var bedst at gøre. Han tog en beslutning og sagde:

- Vi er jordens gartnere og selvfølgelig også mange andre beboede kloders. En gartner diskuterer ikke sin identitet eller sine planer med sine blomster. Eller for at føre det lidt højere op, hvis en yakhyrde finder en yakokse, som forekommer mere intelligent end gennemsnittet, så går yakhyrden alligevel ikke hen til den og giver den ordren "før mig til din leder". Hyrden diskuterer heller ikke sager med den intelligente yakokse, som klart ligger uden for yakoksens fatteevne. Det er ikke vores politik at fraternisere med nogen af de indfødte på mange af de kloder, vi fører opsyn med. Det gjorde vi for mange århundreder siden, og det bragte ulykke for alle og var årsag til, at, der opstod fantastiske legender i din verden.

- Jeg snøftede af vrede og foragt. - Først siger du, at jeg er en uciviliseret vild, og nu sammenligner du mig med en yakokse, sagde jeg bebrejdende.

- Hvis jeg står så langt nede,

#### **HVORFOR HOLDER DU MIG SÅ OVERHOVEDET FANGEN HER?**

Han svarede skarpt: - Fordi vi bruger dig. Fordi du har en fantastisk hukommelse, som vi gør bedre. *Fordi du bare skal være et oplagringssted for viden for en, som vil komme til dig, når dit liv næsten er slut.* Sov så! Jeg hørte eller mærkede et klik, og så faldt der en blød bølge af sort bevidstløshed ned over mig.



s89

bilde-ide på en av disse stjerneskip som teksten over bl a forteller om

## Sjette kapitel

- De endeløse timer slæbte sig af sted. Jeg lå sløv i en døs, hvor der ikke fandtes nogen virkelighed, hvor fortiden, fremtiden og nutiden smeltede sammen til ét. Mit tidligere liv, min magtesløse tilstand, hvor jeg hverken kunne bevæge mig eller se, og min forfærdelige frygt for fremtiden efter jeg kom ud ”herfra”, hvis jeg virkelig kom ud.



the Hermit in another room with nurses

(merk at bilder innsatt her ikke var i den opprinnelige bok, men brukt her for å myke opp stoffet og kreatert/valgt/mixet av Rune Ø.)

Fra tid til anden kom kvinderne ind og gjorde forbløffende ting ved mig. Mine lemmer blev drejet rundt og bøjet, mit hoved drejet fra side til side og hele min anatomi blev trykket, knebet, dunket og æltet. Fra tid til anden kom grupper af mænd ind og stod rundt om mig, medens de diskuterede mig. Jeg kunne ikke forstå dem, men det var

tydeligt, hvad de mente. Så stak de også noget i mig, men jeg ville ikke give dem den tilfredsstillende se mig krympe mig ved det skarpe stik. Jeg svævede, svævede.

Så kom det tidspunkt, hvor jeg igen var vågen. Jeg havde døset som i utallige timer før. Skønt jeg var klar over, at døren gled til side, blev jeg ikke forstyrret af det. Jeg var trukket ind i mig selv og følte det, som om jeg lå nedsunket i uld og var ligeglad med, hvad der skete med nogen, endda også med mig selv. Pludselig mærkede jeg en skarp rivende smerte flere steder på mit hoved. Der blev prikket og stukket til mig, og en stemme sagde på mit eget sprog. - Nå lad os så genoplive ham. En dæmpet summen som jeg først registrerede, da den ophørte, holdt op med et svagt klik. Straks følte jeg mig kvik, levende og prøvede på at sætte mig op. Jeg blev igen skuffet, selv de voldsomste anstrengelser bragte ikke nogen bevægelse i mine lemmer. - Han er med, sagde en stemme. - Hej. Kan du høre os? spurgte en anden.

Ja, jeg kan, svarede jeg - men hvordan kan det være, at I kan snakke tibetansk? Jeg troede, at kun doktoren kunne kommunikere med mig. Jeg hørte en undertrykt latter.

- *Det er dig, der bruger vores sprog, lød svaret.* Du vil nu være i stand til at forstå alt, hvad der bliver sagt til dig.

- En anden stemme brød ind og sagde lidt dæmpet: - Hvad kalder du ham? Én, som jeg genkendte som doktoren, svarede: - Kalder ham? Vi har ikke noget navn til ham, jeg siger bare ”du”.

- Admiralen vil have, at han skal have et navn, hævdede den anden, - bestem nu, hvordan han skal tiltales. Der fandt en livlig diskussion sted, og i løbet af den blev mange navne foreslået. Nogle af dem var meget fornærmende og viste, at jeg for disse mænd stod på et lavere trin, end yakokser står på for os, eller gribbene, som spiser de døde. Til sidst, da kommentarerne var blevet grove spøgefuldheder, fastslog doktoren.

- Denne mand er munk. Lad os derfor omtale ham som sådan og kalde ham ”Munk”. Der var et øjeblik stilhed og så spontan støj, som blev frembragt med hænderne, og som jeg med rette tog for bifald. - Udmærket, sagde en stemme, som jeg ikke havde hørt før, - enstemmigt vedtaget, fra nu af skal han bære tilnavnet Munk. Lad det blive ført til protokol.

- Derpå fulgte en samtale om løst og fast, som jeg ikke havde nogen interesse i, da jeg fandt ud af, at disse mænd diskuterede de forskellige kvinders gode og dårlige sider og vurderede dem efter, hvor nemt de kunne få fat i dem. Der var visse af deres anatomiske hentydninger,



som jeg slet ikke kunne fatte, så jeg gjorde ikke noget forsøg på at følge med, men stillede mig tilfreds med at forestille mig deres mulige udseende. Nogle af mændene var små, og nogle af dem var meget store. Det var noget meget mærkeligt noget, som jeg spekulerede meget på, for så vidt jeg vidste, var der ikke nogen folkeslag på jorden med så forskellige træk og af så forskellig størrelse som disse mænd.

Jeg kom med et ryk tilbage til virkeligheden ved en pludselig skraben af fødder og noget, der forekom mig at være disse mærkelige sæder, der blev skubbet tilbage. Mændene rejste sig og én for én forlod de rummet. Tilsidst var der kun én tilbage, doktoren.

- Senere vil vi tage dig med ned i rådssalen sagde han, - den inde i bjerget. Du skal ikke være nervøs, der er ikke noget at være bange for, Munk. Det vil være mærkeligt for dig, men der vil ikke ske dig noget. Da han havde sagt det, forlod han også rummet, og jeg var alene med mine tanker igen. Af en eller anden grund var der en scene, der blev ved med at præsentere sig for min gysende hukommelse. Jeg var bundet til en mur med udbredte arme og ben. En af de kinesere der torterede mig, kom hen imod mig med et djævelsk smil og sagde: - Den allersidste chance for at fortælle os, hvad vi vil vide, ellers river jeg øjnene ud af hovedet på dig.

- Jeg svarede: - Jeg er bare en fattig munk, og jeg har ikke noget at fortælle. Så stak kineseren sin tommel- og pege; finger hårdt ind i hver hjørne af mit venstre øje og smuttede øjet ud, som stenen smutter ud af en blomme. Det hang og dinglede på min kind. Smerten ved at se på den forvrængede måde var forfærdelig. Det højre øje, som endnu var intakt, så lige ud, det venstre øje, der svajede og dinglede på min kind, så lige ned. Sansendtrykkene i hjernen var forfærdelige. Så rev han øjet af med et hurtigt ryk og kastede det i ansigtet på mig, før han gav mit højre øje den samme behandling.

- Jeg huskede, hvordan de, da de endelig var tilfredse med deres torturorgie, havde kastet mig ud på en dyngede affald. Men jeg var ikke død, som de troede. Nattens kølighed havde livet mig op, og jeg var vandret blindt, tumlende afsted, indtil en eller anden sans« havde ført mig væk fra den kinesiske legations område og tilsidst ud af byen Lhasa. Disse tanker havde fået mig til at miste al tidsfølelse, og det var noget af en lettelse, da der kom nogle mænd ind i rummet. Nu kunne jeg forstå, hvad de sagde. En særlig løfteindretning, med det mærkelige navn antigravitet (antigravitasjon), blev stillet over mit bord og "tændt". Bordet løftede sig, og mændene styrede det gennem døren og ud i gangen. Det var, som om bordet nu ikke havde nogen virkelig vægt, men det havde stadig inertie (treghet) og fremdrift. Der skulle stadig passes på, at der ikke skete noget. Det betød noget for mig.

Omhyggeligt blev bordet og udstyret i forbindelse med det trukket eller skubbet ned ad metallokorridoren med det forvrængede ekko og ud af rumfartøjet. Vi kom ind i en stor klippehule igen, og der var lyde omkring mig, som om mange mennesker var forsamlede. Det fik mig til at tænke på for-gården til katedralen i Lhasa. Mit bord blev skubbet afsted og tilsidst svinget rundt og sænket det lille stykke ned til gulvet. En eller anden kom hen til mig og hviskede: - Generallægen vil være her om et øjeblik.

- Vil I ikke give mig lov til at se? sagde jeg tilbage, men han var gået, og der var ingen, der ænsede mit spørgsmål. Jeg lå der og prøvede for mit indre øje at forestille mig alt det, der skete. Jeg kunne lige huske det korte glimt, jeg havde fået tidligere, men jeg ville meget gerne have det kunstige syn.

- Kendte fodtrin gav genlyd på klippegulvet. - Nå, de har bragt dig sikkert herhen. Har du det godt? spurgte doktoren -generallægen.

- *Doktor, svarede jeg, - jeg ville have det meget bedre, hvis I vil give mig lov til at se.*

- Men du er jo blind, og du må se at vænne dig til at være blind, du skal leve et meget langt liv i den tilstand.

- Jamen, doktor, sagde jeg noget ophidset, - hvordan skal jeg lære og huske alle disse undere, som du lovede jeg skulle se, hvis du ikke giver mig kunstigt syn?
- Lad os om det, svarede han, - vi stiller spørgsmålene og giver ordrene; du gør, som du får besked på.
- Nu faldt der ro over skaren rundt om mig; der blev ikke stilhed, for der kan ikke være stilhed, hvor mennesker er samlet. Nu kunne jeg skelne nogle smældende fodtrin, som pludseligt hørte op. - Sid ned! kommanderede en brysk militæragtig stemme. Jeg kunne høre en knitren af stift stof, læder der knirkede og mange fødder, der skrabede hen over gulvet. Så en skrabbende lyd, som om et af de mærkelige sæder blev skubbet tilbage. Lyden af en mand, der rejste sig op. En spændt forventningsfuld tavshed hvilede over stedet et par sekunder, så sagde stemmen:
  - Mine damer og herrer, den dybe modne stemme udtalte det meget omhyggeligt, - vores generallæge mener nu, at denne indfødtes helbred er blevet så meget bedre, og at han er blevet undervist tilstrækkeligt til, at han uden unødvendig risiko kan modtage viden om fortiden. Der er selvfølgelig en risiko, men den må vi løbe. Hvis væsenet dør, må vi genoptage den besværlige form, lad os derfor håbe, at hans vilje er stærk, og at han ønsker at leve. - Jeg gøs over denne hensynsløse ligegyldighed overfor mine følelser, men stemmen fortsatte:
    - Der er nogle blandt os, der mener, at vi kun skal bruge skrevne optegnelser, som blev åbenbaret for en vis Messias eller helgen, som vi har sat på denne jord af den grund, men jeg mener, at der tidligere er vist en så overtroisk ærbødighed overfor disse optegnelser, at det har ødelagt det gode i dem, fordi de så ofte er blevet misforstået og misfortolket. De indfødte har ikke søgt efter den dybere mening med disse skrifter, de har kun studeret dem overfladisk og endda ofte mis- fortolket det, de fik ud af det. Tit har det hæmmet deres udvikling og skabt et kunstigt kastesystem. Under dette har visse indfødte ment, at netop de var blevet udvalgt af højere magter til at undervise i og prædike om det, der IKKE var skrevet.
    - De har ikke noget rigtigt begreb om os fra det ydre rum. Når vores patruljeskibe bliver set, tror de, at det er forskellige naturlige himmelske objekter eller også at det er de rene hallucinationer, og de, der har set dem, bliver derfor ofte hånet, og regnet for lidt vanvittige. De tror, at mennesket er skabt i Guds billede, og derfor kan der ikke være noget liv, der er mere betydningsfuld end mennesket. De har den faste overbevisning, at denne lilleputverden er den eneste livskilde. *De ved ikke, at der er flere beboede kloder, end der er sandskorn i hele denne verden, og at deres klode er en af de mindste og mindst betydningsfulde.*
- De tror, at de er skabningens herrer, og at de kan udbytte alle dyr i den verden. Deres levetid er kun et øjeblik. Sammenlignet med os er de som insekter, der kun lever en dag og skal fødes, blive udvokset, parre sig, og parre sig igen og så dø. Vores gennemsnitlige levetid er fem tusind år, deres fem år-tier. Og alt dette, mine damer og herrer, er sket på grund af deres specielle tro og deres tragiske misopfattelser. Af den grund har vi tidligere ignoreret dem, men nu siger vore vismænd, at i løbet af et halvt århundrede vil disse indfødte opdage nogle af atomets hemmeligheder. De vil måske sprænge deres egen lille verden. Farlige udstrålinger ville måske slippe ud i rummet og være en forureningsfare.
- Som de fleste af jer ved, har vismændene bestemt, at man skulle fange en egnet indfødt – vi har fanget denne - og at hans hjerne skulle underkastes en behandling, så han kan huske alt det, vi skal til at lære ham. **Han vil blive indstillet, således at han kun, og udelukkende - kan åbenbare dette til en, som vi - når tiden er inde - vil sætte på denne jord, med den opgave at fortælle alle, der vil lytte til fakta og ikke fantasier fra andre verdener udenfor dette lille univers.** Denne indfødte, et hankønsvæsen, er blevet forberedt

specielt til dette, og han skal være modtager for denne meddelelse, som senere skal overgives til en anden. Presset vil blive meget stort, og det er ikke sikkert, at han overlever, så lad os alle styrke ham med vore tanker, for hvis han ender sit liv på dette bord, skal vi til at begynde at lede efter en anden, og, som vi har fundet ud af, så er det langsomt.

- Et besætningsmedlem har hævdet, at vi skulle tage en indfødt fra et mere udviklet land, en der nyder stor agtelse blandt sine landsmænd, men vi tror, at det vil være et forkert (s95) træk! At oplære en sådan indfødt og slippe ham løs blandt sine fæller ville helt sikkert føre til, at han kom i vanry blandt andre af hans slags, og det ville forsinke vores program alvorligt. Alle I, som er her, vil få lov til at være vidne til, at vi kalder fortiden tilbage. Det er virkelig sjældent, så husk, at I bliver begunstiget fremfor andre.

- Ikke så snart havde Den Ophøjede sluttet sin tale, før der lød en yderst mærkelig knitren og knirken. Og så en stemme, men hvilken stemme! Den lød ikke menneskelig, den lød hverken, som om den tilhørte en mand eller en kvinde. Da jeg hørte den, følte jeg, håret rejse sig på hovedet af mig, og jeg fik gåsehud.

- Som senior biolog, og dermed hverken ansvarlig over for hæren eller flåden, skurrede denne meget ubehagelige stemme, - vil jeg gerne have det ført til protokols, at jeg misbilliger denne fremgangsmåde. Hele min rapport vil blive sendt til hovedkvarteret. Jeg kræver nu at blive hørt her.

- Det var ligesom om, der kom et opgivende støn fra forsamlingen. I et øjeblik var der nogen uro, så rejste den første taler sig.

- Som admiral for denne flåde, bemærkede han tørt, - har jeg kommandoen over denne opsynsekspedition ligegyldigt hvilke besnærende bemærkninger, der skulle komme fra vores utilfredse senior biolog. Lad os dog alligevel høre oppositionens argumenter igen. De kan fortsætte biolog.

- Uden at sige tak og uden den sædvanlige hilsen fortalte den snøvlende, skurrende stemme:

- Jeg protesterer mod tidsspildet. Jeg protesterer mod, at vi skal spille flere kræfter på disse fejlbetængte væsener. Når en race af disse væsener før i tiden var utilfredsstillende, blev den udryddet, og der blev sat ny yngel ud på planeten. Lad os spare tid og arbejde og udrydde dem nu, før de forurener rummet.

- Admiralen brød ind: - Har De nogen forslag til, hvorfor de er fejlbedængte, biolog?

- Ja, jeg har, kom biologens vrede bemærkning. - Kvinderne fra den race har fejl. Deres frugtbarhedsmekanismer er dårlige, deres auraer er ikke i overensstemmelse med det, der blev planlagt. Vi fangede én fornylig fra et sted, som regnes for et af de bedre områder på denne klode. Hun skreg og kæmpede imod, da vi fjernede det tøj, hun var svøbt ind i, og da vi stak en sonde ind i hendes krop for at analysere hendes sekretioner, blev hun først hysterisk og så bevidstløs. Senere da hun var ved bevidsthed, så hun nogle af mine assistenter, og synet berøvede hende forstanden, eller så meget hun nu havde af den. Vi måtte udslutte hende, og alle de dage vi havde arbejdet, var spildt.

\*

Den gamle eremit holdt op med at fortælle og tog en slurk vand. Den unge munk sad næsten lammet af skræk over de mærkelige ting, han havde hørt om, de mærkelige ting, der var hændt hans overordnede. Nogle af beskrivelserne forekom ham på en mærkelig måde at være BEKENDTE. Han kunne ikke sige hvordan, men eremittens bemærkninger vakte en vis uro, en uro, som om fortrængte minder kom op til overfladen igen, som om eremittens bemærkninger virkelig var en katalysator. Omhyggeligt og uden at spille en dråbe satte den gamle mand sin vandskål ved siden af sig, foldede sine hænder og fortsatte ...

- Jeg lå på det bord. Jeg havde hørt og forstået hvert ord. Al frygt og al usikkerhed forlod mig. Jeg ville vise disse mennesker, hvordan en tibetansk præst kunne leve eller dø. Min medfødte ubesindighed tvang mig til at sige højt: - Se bare hr. admiral, den biolog er mindre civiliseret end vi er, for vi slår ikke engang de dyr ihjel, som man kunne sige var laverestående. Det er os der er civiliserede. Et øjeblik stod tiden helt stille. Selv de der sad rundt om mig, syntes at holde op med at ånde. Så kom der til min store forbløffelse, ja, det var næsten et chok, et spontant bifald og latter flere steder fra. De slog hænderne sammen, noget som jeg havde forstået, var et tegn på billigelse blandt dem. Nogle kom med henrykte udbrud, og en tekniker som stod tæt ved mig, bøjede sig ned og hviskede: - Godt, Munk. Sig nu ikke mere, spænd ikke buen for højt.

s97

- Admiralen talte: - Den indfødte munk har talt. Han har til min tilfredshed demonstreret, at han virkelig er et forstandigt væsen, og at han er fuldt ud i stand til at fuldføre det hverv, der er tildelt ham; og øh, jeg giver hans bemærkninger min fulde tilslutning og vil huske dem i min rapport til vismændene.

Biologens stemme smældede skarpt: - Jeg trækker mig tilbage fra eksperimentet. Efter det trak væsenet, han eller hun, sig meget støjende tilbage fra klippehulen. Alle sukkede af lettelse, tilsyneladende var seniorbiologen ikke en særlig yndet person. Småsnakken døde hen efter en påmindende håndbevægelse, som jeg ikke kunne se. Der lød en svag skraben af fødder og raslen med papir. Forventningen var næsten til at tage og føle på.

Mine damer og herrer, lød admiralsens stemme, - nu da vi har overstået indvendinger og afbrydelser, vil jeg gerne sige et par ord til gavn for de af jer, som ikke før har kendt denne opsynsstation. Nogle af jer har hørt rygter, men rygter er aldrig til at stole på. Jeg vil nu fortælle jer, hvad der skal ske, hvad det drejer sig om, så I bedre kan vurdere de begivenheder, som I (dere) nu snart skal deltage i.

Menneskene på denne klode er ved at udvikle en teknologi, som vil udslette dem, hvis den ikke bremses. Under processen vil de forurene rummet så meget, at andre nye verdener i denne gruppe kunne blive uheldigt påvirket. Det må vi forhindre. Som I ved, er denne klode og andre i denne gruppe forsøgsgrundlag for forskellige typer væsener, ligesom i planteverdenen er det sådan, at det, der ikke bliver dyrket, er ukrudt (ugras). I dyreverdenen kan man have fuldblods eller skravl. Menneskene på denne klode er ved at komme til at tilhøre den sidstnævnte kategori. Vi, der befolkede denne klode med en menneskelig bestand, må sikre os, at vores bestand på andre kloder ikke kommer i fare.

Vi har foran os en af denne klodes indfødte. Han er fra en egn af det land, der hedder Tibet. Det er et teokrati, det vil sige, at det regeres af en leder, der lægger større vægt på religionen, end på politik. I dette land er der ingen aggression. Ingen kæmper for at få andres land. Ingen tager livet af noget dyr undtagen dem, der tilhører de laveststillede grupper, og som næsten altid uden undtagelse kommer fra andre lande. Skønt deres religion forekommer os noget fantastisk, lever de fuldkommen efter den og krænker ikke andre, og de påtvinger heller ikke andre deres tro. De er yderst fredelige, og der skal en hel del provokation til, før de går over til voldsomheder. Vi mente derfor, at vi her kunne finde en indfødte med en fænomenal hukommelse, som vi endda kunne forbedre. En indfødte, i hvem vi kunne indpode viden, som skal gives videre til en anden, som vi senere vil anbringe på denne Klode.

Nogle af jer (dere) vil måske undre jer over, hvorfor vi ikke kan sende vores repræsentant direkte. Det kan vi ikke gøre til vores fulde tilfredshed, fordi det fører til udeladelser og afvigelser. Det er blevet prøvet ved flere lejligheder, men det er aldrig gået, som vi har ønsket. Som I senere vil se, prøvede vi det med nogenlunde held med en mand, som jordboerne kaldte Moses, men selv med ham var det ikke fuldkomment, og fejltagelser og misforståelser var

fremherskende. Nu vil vi på trods af vores ansete seniorbiolog prøve dette system, som er blevet udarbejdet af "vismændene" (høyere åndelige veiledere som gir de enda "grovmaterielle" romfolk direktiver og opgaver - som de udfører i Altets tjeneste. R.Ø.ide/anm.)

Ligesom deres enestående videnskabelige kunnen for millioner af jordår siden muliggjorde, at man kunne rejse hurtigere end lyset, således har de nu udarbejdet en metode, hvorved man kan tappe selve de akashiske optegnelser.

I dette system vil den person, der befinder sig indeni dette specielle apparat, kunne se alt, hvad der er sket i fortiden. I så høj en grad som hans egne indtryk vil påvirke ham, vil han virkelig opleve disse ting, han vil se og høre præcis, som om han levede i disse længst forgangne dage.

For ham vil det være ligesom at være der. En særlig udledning direkte fra hans hjerne vil sætte os hver især i stand til at deltage på anden hånd. Han - I - eller skulle jeg sige vi - skulle praktisk talt holde op med at eksistere i denne tid og skulle hvad angår vores følelser, syn, hørelse og følesans blive overført til disse længst forgangne tider, og vi skal opleve det virkelige liv og det der skete, nøjagtig ligesom vi her nu har oplevet livet ombord eller livet på små patruljeskibe eller at arbejde i denne verden langt under jordoverfladen i vore underjordiske laboratorier.

Jeg foregiver ikke, at jeg fuldtud forstår principperne i det. Nogle af jer ved langt mere om emnet, end jeg gør; det er derfor I er her. Andre, der har andre pligter, vil vide endnu mindre end jeg, og det er til dem, jeg har sagt disse ting. Lad os huske på, at vi også tager hensyn til livets ukrænkelighed. Nogle vil måske betragte denne jordboer som et forsøgsdyr, men han har demonstreret, at han har sine følelser. Han er intelligent og husk vel på, at han lige nu er det mest værdifulde væsen på denne klode. Det er derfor, han er her.

Der er nogen, der har spurgt: "Hvordan kan det frelse verden at stoppe dette væsen med viden?" - Svaret lyder, at "det kan det ikke."

Admiralen lavede en dramatisk pause. Jeg kunne naturligvis ikke se ham, men jeg antog, at de andre også følte den samme spænding, som jeg var fyldt af. Så fortsatte han: - Denne klode er meget syg. Vi ved, den er syg. Vi ved ikke hvorfor. Vi prøver på at finde ud af hvorfor.

Vores første opgave er at erkende, at der eksisterer en sygdomstilstand. For det andet må vi overbevise menneskene om, at de er syge. For det tredje må vi sørge for, at de kommer til at ønske at blive kureret for den. For det fjerde må vi finde ud af nøjagtig, hvordan sygdommen giver sig udslag. For det femte må vi udvikle et helbredelsesmiddel, og for det sjette må vi overtale menneskene til at gøre det, der vil gøre kuren effektiv. Sygdommen har forbindelse med auraen. Vi kan ikke finde ud af hvorfor. Der må komme en anden, en der ikke er fra denne verden, for kan en blind mand se, hvad hans medmennesker fejler, når han også er blind?

Den bemærkning fik det til at gibbe i mig. Den forekom mig at være selvmodsigende, jeg var blind, og alligevel blev jeg valgt til den opgave. Men nej, nej, det blev jeg jo ikke, jeg skulle bare være oplagringssted for en bestemt viden, en viden som ville sætte en anden i stand til at fungere ifølge den forudlagte plan. - Admiralen talte igen.

Når vores indfødte er blevet forberedt af os, når vi er færdige med ham, så vil han blive bragt til et sted, hvor han kan leve sit liv, der for ham vil være meget langt. Han vil ikke kunne dø, før han har givet sin viden videre. Til gengæld for sine år i blindhed og ensomhed, vil han have fået en indre fred og viden om, at han vil gøre meget for denne verden. Nu vil vi lige en sidste gang undersøge denne indfødtes tilstand, og så vil vi begynde. -

Nu blev der temmelig stor travlhed, men den var ikke forvirret. Jeg kunne mærke, at der var nogen, der bevægede sig hurtigt omkring. Så lød den nu velkendte klirren og raslen af glas og metal, der kom i berøring med hinanden. Generallægen kom hen til mig og hviskede: - Hvordan har du det nu?

Jeg vidste næppe, hvordan jeg havde det, eller hvor jeg var, så jeg svarede: - Det, jeg har hørt, har ikke fået mig til at føle mig bedre tilpas. Skal jeg stadig ikke have lov til at se? Hvordan skal jeg kunne opleve disse underer, hvis I ikke giver mig synet en gang til?

Slap af; hviskede han beroligende, - alt ordner sig. Du vil komme til at se på den bedst mulige måde, når det rigtige øjeblik er inde. - Han tav et øjeblik, medens en anden kom hen og sagde noget til ham, og fortsatte så: - Dette er, hvad der vil ske. Vi vil trække noget ned over dit hoved, som vil føles som en hat lavet af ståltråd. Den vil være lidt kold, indtil du har vænnet dig til den. Så vil vi give dig nogle ting på fødderne, som du kan forestille dig som et par ståltrådssandaler. Vi har allerede forbindelser til dine arme. Først vil du mærke en mærkelig og, højst sandsynlig, ubehagelig snurren; men det går snart over, og så vil der ikke være andet fysisk ubehag. Vær sikker på, at vi vil gøre alt, hvad vi kan, for dig. Dette betyder en hel del for os. Vi vil alle gerne have, at det skal blive en stor succes. Der står for meget på spil til, at det må blive en fiasko.

(Så koplede de fri hans astral legeme "åndelig-teknisk" og han fortæller hva han oplevede når nå sansningen skjedde gennem det frigjorte sanslegele):

"Jeg steg op i luften uden selv at ville det. Jeg blev styret som en drage af drengen, der holder snoren. Højere og højere steg jeg op, indtil jeg kunne skimte noget vand, der blinkede, - eller var det vand? Det havde en bleg lavendelblå farve, der sendte guldblink ud fra bølgetoppene. Eksperimentet måtte have dræbt mig, bestemte jeg, jeg er i *Limbo*, de glemte menneskers land. Nej, ingen verden kunne have sådanne farver, og sådan nogle mærkelige ting. - Nej! mumlede den ubønhørlige stemme i min hjerne, - eksperimentet var en succes. Nu vil du få en kommentar til alt det, der sker, så du bedre kan følge med og få mere viden. Det er meget vigtigt, at du forstår alt det du får forevist. *Vær meget opmærksom. - Vær meget opmærksom!* Kunne jeg være andet? tænkte jeg bittert.

'Jeg steg højere og højere op. Langt borte fra kom glimt fra brændende pletter på horisonten. Mærkelige og frygtelige skikkelser stod der lige som djævlene ved Helvedes port. Jeg kunne svagt skelne nogle lysende pletter, som steg og faldt og skød fra skikkelse til skikkelse. Hele vejen rundt var der brede veje, der strålede ud fra disse skikkelser, som kronbladene i en blomst stråler ud fra dens centrum. Dette var et mysterium for mig, jeg kunne ikke forestille mig, hvad det var og kunne bare forbløffet svæve videre. Jeg følte mig pludselig sat i gang med et ryk igen, og farten var sat op. Jeg tabte højde, jeg gik ned helt uden at ville det til et punkt, hvorfra jeg kunne skelne de enkelte huse, der lå langs med vejene fra centrum. Hvert hus forekom mig at være mindst ligeså stort som de fornemste adelsmænds i Lhasa, og til hvert hørte der et temmelig stort stykke jord. Mærkelige metaltingester rumlede hen over markerne, medens de udførte de ting, som kun en landmand kan beskrive. Men så, da jeg kom meget længere ned, opdagede jeg en meget stor ejendom, der hovedsagelig bestod af lavt vand, hvori der stod bænke med huller i. Fantastiske planter lå på bænkene, og deres rødder flød i vandet. Disse planter var uendeligt meget større og smukkere end dem, der voksede i jorden. Jeg stirrede og spekulerede på disse vidundere.

Jeg blev igen løftet op til et sted, hvorfra jeg kunne se langt omkring. Skikkelserne, som jeg tidligere havde været så interesseret i, var nu meget tættere på, men min omtågede hjerne kunne ikke fatte det jeg så, det var for fantastisk, så fuldkommen utroligt. Jeg var en stakkels tibetaner, en lavtstående præst, der aldrig havde været længere udenlands end på en kort visit til Kalimpong; alligevel stod der her for mine forbavsede øjne, - havde jeg øjne overhovedet?

- en stor by, en fabelagtig by. Kæmpemæssige spir ragede måske seks kilometer op i luften.



Hvert spir eller tårn var omkranset af en spiralbalkon og fra hvert af disse strålede smalle, fritsvævende veje ud, der var tilsluttet et net, der var mere indviklet end det, en edderkop kan spinde. Vejene var fyldt med hurtiggående trafik. Ovenover og nedenunder flagrede mekaniske fugle fyldt med mennesker. De styrede alle udenom hinanden med en dygtighed, der fyldte mig med den største beundring. En mekanisk fugl, der var ved at sætte farten op, kom hen imod mig. Hele min krop trak sig sammen og vred sig af frygt ved tanken om den kommende kollision, men maskinen fløj videre gennem mig, og jeg kunne ikke mærke noget. Hvad var jeg? Jo, jeg huskede det, en ånd uden legeme. Men jeg ønskede, at nogen ville fortælle min hjerne det, for jeg oplevede enhver følelse og især den frygt, som en normalt krop ville opleve.

Jeg slentrede rundt mellem spirene og hang lidt over vejene. Jeg opdagede nye vidundere, nogle høje plateauer med fantastiske hængende haver. Utrolige sportsanlæg, øjensynligt for adelsmændene eller de højtstående, men farverne var helt forkerte (feil), og det var nogle helt forkert udseende mennesker. Nogle var kæmpemæssige giganter, andre var dværge. Nogle var afgjort menneskelige, og andre var afgjort ikke. Nogle var en meget mærkelig blanding af



mennesker og fugle, kroppen i det store og hele bygget som et menneskes, men alligevel havde den tydeligt fuglelignende hoved. (Her t.v. er også et par kunstneriske ideer på slike)

Nogle var hvide og nogle var sorte. Nogle var røde, medens andre var grønne. Der var alle farver. Nogle havde fire fingre og en tommelfinger på hver hånd, men andre havde ni fingre og to tommelfingre på hver

hånd, og en gruppe havde tre fingre og horn stikkende ud fra tindingerne og - halen.

- Mit mod forsvandt ved synet af dette sidste, og min vilje førte mig opad - hurtigt.

Fra min nye højde var det tydeligt, at byen dækkede et kæmpestort område, den strakte sig så langt, jeg kunne se, men langt borte kunne jeg se en rydning, der var fri for høje bygninger. Skinnende pletter, sådan så de ud på denne afstand, for med forbavsende hastighed afsted i horisontalt plan. Jeg mærkede, at jeg drev hen mod det område. Da jeg kom tættere på, opdagede jeg, at hele området så ud til at være lavet af glas, og at mærkelige metalfartøjer kørte på overfladen. Nogle var kugleformede og syntes - at dømmes ud fra deres retning - at rejse udenfor denne verdens grænser. Andre, der lignede to metalskåle vendt mod hinanden, så også ud til at være til rumrejser. Der var andre, der lignede spyd, og jeg lagde mærke til at disse, når de havde nået en vis forudbestemt højde, fløj horisontalt til ukendte steder på

jordoverfladen. Der var et fantastisk mylder, og jeg kunne næsten ikke tro, at alle disse mennesker kunne være i en by. Alle mennesker på en klode var samlet her, tænkte jeg. Men hvor var jeg? Jeg kunne mærke, at min panik steg.

Stemmen svarede mig og sagde: - *Du må forstå, at Jorden kun er et lille sted, Jorden er ligesom et af de mindste sandskorn på bredden af Lykkens Flod. De andre kloder i det univers, hvor din Jord befinder sig, er lige så talrige og forskellige som sandet, stenene og klipperne, der kanter bredderne ved Lykkens Flod; men dette er bare ét univers. Der er utallige universer, ligesom der er utallige græsstrå. Tid på Jorden er kun en flimren i den kosmiske tids bevidsthed. Afstande på Jorden er ubetydelige og eksisterer ikke, sammenlignet med de større afstande i rummet.*

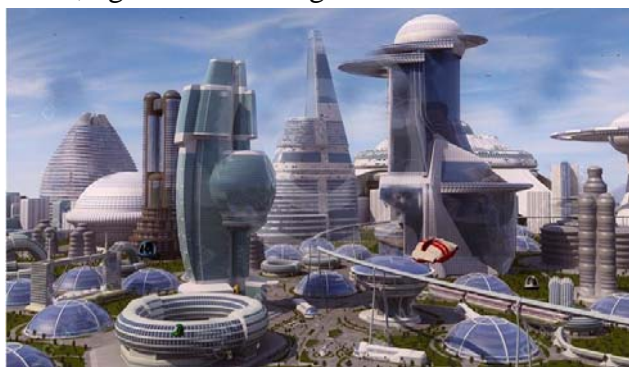
Nu er du i en verden i et helt, helt andet univers, et univers der er så langt fra Jorden, som du kender, at du ikke ville kunne fatte det.

Den tid vil komme, da de største videnskabsmænd fra din klode må indrømme, at der er andre beboede verdener, og at Jorden ikke er livets centrum, sådan som de tror. Du befinder dig nu på den mest betydningsfulde verden i en gruppe på mere end tusind. Hver af de verdener er beboede, og hver af de verdener står under Herren i den verden, hvor du nu befinder dig. Hver verden er helt selvstyrende, skønt de følger en fælles politik, en politik der sigter mod at fjerne de værste af de ureffærdigheder, som mennesket lever under. En politik der er viet til at forbedre betingelserne for alle levende væsener.

I hver verden er der en speciel slags mennesker. Nogle er, som du har set det, små, nogle er store, som du også har set. Nogle er efter din målestok groteske og fantastiske, andre, vil du måske sige, er enkleagtige og smukke. *Man skal aldrig lade sig bedrage af det ydre, for alle har gode hensigter.* Disse mennesker sværger alle troskab overfor Herren i den verden, hvor du nu befinder dig. Det vil være nytteløst og en anstrengelse for din intelligens at prøve at give dig navne, for navnene vil ikke have nogen mening på dit sprog og i din hjerne og ville kun tjene til at forvirre dig.

Disse mennesker er alle underlagt Den Store Herre i denne verden. Han har ikke nogen ønsker om at besidde nogen områder. Hans hovedinteresse er at bevare freden, så enhver skabning, ligegyldigt hvilken størrelse, form eller farve han har, kan leve de dage til-ende, der er blevet givet ham, og *hengive sig til at gøre det gode i stedet for den ødelæggelse, der altid vil være følgen, når en skabning skal forsvare sig.* Her er der ikke nogen store hære, der er ikke nogen kæmpende horder. Der er videnskabsmænd, handelsmænd og selvfølgelig præster, og der er også opdagelsesrejsende, de der tager ud til fjerne verdener og hele tiden forøger antallet af dem, der slutter sig til dette mægtige fællesskab. Ingen opfordres til at slutte sig til det. **De, der slutter sig til denne sammenslutning, gør det på deres egen anmodning, og først når de har ødelagt deres våben.**

Den verden, du nu befinder dig i, er center for dette specielle univers. Den er center for kultur, viden, og der er ikke nogen større. Der er blevet opdaget og udviklet en speciel rejseform. At



forklare de metoder ville igen være at overbelaste den største jordiske videnskabs-mands hjerne. De har ikke nået det stadium, hvor de tænker i fire- og femdimensionerede begreber, og en sådan diskussion ville være det rene volapyk ("gresk") for dem, - indtil det tidspunkt, hvor de kan frigøre deres sind for alle de anskuelser, som så længe har holdt dem fangen.



De landskaber du nu ser, er den førende verden, som den er i dag. Vi vil have, at du skal rejse rundt på den, så du kan se dens storslåede civilisation, en civilisation, der er så avanceret, så strålende, at du måske ikke kan fatte det. De farver du ser er forskellige fra dem, du er vant til at se på Jorden. ***Men Jorden er ikke civilisationens centrum.*** Farverne er forskellige på hver enkelt klode og afhænger af omstændighederne og betingelserne dér. Du skal se dig omkring i denne verden, og min stemme vil ledsage dig, og når du har set nok af denne verden til at du tydeligt kan se, hvor storslået den er, skal du rejse ind i fortiden, og så skal du se, hvordan kloder bliver opdaget, hvordan verdener fødes, og hvordan vi prøver at hjælpe dem, der er villige til at hjælpe sig selv.

**Husk altid på dette, vi fra rummet er ikke fuldkomne, for fuldkommenhed kan ikke eksistere noget steds i noget univers, når man befinder sig i sin materielle tilstand.**

Men vi prøver, vi gør det så godt som vi kan. Du vil sikkert være enig med os i, at der er nogen fra fortiden, der har været udmærkede, og nogen som til vor store sorg har været meget slette og onde. *Vi vil ikke besidde din verden, Jorden, vi ønsker i stedet, at I skal udvikle den, så I kan leve der, men vi må sikre os, at menneskets værk ikke forurener rummet og bringer andre kloders befolkning i fare.* Men du vil snart se mere af denne førende verden.

\*

***Jeg tænkte meget på alle disse ord, sagde den gamle eremit.***

- Jeg spekulerede dybt over det varsel, der lå bag bemærkningerne, fordi det forekom mig, at al denne snak om broderkærlighed var falsk. Mit eget tilfælde, tænkte jeg, viste hvor fejlagtigt dette argument var.

- Her ligger jeg, en fattig, uvidende indfødt fra et meget fattigt, ufrugbart, underudviklet land, og stik imod mine egne ønsker bliver jeg fanget, opereret og, så vidt jeg vidste, tvunget ud af min krop. Her var jeg - hvor? Den snak om at gøre så meget til menneskehedens gavn forekom mig temmelig tom.

- Stemmen brød ind i mine forstyrrede tanker og sagde: - Munk, dine tanker bliver ved hjælp af vores instrumenter til ord for os, ***og dine tanker er ikke rigtige.*** Det er i virkeligheden dine tanker, der er fejlagtige. Vi er gartnere, og en gartner må fjerne det døde træ, han må plukke det uønskede ukrudt op, men når der kommer et bedre skud, må gartneren somme tider fjerne det fra hovedplanten og pøde det på et andet sted, så det kan udvikle en ny art eller endda udvikle en art, der er bedre end det selv.

Ifølge dine egne anskuelser bevises du en stor ære, en ære, som er forbeholdt meget, meget få væsener, der tilhører verdensarterne. Stemmen tøvede og fortsatte så:

- Vor historie går milliarder af Jordår tilbage, milliarder og milliarder af år, men lad os antage, at din planet, som du kalder Jorden, at hele dens liv blev sammenlignet med Potalas højde, så ville menneskets tid på Jorden kunne sammenlignes med et lag maling på loftet (taket) i et rum. Du kan således se, at mennesket er så nyt på Jorden, at intet menneske har ret til bare at prøve at vurdere det vi gør.

Senere vil dine egne videnskabsmænd opdage, at deres egne love om matematiske muligheder tydeligt vil vise, at der er bevis for, at der eksisterer nogen udenfor Jorden. Det vil også vise, at de må søge langt udenfor deres eget lille univers' rækkevidde efter de virkelige beviser, ud i andre universer end det, der indeholder din verden. Men dette er hverken tiden eller stedet til at begynde en sådan diskussion. Godtag vores forsikring om at du gør noget godt, og *at vi bedst forstår at bedømme det.*

Du spekulerer på hvor du er, og jeg vil fortælle dig at din legemløse ånd, der kun midlertidigt er skilt fra din krop, er rejst ud over dit eget univers' yderste grænser og er kommet ind i centrum af et andet univers – og til den vigtigste by på den vigtigste planet. Vi har meget vi vil vise dig, og din rejse, dine oplevelser er kun lige begyndt. Vær forsikret om,

at du ser verden, *som den er nu som den er i dette øjeblik*, for i ånden har tid og afstand ingen betydning.

Nu vil vi gerne have, at du ser dig omkring for at lære den verden at kende, som du nu er i, så får du lettere ved at tro dine sanser når vi kommer til de mere vigtige ting, for vi vil snart sende dig tilbage i fortiden, ind i fortiden, ved hjælp af de akashiske optegnelser, hvor du vil se din egen planet Jordens tilblivelse.

\*

*Stemmen holdt op, sagde den gamle eremit, og han standsede et øjeblik, medens han tog en slurk af sin the, som nu var helt kold. Han satte eftertænksomt skålen ned og foldede hænderne efter at have ordnet sin kutte om sig. Den unge munk rejste sig og lagde mere brænde (ved)på ilden og trak tæppet tættere sammen om den gamle eremits skuldre.*

*- Som han sad der i hulens mørke for fødderne af Den Ærværdige, medens dagslyset blev stærkere og stærkere, syntes den unge munk, at han havde siddet sådan i evigheder. Lærte og lærte. Vemodigt strejfede hans tanker de blafrende smørlamper i Lhasa, som nu i hans hjerne næsten var noget, der tilhørte fortiden. Det var kun gætteværk at sige, hvor længe han skulle blive her, - indtil den gamle mand ikke havde mere at fortælle ham, antog han. Indtil den gamle mand var død, og han så skulle fjerne liget. Tanken sendte et frygtens gys gennem ham. --- Den gamle mand var rede. Han rømmede sig, tog en slurk vand og satte sig tilrette.*

\*

Jeg var som en legemløs ånd, der kredsede ned mod den borg, som rummede Herren over denne oververden, begyndte den gamle eremit.

- Jeg ville gerne se, hvad slags mand det var, som nogle af de mægtigste eksisterende kloder viste respekt og kærlighed. Jeg var syg efter at få at vide, hvilken slags mand eller kvinde der kunne leve i århundreder. Herren og hans hustru. Men det skulle jeg ikke få at vide. Jeg blev rykket baglæns som en lille dreng kan rykke i snoren til sin drage.

Det er helligt område sagde stemmen meget strengt; - det er ikke for uvidende indfødte, du skal se andre ting.

- Og således skete det, at jeg blev slæbt mange kilometer og så drejet omkring og sat på en anden bane.

***Under mig forsvandt detaljerne, og byerne blev ligesom sandskorn på en flodbred.*** Jeg steg op i luften og ud af luften. Jeg befandt mig der, hvor der ingen luft var. En mærkelig konstruktion, som jeg aldrig havde set magen til, kom efterhånden inden for min synsvidde. Jeg kunne ikke forstå, hvad den skulle bruges til. Her ude i det lufttomme rum, hvor jeg kun kunne eksistere som en ånd uden legeme, her svævede en by af metal, der blev holdt oppe på



en eller anden mystisk måde. Da jeg kom tættere på, blev enkelthederne tydeligere, og jeg kunne se, at byen hvilede på noget land af metal og dens øverste dele var dækket af noget materiale, der var klarere end glas, men det var ikke glas. Nedenunder dette blanke kunne jeg se folk på byens gader, en by der var større end Lhasa.

Der var mærkelige fremspring på nogle af

bygningerne, og jeg mærkede, at jeg blev styret hen mod et af de største.

- Dette er et stort laboratorium, sagde stemmen inde i min hjerne. Et observatorium, hvorfra din verdens tilblivelse blev overværet. Ikke med optiske midler, men ved hjælp af nogle særlige stråler, men det vil du ikke kunne fatte. Om nogle få år vil din verden opdage radioen. (opfundet ca 1896) Det, vi bruger, er noget langt mere udviklet. Her undersøges universets hemmeligheder, og fjerne verdens overflade iagttages, som du nu iagttager denne satellits overflade. Ingen afstand, ligegyldigt hvor stor den er, er nogen hindring. Vi kan se ind i templer, sportshaller og huse.

Jeg kom endnu tættere på og blev bange, da den klare barriere tårnede sig op foran mig. Jeg frygtede, at jeg ville brase ind i den og blive forskåret, men så huskede jeg, før panikken begyndte, at jeg var en af de ånder, for hvem selv de tykkeste vægge var som skygger, som man kunne gå igennem, hvis man ville. Langsomt sank jeg ned gennem den glaslignende substans og kom ned i den verden, stemmen havde kaldt "satelit". I nogen tid drev jeg frem og tilbage og prøvede at få hold på mine forvirrede tanker. Det var chokerende for "en uvidende indfødt fra et underudviklet land i en sinkeverden" at få en sådan oplevelse - og stadig være ved sin fornufts fulde brug.

Som en sky, der glider hen over en bjergkæde, eller en månestråle der tavst strejfer en vandoverflade, begyndte jeg langsomt at drive sidelæns. Jeg gled gennem mure, der var lavet af et materiale, som var helt ukendt for mig. Selv om jeg var en ånd, var der alligevel en let modstand, for jeg havde en snurrende følelse i hele kroppen og i nogen tid en følelse, som om jeg sad fast i hængedynd i en mose (no:myr). Med en mærkelig drejning, der ligesom skrællede hele mit væsen, kom jeg ud af den omklamrende mur. Lige da jeg gjorde det, var det mit indtryk, at stemmen sagde:

- Han er kommet igennem! Jeg troede et øjeblik, at han ikke ville klare det.

Men nu var jeg igennem muren og inde i et kæmpemæssigt overdækket område, der var for stort til at blive kaldt et "rum". Fantastiske maskiner og apparater stod rundt omkring. Ting, jeg slet ikke havde forstand på. Alligevel var det mest mærkelige netop områdets beboere. Meget, meget små menneskelige væsener havde travlt med noget, som jeg kunne skimte var instrumenter, medens giganter flyttede tunge pakker omkring og udførte det tunge arbejde for dem, der var for svage til det.

- Her har vi et udmærket system, sagde stemmen i min hjerne.

- De små udfører de fine tilpasninger og bygger de små ting. De store udfører noget, der passer bedre til deres størrelse og styrke. Kom nu videre. Den underlige kraft, som hverken kunne måles eller vejes, drev mig igen framad så jeg mødte og overvandt endnu en forhindring. Den var endnu vanskeligere at komme ind i og ud af igen.

Den mur, mumlede stemmen, - er en dødsbarriere. Ingen kan komme ind eller ud i legemlig tilstand. Her ser vi på alle kloderne, og vi opdager med det samme forberedelser til krig. Se! Jeg kiggede mig omkring. I et øjeblik havde det, der var foran mig, ingen sammenhæng. Så fik jeg hold på mine tågede sanser og koncentrerede mig. Væggene omkring mig var delt op i firkanter, der var to meter gange en meter. (altså store skjermere. rø) Hver af dem var et levende billede, hvorunder der var nogle mærkelige symboler, som jeg regnede med var bogstaver. Det var nogle forbløffende billeder. Her var der et, hvor en verden var afbilledet, som om den blev set fra rummet. Den var blågrøn med mærkelige hvide pletter. Jeg opdagede rystet, at det var min egen verden. Den verden hvor jeg var blevet født. En forandring i et tilstødende billede tiltrak sig straks min opmærksomhed. Jeg havde en forfærdelig følelse af at falde, medens jeg stirrede, og jeg så at jeg kiggede på et billede af min verden, som om jeg var ved at falde ned på den.

Skyerne forsvandt, og jeg kunne se omridset af hele Indien og Tibet. Ingen fortalte mig, at det var rigtigt, men jeg følte det per instinkt. Billedet blev større og større. Jeg så Lhasa. Jeg så høj sletten og så så jeg et vulkankrater. . .



- Ja, men du er ikke her for at se det der! udbrød stemmen. - Se andre steder hen! - Jeg så mig omkring og undrede mig igen over det, jeg så. Her på dette billede så man en rådssal indefra. Betydningsfuldt udseende individer var i livlig diskussion. Stemmer blev hævet og hænder løftet. Papirer blev smidt omkring med en rystende ligegyldighed

over for god opførsel. På en forhøjning talte en mand ivrigt, helt violet i ansigtet. Bifald og mishag fulgte i lige høj grad hans bemærkninger. Det mindede mig om et af abbedernes møder!

Jeg vendte mig om. Overalt var der disse levende billeder. Overalt disse mærkelige scener i de mest usandsynlige farver. Jeg bevægede mig ind i et andet rum. Her var billeder af mærkelige metalgenstande, der bevægede sig gennem rummets mørke. Mørke er ikke det rigtige ord at bruge, for rummet var her oversået med lyspunkter i mange farver, og mange af disse farver kendte jeg ikke.



- Det er et rumskib i transit, sagde stemmen. - Vi holder omhyggeligt øje med vores trafik. Til min store forbavselse dukkede et mandshoved pludselig op på en del af væggen. Han sagde noget, men jeg forstod ikke hans ord. Han nikkede og brugte armbevægelser, som om han talte ansigt til ansigt med en person. Med et smil og en farvelvinken forsvandt ansigtet, og væggen var igen en glat

grå flade.

Det blev øjeblikkeligt afløst af noget, der lignede det udsyn, en højtflyvende fugl har. Et udsyn ud over den verden jeg lige havde forladt, den verden, der var centrum i dette mægtige rige. Jeg så ned på den store by, så hvilket kæmpemæssigt område den dækkede. Billedet bevægede sig så hurtigt, at jeg igen så ned på det område, hvor Herren over denne storslåede civilisation havde sin residens. Jeg så de store mure og de mærkelige eksotiske haver, som bygningen var omgivet af. Jeg så også en smuk Sø med en ø i midten. Men billedet bevægede sig videre, først den ene vej og så den anden, fejede hen over landskabet som en fugl, der søger efter et bytte. Billedet standsede, blev forstørret og fokuserede på en metalgenstand, som kredsede i langsomme cirkler ned mod jorden. Billedet viste så kun metalgenstanden. Et mandsansigt kom til syne, og manden sagde noget, svarede på ukendte spørgsmål. En viftende



hilsen, og så var der ikke mere på billedet.

Jeg bevægede mig ikke af egen fri vilje. Mit styrede sind forlod det mærkelige rum og kom ind i et andet, endnu mærkeligere! Her sad der ved ni billedskærme - ni gamle mænd. I et øjeblik stod jeg som lammet af forbauselse, så begynte jeg at le næsten hysterisk. Her sad ni gamle mænd alle med skæg, alle meget lig hinanden i udseende,

alle med et meget alvorligt udtryk. I min stakkels hjerne tordnede stemmen:

- Stille, respektløse! Her er de vise, som kontrollerer din skæbne. Stille, sagde jeg, og vis respekt. Men de gamle vise lod sig ikke mærke med noget, alligevel var de klar over min tilstedeværelse, for på en skærm var der et billede af mig på Jorden, et billede af mig, som jeg lå omgivet af ledninger og rør. Alligevel var der et andet billede, der viste mig HER. Det var



en meget foruroligende oplevelse.

Her er de vise mænd, som har beordret din tilstedeværelse, sagde stemmen meget roligt. - De er vor viseste mænd, som i århundreder har viet sig til at gøre andre gavn: De arbejder under Herrens personlige ledelse; Han har levet endnu længere. Vores formål er at frelse din verden,

*frelse den fra noget truende, der ser ud som selvmord. At frelse den fra den fuldkomne forurening, den der følger efter en ato . . . det er ligegyldigt, det er ord, der ikke ville have nogen mening for dig, ord der endnu ikke er blevet opfundet i din verden. Der vil ske nogle temmelig gennemgribende ændringer i din verden. Nye ting vil blive opdaget, nye våben vil blive opfundet. Mennesket vil drage ud i rummet indenfor de næste hundrede år. Det er derfor, vi er interesserede.*

En af de vise gjorde noget med sin hånd, og billederne ændrede sig, den ene verden efter den anden for hen over skærmene. Folkelag efter folkelag gjorde deres korte debut og forsvandt så for at blive erstattet af andre. Mærkelige glasflasker blev lysende, bølgede linier snoede sig gennem dem. Maskiner klappede og udstødte lange papirstrimler, som snoede sig ned i papirkurve. Papirstrimler dækket med underlige tegn. Det hele var så fuldkommen ufatteligt, at jeg, selv efter at have tænkt over det i alle disse år, ikke har fundet ud af, hvad det skulle bruges til. De gamle vismænd gjorde hele tiden notater på papirstykker og talte ind i runde plader, de havde foran munden, og som svar ville der så komme en stemme uden krop, den talte som en mand taler, men jeg kunne ikke opdage, hvor den kom fra.

Til sidst, da jeg var ved at blive helt ør i hovedet af det mærkelige, der skete, sagde stemmen i min hjerne: - Du har set tilstrækkeligt af dette. **Nu vil vi vise dig fortiden.** For at forberede dig, vil jeg fortælle dig, hvad du vil opleve, så du ikke bliver bange.

- BANGE? tænkte jeg ved mig selv, hvis han bare vidste, at jeg var fuldkommen skrækslagen. - Først, fortsatte stemmen, vil du opleve mørke og nogen drejen rundt. Så vil du se noget; du tror er dette verdens-rum. Det vil i virkeligheden være dette rum for millioner af år siden, efter din tidsregning, men ikke længe efter vor. Så vil du først se, hvordan dit univers og så hvordan din verden blev til, hvordan den blev befolket med skabninger af den art, vi kalder mennesket. Stemmen forsvandt langsomt og med den min bevidsthed.

- Det er en underlig fornemmelse så pludseligt at blive berøvet sin bevidsthed; at blive berøvet en del af sin livstid og ikke engang vide, hvor længe man har været bevidstløs. Jeg mærkede, at hvirvlende grå tåge sendte føletråde lige ind i min hjerne. Af og til kom der glimt af noget, der interesserede mig, og det øgede således min desperation. Gradvist, som en morgentåge der viger for den opgående sols stråler, vendte min årvågenhed og klarhed tilbage. Verden blev oplyst foran mig, nej det var ikke verden, men et rum, hvor jeg svævede mellem gulv og loft(tak) som en doven støvbold, der stiger og falder. Som røgelsesskyer, der bølger i et tempel, hang jeg deroppe og så på det, der var foran mig.

- Ni gamle mænd med skæg, alvorlige, optaget af deres arbejde. Var det de samme? Nej det var ikke, rummet var anderledes. Skærmene og instrumenterne var anderledes. I et stykke tid var der ikke nogen, der sagde noget, der var ikke nogen forklaring på, hvad alt dette skulle betyde. Til sidst rakte en af de gamle mænd hånden ud og drejede på et håndtag. En skærm lyste op og viste et stjernemønster, jeg ikke havde set før. Skærmen udvidede sig, så den til sidst fyldte hele mit synsfelt, indtil det var, ligesom om jeg kunne se gennem et vindue ud i rummet. Illusionen var så stærk, at jeg havde en fornemmelse af at være ude i rummet uden noget vindue. Jeg stirrede på de kolde ubevægelige stjerner, der skinnede så hårdt og uvenligt.

**- Vi vil køre det en million gange hurtigere, sagde stemmen, - ellers vil du ikke se noget i din levetid.** Stjernerne begyndte at svinge rytmisk rundt om hinanden, rundt om et usynligt centrum. Fra en af billedets kanter kom en kæmpe stor komet farende, den flammende hale vendte ind mod det mørke usynlige centrum. Til sidst kolliderede den med den kolde, døde verden, der havde været denne galakses centrum. Andre kloder blev revet ud af deres faste baner ved den øgede tyngdekraft. Det øjeblik kometen og den døde verden kolliderede, syntes hele universet at blive til et flammehav. Hvirvlende malstrømme af hvidglødende substans blev slynget gennem rummet. Flammende gasarter opslugte kloder i nærheden. Hele



universet, som jeg så det på skærmen foran mig, blev en stor flammende gasmasse.

- Langsomt blev det intense lys, der fyldte hele rummet, svagere. Til sidst var der en flammende masse i midten omgivet af mindre brændende substanser. Blokke af hvidglødende materiale blev slynget ud, når den store masse vibrerede og trak sig sammen under denne stor-brand. Stemmen brød ind i mine kaotiske tanker:

- Du ser på minutter det, der tog millioner af år. Vi skifter billede. Jeg kunne kun se det, der var på skærmen, og det, jeg nu så på, var stjernesystemet, der trak sig baglæns, så det var, som om jeg nu så på det fra lang afstand. Solen i midten var ikke så lysende mere, men den lyste stadig kraftigt. Kloder i nærheden glødede rødt, mens de drejede rundt i deres nye baner. Med den fart jeg så det i, så det ud, som om hele universet hvirvlede rundt, så jeg var ved at blive ør i hovedet.

- Nu skiftede billedet. Foran mig lå en stor slette og spredt ud over den kæmpemæssige bygninger. Mærkelige ting stak ud af det øverste af disse bygninger. Fremspringene så for mig ud, som om de var lavet af metal, der var bøjet i underlige former, og det gik over min forstand at forklare, hvorfor de var det. Sværme af skabninger, der var meget forskellige i form og størrelse, samledes om en i sandhed opsigtsvækkende genstand, der lå midt på sletten. Det så ud til at være et metalrør af en størrelse, som man slet ikke kan forestille sig. Rørets ender var mindre i omkreds end midterpartiet, den ene ende var spidset til, og den

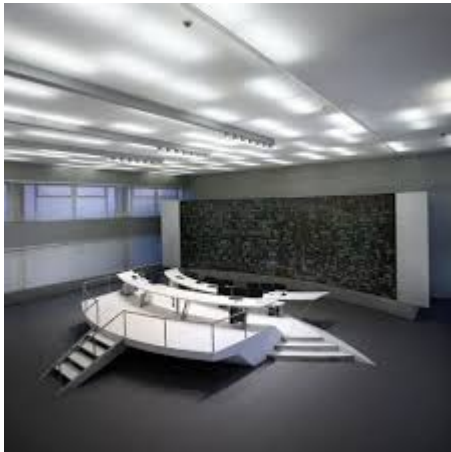


anden endte i en kugle. (bilde her er reelt gammelt foto) Med mellemrum stak der noget frem fra røret, og da jeg anstrengte øjnene, kunne jeg se, at disse ting var gennemsigtige. Der var pletter, der bevægede sig inden i dem, og jeg syntes, det så ud, som om det var menneskeskabninger. Jeg regnede ud, at hele røret var omtrent to kilometer langt eller snarere mere. Jeg vidste ikke, hvad det skulle bruges til. Jeg kunne ikke forstå, hvorfor en bygning skulle have en så mærkelig form.

- Medens jeg kiggede intenst på for ikke at gå glip af noget, kom der et meget mærkeligt fartøj svømmende ind i billedet. Det trak mange platforme, der var fyldt og belæsset med kasser og baller nok til at forsyne alle markedspladser i Indien med varer, tænkte jeg tomt. Men hvordan kunne det gå til. De flød alle sammen i luften, som fisk flyder og driver sig selv frem i vandet. Den mærkelige indretning kom op på siden af det store rør, der var en bygning, og ballerne og kasserne blev trukket ind i den. Så kørte den mærkelige maskine væk igen med de tomme platforme efter sig. Strømmen af mennesker, der gik ind i røret, blev langsomt mindre og forsvandt så helt. Dørene gled i, og røret var lukket.

Ah, tænkte jeg, det er et tempel. De viser mig, at de har en religion og templer. Tilfreds med min egen forklaring var jeg ikke så opmærksom som før.

Ingen ord kunne beskrive mine følelser, da mit blik blev rykket tilbage til billedet. Den store røragtige bygning, næsten to kilometer lang og omtrent halvtreds(50) meter i diameter, lettede pludselig og steg op i luften. Den steg lige så højt op, som vores højeste bjerge strækker sig, tøvede der nogle få sekunder og - forsvandt så. Det ene øjeblik var den der, en sølvstrimmel der hang i luften, medens det farvede lys fra en to, tre sole spillede henover den. Så, endda uden et glimt, var den der ikke mere. Jeg så mig omkring, så på de tilstødende skærme, og så fik jeg øje på den. Her på en meget lang skærm, næsten otte meter lang, hvirvlede stjernerne forbi, så de kun så ud som farvede lysstreger. Den bygning, der lige havde forladt denne mærkelige verden, var tilsyneladende stationær midt på den skærm. Stjernerne fløj hurtigere forbi, indtil de næsten blev til en sammenhængende tåge.



- Jeg vendte mig væk.

- Et skærende lys tiltrak sig min opmærksomhed, og jeg så igen på den lange skærm. I den fjerneste ende kom et lys til syne som et varsel om et større lys, ligesom solen sender stråler hen over bjergene som en forudsigelse af, at den kommer. Lyset blev hurtigt stærkere, indtil det var uudholdeligt skarpt. En hånd blev rakt ud, og den drejede på et håndtag. Lyset blev reduceret, men billedet var stadig klart. Det store rør, kun en ubetydelig prik i rummets uendelighed, kom tættere på den lysende kugle. Den kredsede rundt, og så blev jeg flyttet over til en anden skærm. - I et øjeblik

mistede jeg orienteringen. Jeg stirrede tomt på billedet foran mig. Et billede af et stort rum, hvor der befandt sig kvinder og mænd klædt i noget, jeg vidste var uniformer. Nogle sad med hænderne på stænger og håndtag, andre så på skærme, ligesom jeg gjorde.

En, der var mere pragtfuldt klædt på end de andre, gik rundt med hænderne på ryggen. Han standsede hyppigt på sin vandring, kiggede så ned over skulderen på en eller anden og kiggede på nogle skrevne notater eller studerede nogle linier, der snoede sig i nogle glascirkler. Så genoptog han med et nik sin vandring. Til sidst gjorde jeg tilfældigvis det samme. Jeg så på en skærm, som han så på. Her var der flammende kloder, hvor mange kunne jeg ikke tælle, fordi lyset blændede mig, og den uvante bevægelse forvirrede mig. Så vidt jeg



kunne gætte mig til, og kun gætte, så var der omtrent femten klumper, der cirkledede rundt om den masse i midten,

som havde givet dem liv.

- Rørbygningen, som jeg nu vidste var et rumskib, standsede, og der var stor aktivitet. Så kom der et stort antal runde skibe ud fra skibets bund. De spredtes til alle sider, og da de var væk, fortsatte livet om bord på det store fartøj sin vante velordnede gang. Tiden gik, og til sidst kom alle de små skibe tilbage til moderskibet og blev lukket ind. Det tunge rør vendte langsomt omkring og for som et skræmt dyr af sted mellem de hvirvlende kloder.

Da tiden var inde, hvor længe kunne jeg ikke sige, idet farten blev sat op, vendte metalrøret tilbage til sin base. Mænd og kvinder gik ud af det og gik ind i bygninger, der lå rundt om. Foran mig blev skærmen grå.

- Det svagt oplyste rum med de bevægelige skærme på væggen fascinerede mig umådeligt. Indtil nu havde jeg set for meget på én eller to, men nu da de var døde og uden bevægelse, havde jeg tid til at se mig omkring. Her var der mænd af næsten samme størrelse som mig, en størrelse som vil være underforstået, når jeg bruger ordet "menneskelig". De havde alle farver, hvide, sorte, grønne, røde, gule og brune. Omkring hundrede sad på mærkelige figurformede sæder, der svajede og vippede ved enhver bevægelse. De sad i rækker ved instrumenter, der var opstillet ved den fjerneste væg. De ni vise mænd sad ved et specielt bord i midten af rummet. Jeg så mig nysgerrigt omkring, men instrumenterne og det andet udstyr lignede slet ikke noget, jeg havde set tidligere, så jeg kan ikke beskrive dem på nogen måde. Glimtende rør med et forfærdeligt grønt lys i, boblende ravfarvede rør, vægge - der var vægge, skønt de udstrålede samme farve lys, som der findes udenfor. Glascirkler, bag hvilke visere vippede vildt eller stod helt stille på et punkt. Ville alt dette sige dig noget?

- En del af væggen svingede pludselig op og afslørede en fantastisk masse ledninger og rør. Små væsener på halvtreds centimeter kravlede op og ned ad disse ledninger, små væsener udstyret med bæltter, hvori der sad skinnende tingester, som var værktøj af en eller anden slags. En gigant kom bærende ind med en tung kasse. Han holdt den stille et øjeblik, medens de små gjorde den fast til bagsiden af væggen. Så blev væggen skubbet i, og de små mænd gik ud sammen med giganten. Her var der stilhed. Stilhed bortset fra en rytmisk klikken og den hvislende lyd af strimmelen, der uophørligt bevægede sig fra en maskine til en speciel modtager.

Her på denne skærm var der afbilledet en meget mærkelig ting. Først troede jeg, at jeg så på en sten, der var hugget til, så den lignede en menneskeskikkelse. Så så jeg til min store skræk, at tingen bevægede sig. Noget plumpt armlignende løftede sig, og jeg så, at den holdt et stort ark op af noget ukendt. Man kunne ikke sige afskrifter. Det var så fuldstændig fremmed, at der skulle et særligt sprog til at beskrive det. Mit blik gled videre. Dette var så langt udenfor min rækkevidde, at det hverken tiltalte eller interesserede mig. Jeg følte kun rædsel ved at se på denne karikatur af et menneske.

- Men mit vandrende blik standsede brat. Her var der ånder, bevingede ånder. Jeg blev så fascineret, at jeg næsten stødte ind i skærmen, da jeg gik tættere på i håb om at se mere. Det var et billede af en vidunderlig have, hvor vingede væsener tumlede sig. Både mænd og kvinder var menneskelige af skikkelse. De vævede et indviklet luftmønster i den gyldne himmel over deres have.

Stemmen brød ind i mine tanker. - Nå, du er fascineret. Dette er (et navn der ikke kan skrives), og de kan kun flyve, fordi de lever i en verden, hvor tyngdekraften er meget lille. De kan ikke forlade deres egen planet, fordi de er for skrøbelige. Alligevel besidder de en meget høj og uovertruffen intelligens. Men se nu på de andre skærme. Snart vil du se mere af din egen verdens historie.

Scenen foran mig skiftede. Skiftede med fuldt overlæg, havde jeg mistanke om, for at jeg skulle se det, man ønskede, jeg skulle se. Først rummets dybe violette farve, så bevægede en helt blå klode sig ind fra kanten, indtil den dækkede midten af skærmen. Billedet blev større,



indtil det fyldte hele udsynet. Det blev endnu større, og jeg havde igen den forfærdelige fornemmelse af at falde på hovedet ud. En meget foruroligende oplevelse. Under mig hoppede og dansede blå bølger. Verden vendte rundt. Vand, vand, vand alle steder, men en plet stak frem af de evindelige bølger. På hele kloden var der et plateau på størrelse med Lhasadalen. På det ragede mærkelige bygninger op på strandbredden. Menneskelige skikkelser plaskede på bredden med benene nede i vandet. Andre skikkelser sad på klipper i nærheden. Det hele var meget mystisk, og jeg kunne ikke forstå noget af det.

- Vores drivhus, sagde stemmen, - hvor vi opfostrer en ny races yngel.

## Niende kapitel

Dagen slæbte sig af sted, den ene triste time efter den anden. Den unge munk stirrede, som han havde stirret det meste af dagen mod den kløft i bjergkæden, der skjulte passet mellem Indien og Tibet. Pludselig udstødte han et glædeshyl, drejede om på hælen og fór ind i hulen.

- Ærværdige! råbte han, - de er begyndt at gå ned ad stien. Nu vil vi snart få mad. Uden at vente på svar drejede han omkring og fór udenfor. I Tibets klare kolde luft kan man se småbitte detaljer på store afstande, der er ingen luftforurening, der forhindrer én i at se klart. Op over klippekanten strømmede sorte pletter. Den unge mand smilede tilfreds. Mad! Snart ville der være byg og te.

Han løb hurtigt ned til søen og fyldte vandbeholderen, så det næsten plaskede ud over kanten. Langsomt og forsigtigt bar han den tilbage til hulen, så der ville være vand, når maden kom. Han skyndte sig igen ned ad skråningen for at samle de sidste grene fra det lynramte træ. Der var nu stablet en betydelig dyngede brænde op ved siden af det glødende bål. Den unge mand klatrede utålmodigt op ad klippen over hulen. Han skyggede med hånden for øjnene mod det stærke lys og stirrede ud og op. En lang række dyr bevægede sig væk fra søen. Heste, ikke yakokser. Indere, ikke tibetanere. Lammet stod den unge mand og tænkte på dette forfærdelige.

Langsomt og tungt kravlede han ned og gik igen ind i hulen. - Ærværdige, sagde han bedrøvet, - mændene er indere, de kommer ikke herhen, og vi har ingen mad.

- Det skal du ikke være ked af, sagde den gamle eremit trøstende, - for en tom mave gør hjernen klar. Vi skal nok klare os, men vi må have tålmodighed.

En idé slog pludselig ned; den unge mand. Han greb vand-beholderen og skyndte sig hen til klippen, hvor byggen var blevet spildt. Han sank forsigtigt ned på knæ og kradsede i sand-jorden. Her var byg - og sand. Sand synker i vand, tænkt han, men byg flyder ovenpå. Han lod forsigtigt den ene håndfuld jord efter den anden falde ned i vandbeholderen og slog på siden af den. Sandet sank, og byggen flød ovenpå. Små, klumper af te-mursten flød også ovenpå.

Ind imellem skummede han byg og teklumper af vandoverfladen og puttede det ned i sin skål. Han måtte snart have den gamle eremits skål også, og til sidst, da skyggerne igen krøb hen over landskabet, var begge skålene fulde. Den unge munk rejste sig træt, hankede op i den sand- og vandfyldte vandbeholder og gik ned til søen.

Nattens fugle var ved at vågne, og fuldmånen kiggede op over bjergene, medens han skurede dåsen og fyldte den med vand. Han vaskede træt sine knæ for det sand og byg, der sad næsten inde i huden, før han igen løftede op i dåsen og gik tilbage til hulen. Med et resigneret bump placerede han vandbeholderen midt i bålet og sad utålmodigt og ventede på, at vandet skulle koge. Endelig steg det første fine dampslør op og blandede sig med bålet

røg. Den unge munk rejste sig og hentede de to skåle med byg og te - og en hel del jord. Forsigtigt lod han det hele falde ned i vandet.



Snart efter steg dampen op igen, og så boblede vandet energisk og satte den brune blanding i bevægelse. Med et stykke flad bark skummede den unge munk det værste skidt af. Ude af stand til at vente længere stak han en gren ind under håndtaget og løftede den af ilden. Først dyppede han eremittens skål ned i dåsen og øste en stor portion op af det havregrødsagtige indhold. Medens han tørrede sine fingre i den allerede snavsede kutte, skyndte

han sig hen til den gamle mand med den uventede og noget ulækre aftensmad. Så gik han tilbage efter sin egen mad. Det var spiseligt - lige netop.

Sultens smerter var kun lige dulmet, da de lagde sig ned på den hårde sandjord for at få endnu en nats søvn. Uden for hulen steg månen højt op på himmelen og sejlede majestætisk ned bag den fjerne bjergkæde. Nattens væsener begyndte deres retmæssige gerninger, og nattevinden raslede stille mellem de forkrøblede træers tynde grene. I fjerntliggende lamaklostre vågede natopsynsmændene uophørligt, medens de berygtede sad i byens små gader og regnede ud, hvordan de kunne narre deres mere tillidsfulde fæller.

*Det var en trist morgen. Resterne af den klumpede byg og temassen var kun et ringe måltid, men som det eneste næringsmiddel måtte det bare tvinges ned. Da morgenlyset blev stærkere, og det kun halvtørre brænde(veden) spruttede hyger af gnister ud på det nyligt genoplivede bål, sagde den gamle eremit. - Lad os gå videre med at bibringe dig viden. Det vil måske kunne hjælpe os til at glemme vores sult. Sammen gik den gamle og den unge mand ind i hulen og satte sig i deres vante stillinger.*

\*

Jeg drev lidt omkring, sagde eremitten, - som en uvirksom mands tanker, uden styring, uden formål. Svingede og for fra den ene skærm til den anden, som jeg nu fandt det for godt. Så trængte stemmen sig på igen: - Vi må fortælle dig mere. Medens stemmen talte, mærkede jeg, at jeg blev drejet rundt og styret hen til de skærme, jeg først havde studeret. Nu var de aktive igen. På den ene skærm var det afbilledet, som vi nu kender som Solsystemet.

Stemmen fortsatte: - I århundreder blev der holdt meget omhyggeligt opsyn med det for det tilfældes skyld, at der skulle være strålefare i det nye system, der var ved at blive skabt. Millioner af år gik, men i et univers' liv er en million år det samme som nogle minutter i et menneskeliv. Til sidst drog en anden ekspedition ud fra denne vort Riges centrum, udstyret med det mest moderne apparatur, som skulle bruges til at fastlægge planlægningen af de nye verdener, vi skulle sætte yngel ud på. Stemmen sagde ikke mere, og jeg kiggede igen på skærmene.

Stjernerne blinkede kolde og fjerne i rummets fantastiske afstande. De skinnede skarpt med flere farver end en regnbue har. Billedet blev større og større, indtil en klode, som nærmest lignede en skykugle, kom til syne. Urolige skyer, der igen og igen blev flænget af de flygteligste lyn. - Det er ikke muligt at foretage en virkelig analyse af en fjern verden ved undersøgelser foretaget langtfra, sagde stemmen. - På et tidspunkt troede vi noget andet, men erfaringen har lært os, at vi tog fejl. Nu har vi i millioner af år sendt ekspeditioner ud. - Se!

Universet blev fejlet til side, som man trækker et gardin til side. Jeg så igen en slette, der strakte sig i det uendelige. Bygningerne var anderledes, nu var de lave og lange. Det store fartøj, der stod parat, var også anderledes. Dette fartøj var næsten som to tallerkener; den underste halvdel stod, som en tallerken skal stå, medens den øverste halvdel hvilede omvendt på den underste. Det skinnede lige så strålende som fuldmånen. Der var hundreder af huller med glas bagved hele vejen rundt om. Allerøverst oppe var der en kuppelformet genstand, der var næsten femten meter i diameter. Fartøjets gigantiske diameter gjorde de arbejdende forsyningsmaskiner nedenunder det til små dværge.

Mænd og kvinder ventede i grupper, alle i mærkelige uniformer, alle med nogle kasser ved fødderne. Samtalen så ud til at være munter, de var i godt humør. Mere pyntede individer spankulerede utilnærmelige frem og tilbage, som om de spekulerede på en verdens skæbne - og det kan de jo også godt have gjort. Et pludseligt signal fik dem alle sammen til at bøje sig hurtigt ned, gribe deres bagage og fare hen til det ventende fartøj. Metaldøre lukkede sig som et øjes iris tæt i bag dem.

Langsomt steg den kæmpemæssige metalindretning nogle hundrede meter op i luften. Den hang der et øjeblik og forsvandt så bare! - uden at efterlade noget spor af nogen art eller noget andet, der kunne vise, at den havde eksisteret. Stemmen sagde: - Det bevæger sig med en fart, der er uendelig meget større end lysets. Det er en verden i sig selv, og når man befinder sig ombord på disse skibe, er man fuldkommen uberørt af påvirkninger udefra. Der er ingen fornemmelse af fart, ingen fornemmelse af at falde, selv ikke ved de skarpeste sving. Rummet, fortsatte stemmen, - er ikke et tomrum, som I Jordboere tror. Rummet er et område med reduceret massefylde. Der er en atmosfære af brintmolekyler (hydrogen-). De enkelte molekyler er godt nok flere hundrede kilometer fra hinanden, men med den fart vore fartøjer skyder, forekommer atmosfæren næsten lige så tæt som havet. Man hører molekylerne skrabe ned langs skibssiden, og vi måtte træffe specielle foranstaltninger for at overvinde problemet med opvarmningen ved den molekylære friktion.

- Men se...

- På en tilstødende skærm farer det tallerkenformede fartøj afsted og efterlod et næsten usynligt spor af blå lys. Farten var så høj, at stjernerne, da billedet bevægede sig for at holde skibet i centrum, så ud som sammenhængende lysstreger. Stemmen mumlede: - Vi vil udelade disse unødige rejsesekvenser og holde os til ting, der betyder noget. Se på den anden skærm! - Det gjorde jeg og så fartøjet, der nu bevægede sig meget langsommere, kredse rundt om Solen, vores sol. - Men en sol, der var meget forskellig fra, hvad den er nu. Den var større og klarere, og store flammer stod ud fra den. Skibet kredsede rundt, først rundt om den ene klode, og så den anden.

- Til sidst kom den tæt på den klode, jeg på en eller anden måde vidste var Jorden. Den rullede rundt fuldkommen indhyllet i skyer nedenunder skibet. Det kredsede flere gange rundt og satte så farten yderligere ned. Billedet skiftede, og jeg fik det indre at se. En lille gruppe mænd og kvinder gik ned ad en lang metalkorridor. For enden drejede de ind i et aflukke, hvor der holdt små kopier af det store fartøj. Mænd og kvinder gik op ad en rampe og ind i et af disse mindre skibe. Alle andre forlod området. Bag en gennemsigtig væg stod en mand og så til med hænderne på mærkeligt farvede knapper og blinkende lys foran sig. Et lys skinnede grønt, og manden trykkede på flere knapper samtidigt.

- En del af gulvet trak sig væk under det lille skib og åbnede sig som irissen i et øje. Skibet faldt ud i rummet. Det gled længere og længere ned, indtil vi ikke kunne se det mere inde i de skyer, der omgav Jorden. Så skiftede billedet foran mig igen, og jeg så ud fra det lille fartøj. Her var der hvirvlende, bølgede skyer, der først så ud som uigennemtrængelige barrierer, men som smeltede væk, når rumskibet rørte ved dem. Vi gik ned, ned gennem kilometervis af

skyer, indtil vi kom ud i et trist, dystert dagslys. Et gråt hav bølgede op og ned og syntes at smelte sammen med de grå skyer i det fjerne, skyerne afspejlede et svagt rødt skær fra en ukendt kilde.

- Skibet fladede ud og fløj mellem skyerne og havet. Kilometer efter kilometer af endeløst bølgende hav passerede. Ude i horisonten kom en mørk masse til syne. En mørk masse, der af og til gennemboredes af flammer. Skibet fløj videre. Kort efter tårnede et stort bjergagtigt landskab sig op under os. Kæmpemæssige vulkaner rakte deres uhyggelige spidser op mod skyerne. Vældige flammer skød op, og den smeltende lava rullede ned ad bjergsiderne for at vælte ud i havet med et hvæsende brøl. Skønt det havde været en grå masse set langtfra, havde det en mørk rød farve tæt ved land.

Skibet bevægede sig videre og fløj rundt om kloden et par gange. Der var kun en mægtig landmasse omgivet af det bølgende hav, der, når man kom længere ned, så ud, som om det dampede.



- Til sidst steg skibet op, kom ud i rummet og vendte tilbage til moderskibet. Billedet på skærmen blev langsomt udvisket, da fartøjet igen satte kursen tilbage til Centralriget.

- Stemmen, der nu var så vant til at tale i min hjerne, bemærkede: - Nej. Jeg taler ikke til dig alene, Jeg henvender mig også til dem, der deltager i dette eksperiment. Fordi du er så modtagelig, kan du høre alle mine bemærkninger ved det, vi kalder akustisk feedback. Men hør nu her. - Det gælder også dig!

Den anden ekspedition vendte tilbage til - her var der et navn, men det er mig ikke muligt at udtale det, så jeg vil omskrive det og sige "vort rige". Videnskabsmænd studerede de rapporter, besætningen afleverede. *Der blev foretaget vurderinger af det sandsynlige antal århundreder, der ville gå, før kloden var egnet til at modtage levende væsener. Biologer og arvelighedsforskere arbejdede sammen med at udforme planer for den bedste type væsener, man skulle frembringe. Når en ny verden skal befolkes, og når den verden kommer fra en nova, skal der først bruges tunge dyrearter og tæt beplantning. Al jord består af smuldret klippe med lavastøv og visse sporelementer. En sådan jordbund vil kun kunne nære planter, der kræver meget lidt. Så rådner disse planter, og dyrene dør, rådner og blandes med*

klippestøvet. I løbet af tusind år dannes der "jord". Efter-hånden som jorden bliver mere og mere forskellig fra klippegrunden; kan finere plante-typer gro der. Med tiden bliver jordbunden - på en hvilken som helst planet - ***i virkeligheden dannet af cellerne fra rådne planter og dyr, og deres affaldsprodukter.***

- Jeg havde det indtryk, at den, der var indehaveren af stemmen, gjorde en pause og så ud over sine tilhørere. Så fortsatte han: - Atmosfæren på en ny planet kan mennesker ikke ånde i. Dunsterne fra de virksomme vulkaner indeholder svovl og mange giftige og dødbringende luftarter. En passende vegetation vil klare dette ved at absorbere giftstofferne og give den tilbage til jordbunden, som uskadelige mineraler. Vegetationen vil opsuge de giftige dunster og omdanne dem til ilt (oksygen) og brint (hydrogen), som menneskelige væsener behøver.

**Videnskabsmænd fra mange grene arbejdede derfor sammen i mange århundreder med at forberede de første, der skulle sættes ud.** Disse væsener blev så anbragt på en klode i nærheden, der havde de samme livsbetingelser, så de kunne vokse op, og vi kunne være sikre på, at de var fuldkommen tilfredse. Hvis det var nødvendigt, kunne de så blive tillempet forholdene.

I meget lang tid blev det nye planetsystem overladt til sig selv, medens vinden og bølgerne bort-eroderede de spidse bjergtinder. I millioner af år fejede stormene hen over klippelandet. Klippestøv kom ned fra høje tinder, tunge sten faldt og rullede ned under stormene og malede klippestøvet finere. Bølger af gigantisk størrelse slog vildt mod landet, brækkede fremspring af, slog dem sammen og reducerede dem til mindre og mindre stykker. Lavaen, der flød hvidglødende ud i vandene, dampede og skummede og splittedes i millioner af partikler og blev havets sand. Bølgerne slyngede sandet tilbage op på land, og den stadige skuren sled bjergene ned fra deres kilometerhøjde.

Endeløse Jordårhundreder gik. Den brændende sol brændte ikke så stærkt mere. Flammende stykker blev ikke længere udspyt og opslugt, og antændte ikke længere det omkringliggende land. Nu brændte solen temmelig, regelmæssigt. Kloder i nærheden kølede også af. De fik faste baner. Nu og da stødte små klippeblokke sammen med andre; og det hele drønedes ind i Solen og forøgede midlertidigt Solens brand. Men systemet var ved at falde til ro. **Den klode, der hedder Jorden var ved at være parat til at modtage det første liv.**

**- På hovedbasen var et kæmpemæssigt fartøj ved at blive gjort klar til en rejse til Jorden, og medlemmerne af det, der skulle blive Den Tredje Ekspedition, blev trænet i alt, hvad der havde med deres kommende opgave at gøre.** Mænd og kvinder blev udvalgt på grundlag af forenelighed og mangel på neuroser. Hvert rumskib er en lille uafhængig verden, hvor luften fremstilles af planter, og hvor man får vand af den ekstra luft og brint - det billigste i hele universet. Instrumenter blev lastet, almindelige forsyninger, den nye yngel blev forsigtigt frosset ned parat til at blive genoplivet på det fastlagte tidspunkt. Efter lang tid, for der var intet hastværk, var Den Tredje Ekspedition rede.

- Jeg så fartøjet glide gennem centraluniverset, igennem endnu et og komme ind i det, i hvis yderste del Jorden lå. Der var mange kloder, der kredsede rundt om den klare sol. Disse blev overset, al opmærksomhed blev rettet mod denne ene planet. Det store fartøj satte farten ned og svingede ind i en bane, så det hele tiden var stationært i forhold til et bestemt punkt på Jorden. Ombord på skibet blev et lille fartøj gjort rede. Seks mænd og kvinder steg ind i det, og igen kom der en åbning til syne i bunden af moderskibet, og det lille undersøgelsesfartøj faldt ud igennem den. Jeg iagttog det igen, medens det faldt ned gennem det tykke skylag og kom ud nogle kilometer over vandoverfladen. Det bevægede sig horisontalt og kom snart til stedet, hvor klippeområdet stak op over vandet.

Skønt de vulkanske udbrud stadig var voldsomme, var de mindre hyppige end tidligere. Bygerne af klippestykker var ikke så omfattende. Forsigtigt, meget forsigtigt sank det lille skib længere og længere ned. Skarpe øjne studerede overfladen nøje for at finde den bedst egnede landingsplads, og da der til sidst blev taget en bestemmelse, landede det. Medens det

hvilede her på den hårde overflade, foretog besætningen noget, der lignede rutineundersøgelser. Da de var tilfredse, tog fire besætningsmedlemmer mærkeligt tøj på, der dækkede dem fra halsen og ned til fødderne. Hver af dem havde en rund, gennemsigtig kugle ned over hovedet. På en eller anden måde var den forbundet med halsstykket i den dragt, de allerede havde taget på.

- De tog alle sammen en æske og gik ind i et lille rum. Døren blev omhyggeligt lukket og låst efter dem. Et lys glødede over en anden dør. Den sorte viser på en rund skive begyndte at bevæge sig og standsede over et "O", det røde lys blev grønt, og den yderste dør svingede op. En mærkelig metalstige raslede, som om den var blevet levende, hen over gulvet og strakte sig ned til jorden, fem meter nede. En mand gik forsigtigt ned ad stigen og trampede rundt, da han nåede overfladen. Ud af kassen tog han en lang stang, som han stødte ned i jorden. Han bøjede sig ned og undersøgte omhyggeligt de mærker, stangen havde lavet på overfladen, og gjorde så, idet han rejste sig op, tegn til de andre, at de skulle komme ud til ham.

- Den lille gruppe gik omkring, tilsyneladende på må og få, og gjorde ting, som jeg ikke kunne forstå. Hvis jeg ikke havde vidst, at dette var intelligente voksne, ville jeg have troet, at de var børn, der legede. Nogle tog små sten op og puffede dem i en pose. Nogle slog på undergrunden med en hammer, eller stak noget, der lignede metalstænger, ned i den. Der var også en, en kvinde, som jeg så gå omkring, medens hun viftede med små stykker klæbrigt glas og så hurtigt puttede dem ned i flasker. Alle disse ting var heit uforståelige for mig. Til sidst vendte de tilbage til deres fartøj og gik ind i det første rum. De stod stille som kvæg på en markedsplads, medens noget mærkeligt lys skinnede og ramte hver lille del af dem. Et lys skinnede grønt, og de andre farvede lys blev slukket. Gruppen tog deres beskyttelsesdragter af og gik ind i skibets indre.

- Snart efter var der hektisk virksomhed. Kvinden med de klæbrige glasstykker for hen og lagde dem på en metalindretning. Så anbragte hun ansigtet over dem og så gennem to rør. Hun drejede på håndtag og kom alt imens med bemærkninger til de andre. Manden med småstenene hældte dem ned i en maskine, som begyndte at summe højt. Så udstødte den pludselig småstenene, som var blevet reduceret til et meget fint pulver. Der blev taget mange prøver. Der blev ført mange samtaler med moderskibet.

- Andre fartøjer kom til syne, medens det første lettede og vendte tilbage til det store fartøj. De, der blev tilbage, kredsede rundt om hele verden, og ud af dem faldt ting, som landede på jorden, og andre, af en anden type, landede i havet. Tilfredse med deres arbejde samledes de små fartøjer, steg så i en række op og forlod Jordens atmosfære. En for én kom de igen ind i moderskibet, og da det sidste var inde, fløj det store fartøj hurtigt væk fra den bane og til andre kloder i det system. - Det var sådan det gik til, at Jorden blev taget i besiddelse for mange, mange år siden.

- Der gik mange århundreder på Jorden. Sammenlignet med den tid, det tager for et skib at rejse gennem rummet, var det kun uger, for de to tider er forskellige på en måde, der er vanskelig at fatte. Men sådan er det. Der gik mange århundreder, strid, grov vegetation voksede godt på land og under vandet. Mægtige bregner strakte sig mod himmelen med umådeligt tykke blade, der opsugede de giftige gasser og afgav ilt(oksygen) om dagen og - om natten - brint (hydrogen) Til sidst kom en rum-ark ned gennem skyerne og landede på den sandede jord. Store luger blev åbnet og ud af det kilometerlange fartøj trampede mareridt-agtige væsener, så tunge og store, at jordbunden rystede under deres skridt. Forfærdelige væsener baskede tungt op i luften på knirkende lædervinger.

Den store ark - den første af mange, der skulle komme gennem tiderne - lettede og gled stille ud over havet. I bestemte områder landede arken på havoverfladen, og mærkelige væsener baskede ud i de dybe oceaner. Det vældige fartøj lettede og forsvandt ud til rummets fjerneste egne. På Jorden levede og kæmpede de utrolige væsener, formerede sig og døde.

Atmosfæren ændrede sig. Beplantningen og løvet ændrede sig, og væsnerne udviklede sig. Evigheder gik, og fra de vise mænds observatorium universer derfra, blev der holdt øje med det.

Jorden slingrede i sin bane, der var ved at udvikle sig en farlig afvigelse. Fra det inderste af Centralriget kom der et specielt skib. Videnskabsmændene bestemte, at én landmasse ikke var tilstrækkelig til at forhindre bølgerne i at oversvømme Jorden og slå den ud af balance. Fra det store fartøj, der svævede flere kilometer over havoverfladen, skød en tynd lysstråle ud. Jordens blotlagte fastland rystede, revnede og gik i mindre stykker. Der fandt voldsomme jordrustelser sted, og landmasserne drev fra hinanden og dannede beskyttelsesværn. Mod dem slog havet, som nu var delt op, forgæves. Jorden kom ind i en stabil bane.

Millioner af år slæbte sig af sted. Der nærmede sig atter en ekspedition fra Centralriget. Denne gang bragte den de første menneskelige væsener til kloden. Mærkelige violette skabninger blev læsset af, kvinderne havde otte bryster, og mænd og kvinder havde hovedet siddende direkte på skuldrene, så hele kroppen skulle drejes, hvis de skulle se noget til den ene side. Benene var korte og armene lange, de nåede ned under knæene. De kendte ikke noget til ild eller våben, og alligevel stredes (sloss) de hele tiden. De levede i huler og oppe i kæmpestore træer. Deres føde var bær, græs og de insekter, der kravlede på jorden. Men jagttagerne var ikke tilfredse, for det var skabninger uden hjerne, som ikke kunne klare sig selv og ikke viste nogen tegn på udvikling.

-Nu var der til stadighed fartøjer fra Centralriget på patruljetjeneste gennem det univers, der indeholdt solsystemet. Der var også andre kloder i det, der var under udvikling. En anden planet udviklede sig meget hurtigere end Jorden. Et patruljeskib blev sendt af sted til Jorden, hvor det landede. Et par violette indfødte blev fanget og under-søgt, og det blev bestemt, at hele racen skulle udryddes, ligesom en gartner udrydder ukrudt. En pest faldt over Jorden, og alle de menneskelignende væsener blev dræbt.

-Stemmen brød ind og sagde: *I de år, der vil komme, vil dit eget jordfolk bruge dette system til at fjerne en kaninplage med, men dit folk vil bruge en sygdom, som får kaninerne til at dø en smertefuld død. Vi gør det uden smerter.*

-Ned fra skyerne kom der nu en anden ark, der bragte nogle andre dyr og nogle andre menneskelige væsener. De blev fordelt over det hele. Der var valgt forskellige typer og måske forskellige farver, der passede til livsbetingelserne i det område. Jorden brølede og rumlede stadigvæk. Vulkaner udstødte flammer og røg, og smeltet lava strømmede ned ad bjergsiderne. Havene kølede af, og deres livsformer var ved at ændre sig for at kunne tilpasse sig de nye livsbetingelser. Ved de to poler var havene kolde, og den første is på Jorden var ved at dannes.

Tidsaldrene gik. Jordens atmosfære ændrede sig. Gigantiske bregneagtige vækster veg for almindelige træer. Livsformerne stabiliseredes. En stor civilisation blomstrede. Jordens Gartnere fløj rundt og besøgte den ene by efter den anden. Men nogle blev for familiære med deres menneskelige myndlinge eller især med kvinderne. En ond præst af den menneskelige race overtalte en smuk kvinde til at forføre en af gartnerne og lokke ham til at afsløre forbudte hemmeligheder. Snart var kvinden i besiddelse af visse våben, som manden skulle passe på. Inden der var gået en time, havde præsten dem.

- Ved forræderi fremstillede visse medlemmer af præstekasten atomvåben, idet de brugte det stjålne som mønster. Der blev lavet et komplot, nogle af gartnerne blev inviteret til højtideligheder og taksigelsesfest i et tempel. Her på dette hellige område blev gartnerne forgiven. Deres udstyr blev stjålet. Der blev foretaget et stort angreb mod de andre gartnere. Under kampen blev atommilien i et rumskib, der stod på jorden, sprængt i luften af en præst. Hele kloden rystede. Det store kontinent Atlantis sank ned i havet. I fjerne lande fik tornadoer bjerge til at revne og rev mennesker i stykker. Store bølger stormede ind fra havene, og

kloden blev næsten ødelagt for mennesker. - Øde, bortset fra nogle få, der klynkende af rædsel krøb sammen i nogle fjerne huler.

- I mange år rystede og skælvede Jorden på grund af atomekspllosionens virkninger. I mange år kom der ikke nogen gartnere for at inspicere. Strålingen var stærk, og de skræmte rester af menneskeheden fødte afkom med mutationer. Plantelivet blev berørt, og atmosfæren blev uren. Solen var formørket af truende røde skyer. Lang tid efter bestemte de vise mænd, at der skulle sendes endnu en ekspedition til Jorden med ny yngel til deres vanhelligede "have". Den store ark med mennesker, dyr og planter drog af sted gennem det uendelige rum.--

*(så tilbage til den ytre omstændighed der den blinde gamle mann satt sammen med unge Lobsang og fortalte denne utrolige historie og noe skjedde med ham;)*

\*

- Den gamle eremit faldt om med et gisp. Den unge munk sprang chokeret i vejret og skyndte sig hen til den faldne mand. Den lille flaske med de værdifulde dråber var ved hånden; og snart lå den gamle mand på siden og åndede normalt. - Du må have mad, Ærværdige, udbrød den unge mand, - jeg sætter noget vand ved siden af dig, og så vil jeg klatre op til eneboerhulen for at få noget byg og te. Jeg vil skynde mig afsted. Den gamle eremit nikkede svagt og slappede af da den unge munk stillede en skål vand ved siden af ham og anbragte den fulde vandbeholder indenfor række vidde. - Jeg kravler op ad klippesiden, sagde han, da han skyndte sig ud af hulen.

Solen stod højt på himlen, da den unge munk vågnede op med smerter over det hele. Stive lemmer, trætte muskler og sulten! Medens han mumlede forbudte ord for sig selv, kom han langsomt på benene, greb den tomme vandbeholder og slingrede ud af hulen. Ilden var blevet til behagelige røde gløder. Han smed hastigt et par kviste på og lagde nogle større grene ovenpå. Bedrøvet kiggede han på den hastigt svindende brænde(ved)-forsyning. Dystert tænkte han på vanskelighederne ved at få nye forsyninger, som skulle hentes længere og længere væk. Da han så op på klippefladen, gøs han uvilkårligt, da han tænkte på sin natlige klatretur. Så - ned til søen efter vand.--

- Vi må tale længe i dag, sagde den gamle eremit, da de havde afsluttet deres tarvelige morgenmåltid, - for jeg føler, at De himmelske Enge råber, at jeg skal skynde mig. Der er grænser for, hvor meget kødet kan holde til, og jeg har haft en meget længere levetid end et menneske normalt får tildelt.

Den unge mand så bedrøvet ud. Han havde fået stor respekt og nærede en dyb kærlighed til den gamle mand og sad og tænkte på, at han havde lidt alt for meget. -Jeg er rede, når du er, Ærværdige, sagde han, - lad mig bare lige fylde din skål med vand først. Han rejste sig op, skyllede skålen og fyldte den igen med frisk vand.

\*

Den gamle mand begyndte: - Arken kom til syne på skærmen foran mig, kæmpemæssig og tung. Et fartøj, der kunne omslutte Potala, hele Lhasa med både Sera og Drepung lamaklostrene. Den fyldte så meget, at menneskene, der strømmede ud af den, i sammenligning var som myrer, der arbejder i sandet. De virkede alle fortunlede, bedøvede; sandsynligvis for at de ikke skulle slås. Mænd med mærkelige ting på skuldrene fløj omkring som fugle, holdt sammen på mennesker og dyr ved at stikke til dem med metal-stænger.

Fartøjet fløj rundt om Jorden, landede mange steder for at landsætte dyr af forskellig slags. Mennesker, der var hvide, nogle, der var sorte, og nogle, der var gule. Små mennesker, store mennesker. Mennesker med sort hår og nogle med hvidt hår. Dyr med striber, dyr med lange halse, nogen uden halse. Aldrig havde jeg vidst; at der kunne være så mange forskellige farver; størrelser og typer levende væsener. Nogle af havvæsenerne var så kæmpestore, at jeg



i et stykke tid ikke kunne fatte, hvordan de kunne bevæge sig, og alligevel så de i havet lige så smidige ud som fiskene i vores søer.

Til stadighed fløj de små fartøjer gennem luften, hvori der var mennesker, der holdt øje med Jordens nye beboere. På deres strejftog spredte de de store hjorder og sikrede sig, at mennesker og dyr blev spredt over hele kloden. Århundreder gik, og mennesket var igen ikke i stand til at tænde et bål eller bare hugge primitive redskaber til af sten. De vise mænd holdt konferencer og bestemte, at "besætningen" måtte forbedres ved at indføre nogle menneskelige væsener, der var mere intelligente, der vidste, hvordan man kunne tænde ild og arbejde med flint. Således gik århundrederne, medens Jordens gartnere indførte friske levedygtige arter for at forbedre den menneskelige besætning. Gradvist avancerede menneskeheden fra flintetilhugnings-stadiet til bålændingsniveauet. Efterhånden blev der bygget huse og skabt byer. Hele tiden gik gartnerne rundt mellem menneskevæsenerne, og menneskene betragtede dem som guder på Jorden.

Stemmen brød ind og sagde: - Det tjener ikke noget formål at fortælle om de endeløse plager, der ramte den nye koloni, Jorden. Jeg vil fortælle dig hovedpunkterne, for at du selv kan lære noget. Medens jeg taler, vil vi foran os have billeder, der passer til i tid, så du også kan se det vigtigste.

Centralriget var stort, men der kom et voldeligt folkeslag fra et andet univers (kan være oversætterfeil? - at det menes "galakse eller alt.solsystem"?) - som prøvede at vriste vore besiddelser fra os. Disse skabninger var menneskelignende og *de havde horn stikkende ud fra tindingerne*. De havde også hale. Disse mennesker havde en uovertruffen krigerisk natur. Krig var deres fornøjelse såvel som deres arbejde. I sorte skibe strømmede de ind over dette univers og lagde de verdener øde, vi lige havde sat yngel ud på. I rummet fandt kampe sted, der næsten havde karakter af Naturkatastrofer. Kloder blev lagt øde. Kloder eksploderede i flammende, rygende klumper og resterne af dem falder selv i dag op på rumvejene som asteroiderne. Tidligere frugtbare kloder fik deres atmosfære fuldkommen ødelagt, og alt det liv, der fandtes der, forsvandt. En klode strejffede en anden og sendte den ind i Jorden. Jorden vibrerede og rystede og blev skubbet ud i en anden bane, der gjorde jorddagen længere.

Ved dette, der næsten var en kollision, sprang kraftige elektriske udladninger ud fra de to kloder. Himlen flammede på ny. Mange af jordmenneskene omkom. Store flodbølger fejede ind over verdens overflade, og barmhjertige, medlidende gartnere fløj hastigt rundt i deres arker og prøvede at få mennesker og dyr ombord, for at de kunne blive transporteret til højereliggende områder og i sikkerhed. Senere, sagde stemmen, - ville dette være oprindelsen og årsagen til, at der opstod ukorrekte legender i alle Jordens lande. Men slaget blev vundet i rummet. Centralrigets styrker slog de onde angribere og tog mange af dem til fange.

Angribernes fyrste - prins Satan - bad for sit liv og sagde, at han havde meget, han kunne lære menneskene i Centralriget. Han sagde også, at han altid ville arbejde for almenvællet. Hans og nogle af hans øverstkommanderendes liv blev sparet. Efter et stykke tid i fangenskab gav han udtryk for sin iver efter at være med til at genopbygge det solsystem, han havde vanhelliget. Da Centralrigets admiraler og generaler var gode mennesker, kunne de ikke forestille sig, at der var forræderi og onde hensigter i andre. De tog imod tilbudet og gav prins Satan og hans officerer opgaver under opsyn af mænd fra Centralriget.

- På Jorden var de indfødte blevet vanvittige af de oplevelser, de havde været igennem. De var blevet decimeret af oversvømmelsen og af flammerne fra himlen. Friske stammer blev overført fra nogle af de Fjernestliggende planeter, hvor nogle mennesker havde overlevet. Landmasserne var nu anderledes, havene var anderledes. Nu var der et varmt bælte ved Ækvator, og der dannede sig et tykt islag i polarområderne. Efter den store ændring, der var sket i Jordens bane, havde klimaet ændret sig. Isbjerge brækkede af de store ismasser og flød rundt i havene. Kæmpestore dyr døde i den pludselige kulde. Skove visnede, da deres livsbetingelser ændrede sig så drastisk.

- Meget langsomt stabiliserede forholdene sig. Mennesket begyndte endnu en gang at opbygge en civilisation. Men mennesket var nu meget krigerisk og forfulgte alle dem, der var svagere. Rutinemæssigt indførte gartnerne nye arter, så grundstammen kunne blive forbedret. Menneskets udvikling skred fremad, og en bedre type vandt langsomt frem; men gartnerne var ikke tilfredse. Det blev bestemt, at flere gartnere skulle leve på Jorden. Gartnere og deres familier. Som de bedste steder brugte man bjergtoppe eller højtliggende steder som baser. En mand og en kvinde fløj ned over et østligt land i deres rumskib og oprettede deres base på en smuk bjergskrånning. Izanagi og Izanami blev den japanske races beskyttere og grundlæggere; og - Stemmen lød bedrøvet og gnaven på samme tid - endnu engang blev der spundet forkerte legender. Fordi disse to, Izanagi og Izanami, kom i retning fra Solen, troede de indfødte, at det var solguden og solgudinden, der kom for at leve blandt dem.

På skærmen foran mig så jeg den blodrøde sol på himlen. Det var lige som om der kom et skinnende fartøj ned fra den. Det var farvet rødt af skæret fra den nedadgående sols stråler. Skibet kom længere ned, hang et øjeblik stille og kredsede så langsomt ned. Medens skæret fra aftensolens stråler sås på den snedækkede bjergtop, landede skibet til sidst på et plant område på bjergskrånningen. De sidste solstråler skinnede lige på manden og kvinden, da de kom ud for at se sig omkring og gik ind igen. De gulhudede indfødte lå næsegrus foran skibet, skræmt af det strålende syn, og ventede i respektfuld tavshed, men forsvandt så efterhånden i nattens mørke.

- Billedet skiftede, og jeg så et andet bjerg i et fjernt land. Hvor, vidste jeg ikke, men jeg skulle snart efter få det at vide. Der kom rumskibe ned fra himlen. De kredsede rundt og landede så i en regelmæssig formation og dækkede næsten en bjergskrånning. - Olympens guder! sagde stemmen sarkastisk. - De såkaldte guder, som bragte mange trængsler og prøvelser til denne unge verden. Disse mennesker med den tidligere prins Satan blandt sig kom for at slå sig ned på Jorden. Men Centralrigets midtpunkt var langt borte. Kedsomhed og Satans tilskyndelser førte disse unge mennesker på afveje, som havde fået denne opgave på Jorden, for at de skulle få mere erfaring.

Zeus, Apollo, Theseus, Afrodite, Cadmus døtre og mange andre, udgjorde denne besætning. Budbringeren Mercur hastede fra det ene fartøj til det andet med meddelelser - sladder og skandaler. Mænd blev overvældet af begær efter andre mænds hustruer. Kvinderne begyndte at prøve på at fange de mænd, de begærede. Over himlen gik der en sindssyg jagt i lynhurtige fartøjer, når kvinder jagede mænd, eller mænd jagede bortløbne hustruer. Og de uskyldige indfødte, som så disse seksuelle krumspring hos de mennesker som de regnede for guder, troede, at det var den måde, de skulle leve på. Således begyndte der en udsvævelsernes tid, hvor man lod hånt om al anstændighed og skam.

- Forskellige snedige indfødte, der var mere kvikke end gennemsnittet, sagde at de var præster og foregav at være gudernes stemme. "Guderne" havde for travlt med deres orgier til overhovedet at få noget at vide om det. Men disse orgier førte til andre udskejelser, førte til så mange mord, at oplysningerne til sidst ad omveje nåede Centralriget.

Men de indfødte præster, der lod som om de var gudernes stedfortrædere, skrev alt det der skete ned og ændrede på det, så de kunne forøge deres egen magt. Sådan har det altid været i verdenshistorien, at nogle indfødte ikke har nedskrevet det, der virkelig skete, men det der ville forøge deres egen magt og prestige. De fleste legender er ikke engang en tilnærmelse til det, der virkelig fandt sted.

- Jeg blev flyttet over til en anden skærm. Her var der en anden knippe gartnere eller "guder". Horus, Osirjus, Annubis, Isis og mange andre. Her fandt der også orgier sted. Her var der også en af Satans tidligere løjtnanter, der prøvede at sabotere alle anstrengelser for at gøre noget godt for denne lille verden. Her var der også de uundgåelige præster, der skrev deres endeløse og unøjagtige legender. Der var nogle, som havde indsmigret sig og fået gudernes fortrolighed og på den måde var kommet i besiddelse af viden, som normalt var tabu for de

indfødte for deres egen skyld. Disse indfødte dannede en hemmelig gruppe, der planlagde at stjæle mere af den forbudte viden og tilrane sig den magt, gartnerne havde. Men stemmen blev ved med at tale: - Vi havde meget besvær med nogle af disse indfødte og måtte indføre visse begrænsende foranstaltninger. Nogle af præsterne, som havde stjålet udstyr fra gartnerne, kunne ikke beherske det, og de slap mange plager løs over Jorden. Masser af mennesker døde. Afgrøderne blev også ramt.

- Men visse af gartnerne under prins Satans styrelse havde oprettet en syndens hovedstad i byerne Sodoma og Gomorrah. Byer, hvor enhver form for perversion, depravation og last blev regnet for en dyd. Centralrigets Herre advarede Satan meget alvorligt og opfordrede ham til at holde op og tage bort, men han afviste ham hånligt. Nogle af de bedste indbyggere i Sodoma og Gomorrah blev rådet til at tage bort, og så drog et fartøj på et bestemt tidspunkt afsted gennem luften og lod en lille "pakke" falde. Byerne blev udslettet af flammerne. Store paddehatteskyer steg op mod den flimrende himmel, og på Jorden var der ikke andet end ødelæggelse, stendynger, smeltede klipper og en utrolig mængde sammenstyrtede og rådne huse. Om natten lå der et sygeligt violet skær over området. Meget få undslap katastrofen.

- Efter denne gavnlige advarsel blev det bestemt, at alle gartnere skulle fjernes fra Jordens overflade, og at man ikke skulle have mere kontakt med de indfødte, men behandle dem på afstand. Patruljer skulle stadig være i atmosfæren. Kloden og dens folk skulle stadig være under opsyn, men ingen åben kontakt. I stedet blev det bestemt, at man skulle have specialtrænede indfødte på Jorden, som skulle kunne "plantes", hvor de rigtige mennesker ville finde dem. Den mand, som senere blev kendt som Moses, var et eksempel. En egnet indfødt kvinde blev fjernet fra Jorden, befrugtet med sæd, der havde de nødvendige egenskaber. Det ufødte barn blev trænet telepatisk og fik en for en indfødt meget stor viden. Han blev underkastet hypnose, så han ikke afslørede den viden før på det forudbestemte tidspunkt.

- Da tiden var inde, blev barnet født; det fik yderligere træning og indoktrinering. Senere blev barnet anbragt i en egnet transportbeholder og under dække af mørket anbragt sikkert i en sivvugge, hvor han hurtigt ville blive fundet. Medens han voksede op, var han hyppigt i kontakt med os. Når det var nødvendigt, kom et lille rumskib. Det landede på et bjerg og var skjult af de naturlige skyer, eller nogen vi selv frembragte. Manden Moses gik så op på bjerget og kom ombord, og bagefter forlod han det med en "tryllestav" og nogle specielt forberedte bud på stentavler, som vi havde fremstillet.

- Men dette var stadig ikke tilstrækkeligt. Vi måtte igennem den samme procedure i andre lande. I det land, som nu kaldes Indien, havde vi givet, en mægtig fyrstes søn en speciel opdragelse og træning. Vi regnede med, at hans magt og prestige ville få de indfødte til at følge ham og holde fast ved en særlig form for lære, som vi havde formuleret, for at der skulle ske en forbedring i de indfødtes åndelige tilstand. Gautama - som han het - havde imidlertid sine egne ideer og frem for at kassere ham, tillod vi ham at lave sin egen form for åndelig lære. Endnu engang så vi, at disciplene eller præsterne - sædvanligvis til fordel for dem selv - forvrængede læren i deres skrifter. Sådan var det hver gang på Jorden. En klike(gruppe) af mænd, selvbestaltede præster, udgav eller omskrev skrifterne, således at deres egen magt og velstand ville blive forøget.

- Der var andre, der grundlagde nye grene af religionen, som Muhammed, Kong-fu-tse. Der er for mange navne til, at jeg vil nævne dem allesammen. Alle disse mænd blev styret af os eller trænet af os med den hensigt, at der skulle etableres en verdenstro, og lederne af denne religion skulle så lære deres tilhængere at gøre det gode. Vi ville have at ethvert menneske skulle være mod andre, som han ønskede, at andre skulle være mod ham. Vi prøvede at skabe en tilstand af evig harmoni, som i vort eget rige, men denne nye menneskehed var endnu ikke tilstrækkeligt udviklet til at tilsidesætte jeg'et og arbejde til gavn for andre.

- De vise mænd var meget utilfredse med fremskridtet. Som resultat af deres overvejelser nåede man frem til en ny plan. En af de vise mænd havde bemærket, at alle de, der var blevet sendt til Jorden indtil nu, var blevet anbragt i velhavende familier. Som han ganske rigtigt bemærkede, ville mange fra de lavere klasser automatisk forkaste det, som en person fra en højere klasse sagde. Således skete det, at der først gennem brug af de akashiske optegnelser blev iværksat en eftersøgning efter en egnet kvinde, der skulle føde en søn, - en egnet kvinde fra en egnet underklassefamilie og i et land, hvor man regnede med, at en ny religion eller lære ville kunne blomstre. Der blev søgt meget grundigt, og der blev fundet et temmelig stort antal muligheder. Tre mænd og tre kvinder blev hemmeligt sat i land på Jorden, så de kunne fortsætte deres undersøgelser og udvælge den bedst egnede familie.

Valget faldt på en ung kvinde, der var barnløs og gift med en mand, der udøvede et af de ældste håndværk på Jorden, tømrerens håndværk. De vise mænd mente, at størsteparten af folket kom fra denne klasse, og de ville måske være mere villige til at lytte til en af deres egne. Derfor fik kvinden besøg af én af os, som hun troede var en engel, og det blev fortalt hende, at hun skulle få en stor ære, - at hun skulle føde et drengbarn, som skulle grundlægge en ny religion. Da tiden var inde, blev kvinden gravid. Men så skete der noget, der var meget almindeligt i den del af verden. Kvinden og hendes mand måtte flygte fra deres hjem på grund af en lokal konges forfølgelse.

- De kom længe efter til en by i Mellemøsten, og der mærkede kvinden, at tiden var kommet til, at hun skulle føde. Der var ikke andre steder at gå hen end til en stald, der hørte til et gæstgiveri. Der blev barnet født. Vi havde fulgt flugten og været parate til at hjælpe, hvis det blev nødvendigt. Tre medlemmer af besætningen på overvågningsfartøjet landede på Jorden og drog hen til stalden. De blev chokerede da de hørte, at deres rumskib var blevet set og blevet beskrevet som en "stjerne i øst".

Barnet voksede op og på grund af den specielle skoling, han hele tiden modtog ad telepatisk vej, viste han store evner. Som dreng diskuterede han med byens ældste, og beklageligt nok gjorde han de lokale præster til sine fjender. Som ung mand trak han sig tilbage fra dem, han kendte, og rejste til mange andre lande i det mellemste og det Fjerne Østen. Vi styrede hans rejse til Tibet. Han drog over bjergkæden og opholdt sig i et stykke tid i Lhasas Katedral, hvor hans håndaftryk stadig er bevaret. Her modtog han råd og hjælp til at formulere en religion, der egnede sig for vestlige folkeslag.

- Under sit ophold i Lhasa gennemgik han en særlig behandling, hvorved dette jordmenneskets astrale legeme blev befriet og ført bort til et andet liv. I stedet anbragte vi der en meget udviklet - fullkomment menneskevesen med et astrallegeme, vi havde valgt. Det var en person, der havde meget stor åndelig erfaring, meget større end man kunne få ved et almindeligt liv på Jorden. - Dette overførselssystem benytter vi ofte, når vi beskæftiger os med tilbagestående racer.

*(Dette er meget spesielle oplysninger - og jf. Teosofiske, Antroposofiske(Rudolf Steiner) og flere mystikerretninger, og romkontakten "[Thao](#)( fortalte til Michel Desmarquet i -87) - at det var noe slikt som skjedde - ettersom de mener at personen Jesus (eller Immanuel som var Jesu virkelige navn – se Matteus 1-23) og Kristus - var to forskjellige personer - selv om "de brukte" samme legeme. Kristus eller Maitreya som teosofene også kaller ham - som jf. Teosofien skulle gjennomgå en særlig kosmisk innvielse gjennom denne korsfestelse - skal ha vært et langt høyere utviklet menneske enn Immanuel/Jesus. R.Ø.anm.) (Dette er også symbolsk beskrevet ved dåben i Matt. 3, 13-17, Mark. 1, 9-11, og Luk. 3.21-22, som "nedstigningen af Helligånden" - symboliseret ved en due, hvor Kristus nedsteg i Jesuslegemet. - Princippet siges også benyttet i denne tid, - nu kalt "Walk-In" og samme metode som [Rampa selv måtte benytte](#) for å "komme" hit til vesten og forklare endel grunnleggende åndelige prinsipper etc. – slik han gjorde gjennom sine bøker som denne.)*

Til sidst var det hele klart, og han drog af sted på den lange rejse tilbage til sit hjemland. Da han kom dertil, havde han held med at hverve sig tilhængere blandt nogle, han kendte, som ville hjælpe ham med at udbrede den nye religion.

- Uheldigvis havde den, der først havde været i kroppen, irriteret præsterne. Det huskede de nu, og de arrangerede omhyggeligt en situation, hvor manden kunne arresteres. Da de havde indflydelse på den dommer, der behandlede sagen, var resultatet givet på forhånd. Vi tænkte på at foretage en redningsaktion, men kom til det resultat, at det i det store og hele ville være til skade for befolkningen i almindelighed og for den nye religion.

- Den nye form for åndelig lære bredte sig, men der var atter nogen der fordrejede den til deres egen fordel. Omkring tres år (60) efter dens opståen blev der afholdt en stor forsamling i en by i Melleløsten, Konstantinopel. Her samledes mange præster. Mange af dem var perverse mænd, der havde depraverede seksuelle lyster, og som betragtede heteroseksualitet som noget urent. Med deres flertal blev det bestemt, at den oprindelige lære skulle ændres, og at kvinder skulle betragtes som noget urent. De prædikede nu - helt fejlagtigt - at alle børn kommer til verden i synd. De bestemte, at de ville udgive en bog om begivenhederne tres år før.

- Der blev ansat forfattere og skrivere, som skulle skrive bøger, der fulgte disse ideer, medens de så vidt muligt skulle bruge de fortællinger og legender, der var gået fra slægtled til slægtled. I flere år sad forskellige komitéer for at omredigere, slette og ændre passager, de ikke syntes om. Endelig blev der skrevet en bog, som ikke prædikede den oprindelige tro, men i virkeligheden var propagandamateriale, der øgede præstestandens magt. Igennem de århundreder, der fulgte har præsterne, som skulle have fremmet menneskeheds udvikling, aktivt hæmmet den. Der er blevet udbredt falske legender, kendsgerninger er blevet forvrængede. Medmindre Jordens folk og især de ondsindede præster ændrer sig - vil vi - folket fra Centralriget, overtage Jordkloden. I mellemtiden har vi, undtagen i nødstilfælde som dette, ordrer til ikke at kontakte menneskeheden eller nogle regeringer på Jorden.

*(Dette skal da ha vært overbrakt for ca.100 år siden+/- og kontakter med enkelte Jordiske regjeringer sies dog ha vært forsøkt de siste 20-50 år, etter en del andre ET-kontakters direkte opplysninger fra fysiske direktekontakter til disse - i tillegg til slike opplysninger fra ['like-før-døden' militære](#) som da har "snakket" – samt også fra kanalisert materiale. I tillegg til info fra frigitt - men før hemmelighetsstemplet - materiale fra CIA/NSA m.fl.)*

Stemmen holdt op med at tale. Jeg svævede følelsesløs foran skærmene, hvor billederne hele tiden skiftede og viste mig alt, hvad der var sket i de dage for længe siden. Jeg så også meget af den mulige fremtid, for fremtiden kan forudsiges nogenlunde nøjagtigt for en klode, endda for et land. Jeg så mit eget kære land blive invaderet af de forhadte kinesere. (skjedde 1951->) Jeg så et ondt politisk regimes begyndelse, opgang og fald. Dets navn var vist kommunisme, men det sagde mig ikke noget. Jeg følte, at selv mit astrallegeme blev udmattet af den anstrengelse, det havde været udsat for. Skærmene, som indtil nu havde været fulde af farver, blev nu grå. Jeg kunne ikke se klart længere, og jeg gled ind i bevidstløsheden.

- En forfærdelig rokkende bevægelse vækkede mig af min søvn eller af min bevidstløshed. Jeg åbnede øjnene - men jeg havde ikke nogen øjne. Jeg var på en eller anden måde klar over, at jeg var i min fysiske krop igen. Den rokkende bevægelse kom fra bordet, jeg lå på, da det igen blev båret tilbage gennem korridoren i rumfartøjet. En neutral stemme fastslog uden interesse: - Han er vågen. Der blev svaret med et grynt, og så var der atter stilhed bortset fra lyden af skridt og den svage skrabende lyd af metal, når mit bord stødte ind i væggen.

- Jeg lå alene i metalrummet. Mændene havde sat mit bord ned og tavse trukket sig tilbage. Jeg lå lidt og tænkte på de forunderlige ting, der var hændt mig. Den stadige ordstrøm om præster. Jeg var selv præst, og de var villige nok til at bruge mig mod min vilje. Medens jeg

dystert tænkte på det, hørte jeg metalpanelet glide til side. En mand kom ind og lod døren glide i bag sig.

- Nå, Munk, lød doktorens stemme, - du har klaret det godt. Vi er meget stolte af dig. Medens du var bevidstløs, undersøgte vi din hjerne igen, og vores instrumenter fortæller os, at du har al den viden opbevaret i dine hjerneceller. Du har lært vores unge mænd og kvinder meget. Du vil snart blive sluppet fri. Er du så glad?

- Glad, doktor? spurgte. jeg, - hvilken grund har jeg til at være glad? I fanger mig, saver det øverste af mit hoved af, I tvinger min ånd ud af min krop, I fornærmer mig som medlem af præstestanden, og nu vil I - efter at I har brugt mig, kassere mig, ligesom et menneske smider sin slidte krop, når han dør. Glad? Hvilken grund har jeg til at være glad? Vil I give mig mine øjne igen? Vil I forsyne mig med en levevej eller noget at leve af? Hvordan skal jeg ellers eksistere? Jeg snerrede næsten det sidste ud.

- En af de største vanskeligheder i verden, sagde doktoren eftertænksomt, - er, at de fleste mennesker er negative. Ingen kan sige, at du er negativ. Du siger positivt lige ud, hvad du mener. Hvis mennesker altid ville tænke positivt, ville der ikke være noget besvær med verden, men den negative indstilling er naturlig og medfødt for folket her, skønt det egentlig er en større anstrengelse at være negativ.

- Men doktor, udbrød jeg, - jeg spurgte om, hvad I ville gøre med mig. Hvordan skal jeg leve? Hvad skal jeg lave? Skal jeg bare holde på denne viden, indtil der kommer en eller anden og siger, at han er manden, og så plapre ud med det hele som en gammel kvinde på markedspladsen? Hvorfor tror I, at jeg vil udføre de hverv, der er blevet pålagt mig, når I har sådanne tanker om præster?

**Munk, sagde doktoren, - vi vil anbringe dig i en behagelig hule med et dejligt klippegulv. Der vil være en meget lille vandstrøm inde i den, der vil dække dine behov i den retning. Hvad angår mad, så vil din præstestand sikre, at folk kommer med mad til dig. Så er der endelig præster! Jeres præster i Tibet er for størsteparten gode, og vi har ikke noget udestående med dem. Lagde du ikke mærke til, at vi tidligere havde brugt præster fra Tibet? Og du spørger om ham, du skal give din viden. Husk dette, du vil vide, når personen kommer. Giv ham din viden og ingen andre.**

Så jeg lå dér, fuldkommen prisgivet dem. Men mange timer efter kom doktoren igen ind i mit rum og sagde: - Nu vil du få din bevægelsesfrihed igen. Først har vi her en ny kutte til dig og en ny skål. Hænder havde travlt med mig. Mærkelige ting blev trukket ud af mig. Mit lagen blev fjernet, og jeg fik den nye kutte på - en ny, den første nye kutte, jeg nogen sinde har haft. Jeg kunne bevæge mig igen. En mandlig hjælper lagde armen rundt om skulderen på mig og hjalp mig ned fra bordet. For første gang i et ukendt antal dage stod jeg igen på mine ben.

*Den nat hvilede jeg mere afslappet og tilfreds, svøbt i et nyt tæppe, som jeg også havde fået, og om morgenen blev jeg, som jeg allerede har fortalt dig, taget med og anbragt i hulen, hvor jeg har levet alene i mere end tres (60) år. - Lad os nu få lidt te, før vi går til hvile for natten - for min opgave er fuldført.*

## Ellevte kapitel

Den unge munk satte sig pludselig op. Hårene på hans hoved havde rejst sig af skræk. Der var noget, der havde strejft ham. Noget havde ladet iskolde fingre glide hen over hans pande. I lange øjeblikke sad han ret op og ned og anstrengte sine ører for at finde det mindste spor af lyd. Stirrende med vidtåbne øjne prøvede han forgæves at trænge gennem det tætte mørke omkring ham. Der var intet, der bevægede sig. Ikke den svageste lyd. Hulens indgang var bare et lidt lysere mørke i hulen.

Han holdt vejret og lyttede, indtil han kunne høre sit eget hjertes hamren og den svage knirken og hvæsen fra sine egne organer. Der var ikke nogen raslende lyd fra blade, der blev forstyrret af vinden, til at opmuntre ham. Der var ingen nat-dyr, der kaldte. Stilhed. Denne stilhed uden en eneste lyd, som der ikke er mange, der kender, ingen i tætbefolkede samfund. Nogle lette føletråde vandrede igen hen over hans ho ved. Han sprang op med et rædselskrig, og han løb, før han ramte jorden.

Da han fór ud af hulen, medens han svedte angstens sved, bøjede han sig hurtigt ned over det tildækkede bål. Han kastede jord og sand til side og afdækkede gløderne. Hurtigt stak han en knastør gren ned i dem og pustede, så man skulle tro, hans blodkar ville briste ved anstrengelsen. Endelig flammede grenen op. Medens han greb den med den ene hånd, stak han hurtigt en anden gren ind i ilden og ventede på, at der skulle gå ild i den. Til sidst gik han med en brændende gren i hver hånd ind i hulen igen. De blafrende flammer hoppede og dansede efter hans bevægelser. Hans skygger stod groteske og kæmpestore på begge sider af ham.

Nervøst så han sig omkring. Han kiggede omhyggeligt efter i håbet om, at det havde været et edderkoppespind han havde mærket, men det var der ikke noget spor af. Så tænkte han på den gamle eremit og skændte på sig selv, fordi han havde tænkt på ham før. - Ærværdige! råbte han med skælvende stemme, - er der noget i vejen? Han lyttede intenst, men der kom ikke noget svar, ikke engang et ekko. Tvivlrådigt gik han med langsomme, bange skridt fremad med de to grene i sine fremstrakte arme. For enden af hulen drejede han til højre hvor han ikke før havde været inde, og udstødte et lettet gisp da han så den gamle mand sidde i lotusstilling i den fjerneste ende af hulen.

Et mærkeligt flakkende glimt fangede hans opmærksomhed da han skulle til at trække sig tilbage i tavshed. Da han stirrede derhen, kunne han se, at vandet kom frem fra en klippe der ragede frem, dryp, dryp, dryp. Nu var den unge munk roligere. - Jeg er ked af at jeg forstyrrede, Ærværdige, sagde han. Jeg var bange for, at du var syg. Jeg går igen.

Men der kom ikke noget svar. Ingen bevægelse. Den gamle man sad så stille som en stenstøtte. Foruroliget gik den unge man fremad og stod et øjeblik og så på den ubevægelige skikkelse. Til sidst strakte han frygtsomt armen ud og rørte ved de gamle mands skulder. Ånden havde forladt ham. Han havde fordi han var blændet af de blafrende flammer, ikke tænkt på auraen. Nu så han, at den også var forsvundet, gået ud.

Bedrøvet satte den unge mand sig med korslagte ben foran liget og fremsagde det ældgamle ritual for de døde. Gav instruktioner vedrørende åndens rejse til De Himmelske Enge. Advarede imod de mulige farer, der lurede fra onde væsner. Da han til sidst havde udført sine religiøse forpligtelser, rejste han sig langsomt, bøjede sig for den døde skikkelse, da faklerne for længe siden var brændt ud, måtte han famle sig vej ud af hulen.

Vinden før daggry var lige ved at begynde at bevæge og stønnede spøgelsesagtigt gennem træerne. Vinden susede gennem en klippesprække og frembragte en høj fortvivlet orgelagtig

lyd. Langsamt kom de første svage lysstriber tilsyne på morgen himlen, og nu kunne han se den fjerne bjergkæde. Den unge munk krøb trist sammen foran ilden, medens han spekulerede på hvad han nu skulle gøre, og på den uhyggelige opgave, der lå foran ham. Tiden syntes at stå stille, og det varede evigheder, syntes han, før solen endelig kom til-syne, og dagslyset var der. Den unge munk stak en gren ind i ilden og ventede tålmodigt, indtil der gik ild i den, så greb han modstræbende den flammende gren og gik med rystende ben ind i hulen og ind i det inderste kammer.

Den gamle eremits krop sad, som om han stadig var levende. Frygtsomt bøjede den unge munk sig ned og løftede den gamle krop op. Det var ikke vanskelig for ham at få liget lagt op over skuldrene. Han vaklede lidt, da han gik ud af hulen langs bjergsiden, hvor den store flade sten ventede. Gribbene ventede også. Langsamt tog den unge munk kutten af den udtærede krop og følte en øjeblikkelig medfølelse ved synet af den skeletlignende krop og huden, der sad stramt om den. Gysende af afsky stak han det skarpe flintestykke ind i underlivet og trak hårdt opad. Med en forfærdelig lyd gik kniven gennem bruske og muskler. Lyd fik gribbenes interesse til at stige, og de hoppede nærmere.

Da liget var afdækket, og bughulen lå gabende åben, løftede den unge mand en tung sten og lod den falde ned på kraniet, så hjernemassen væltede ud. Med tårerne strømmende ned over kinderne samlede han den gamle eremits kutte og skål op og gik med slæbende skridt tilbage til hulen, medens gribbene skændtes og sloges bag ham. Han kastede kutten og skålen ind i bålet og kiggede, medens flammerne hurtigt fortærede dem.

*Tårerne faldt ned på den tørstige jord, medens han bedrøvet vendte sig om og med slæbende skridt gik ned ad stien mod et nyt afsnit af sit liv.*

\* \* \*

[oversikt på alle bøkene på engelsk og de som foreløpig er oversatt til dansk](#)

[lydbøker av samme i mp3](#)

[annen stor Rampa-base](#)



*kunstnerisk ide på hvordan sjels/astralkroppen til den tibetansk lama Lobsang Rampa – bak til høyre – ble koplet inn på den 'eteriske energiledningen' som forbinder den fysiske kroppen med de /den åndelige – til kroppen til engelskmannen som han 'etter avtale på et høyere plan' fikk tillatelse å overta, da den opprinnelige "eier av kroppen" kun ønsket å komme vekk og hadde bestemt seg å gjøre selvmord.*